791

Ann Thompson Dean

VIS DE VARĂ

Colecția EL & EA

ALCRIS

ANN THOMPSON DEAN
VIS DE VARĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
DEAN, THOMPSON ANN
Vis de vară/Ann Thompson Dean
Traducător: Irina Gruia
Bucureşti: Aleris, 2010.
ISBN 978-973-580-458-9
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
III. Ioan Drăghici (Lector)
821.111. 31 135.1

Traducerea şi adaptarea în limba română de:
IRINA GRUIA

Capitolul 1

Lisette îşi mai aruncă o ultimă privire în oglindă şi observă cu plăcere sclipirea diamantului de la inelul de logodnă. Era foarte fericită şi se vedea limpede pe chipul şi în privirea ei. Când auzi motorul maşinii, ce-i devenise atât de familiar, se grăbi să-şi întâmpine logodnicul şi se aruncă imediat în braţele lui. Dick o strânse la pieptul lui şi o complimentă că este foarte frumoasă.

— Nu voi şti niciodată de ce m-ai ales pe mine. Spuse el cu modestie, pentru a suta oară. Sunt cel mai norocos bărbat de pe pământ!

— La fel de norocoasă sunt şi eu, declară Lisette, privindu-l admirativ şi găsindu-l la fel de atrăgător ca de fiecare dată. Te iubesc, Dick, te iubesc, te iubesc!

Ieşiră împreună din casă şi merseră mână-n mână până la maşină, îndreptându-se apoi spre hotel Marton, unde avea loc seara dansantă. Dansatorii erau angajaţii firmei unde lucra Dick. În această seară, trupa dădea un show important şi conceput cu tot ul special, deoarece o aveau invitată de onoare pe faimoasa cântăreaţă Lana Southern.

Lana era oaspetele directorului firmei în casa lui din Surrey, de unde urma să plece mai departe spre Statele Unite, pentru un contract de şase luni. Era o cântăreaţă cu

succes fenomenal, dar şi extrem de frumoasă, încât era greu să-i reziști. Până acum, avusese deja trei soți.

Lisette o găsi şi ea foarte frumoasă, dându-şi seama că toate posterele cu ea reflectau într-adevăr realitatea şi toată seara nu-şi putu lua ochii de la ea. Dick dansă cu ea şi se potriviră foarte bine, de parcă s-ar fi cunoscut de o viaţă.

Spre sfârşitul serii, când Lisette şi Dick stăteau la o masă şi vorbeau, Lana se apropie de ei şi le ceru voie să li se alăture.

— Te rog, ia loc, o invită Dick şi se ridică imediat de pe scaunul lui, mergând să-şi caute altul. Imediat ce luă loc, Lana îşi fixă privirea pe inelul cu diamant al Lisettei şi spuse:

— Eşti norocoasă. Richard este extraordinar!

— Şi eu cred la fel, recunoscu Lisette şi-l privi cu drag pe logodnicul ei, dar acesta nu observă, deoarece o fixa pe cântăreaţă.

Două zile mai târziu, Dick o sună pe logodnica sa de la birou şi-i ceru să se întâlnească la prânz. Lisette acceptă imediat invitaţia şi se bucură că poate să iasă cu el la prânz, ceea ce se întâmpla destul de rar, deoarece era adesea plecat.

Natura serviciului îl ţinea departe de casă de multe ori câte o săptămână, dar reuşeau să facă în aşa fel încât să se vadă cel puţin de trei ori în acest interval.

— Este încântător! exclamă ea când îl întâlni în faţa restaurantului. Credeam că azi vei fi plecat în nordul ţării, spuse ea şi deodată se încruntă, părându-i-se că ceva nu

este în regulă cu el şi-l întrebă: Nu te simţi bine?

Dick dădu din cap în semn că nu era asta şi când luară loc la masă, îi mărturisi că îl frământa altceva. Azi nu fusese deloc la serviciu.

— Te simţi rău? Eşti bolnav, insistă ea şi simţi cum un fior îi străbate şira spinării. Observă că de fapt arăta sănătos, dar era foarte tulburat.

Când în sfârşit vorbi, îi spuse că Lana îi ceruse să lucreze pentru ea.

— Să lucrezi pentru ea? repetă ea uimită. Cum adică?

— M-a sunat aseară şi mi-a cerut să mă întâlnesc cu ea azi-dimineaţă. A spus că este ceva important şi mă roagă să ne vedem la o cafenea…

— În loc să te duci la serviciu?

— Mi-a oferit de trei ori suma pe care o câştig acum!

— Şi ce presupune postul pe care ţi l-a oferit? întrebă Lisette, înţepată. Tu ai un post excelent deja.

— După cum ştii şi tu, o femeie are nevoie de un bărbat pe lângă ea… să ţină fanii şi fotografii departe, ceea ce este necesar pentru o starletă ca ea. Soţul ei este un nenorocit şi a părăsit-o, dar asta nu este public încă, deci a rămas fără cineva care s-o protejeze.

Un timp, Lisette nu fu capabilă de nimic, privindu-l doar fix pe logodnicul ei, nevenindu-i să creadă ce tocmai auzise. Îi trecu prin minte gândul că probabil gazda Lanei ştia că fusese părăsită de soţul ei, dar asta n-avea nicio relevanţă acum. Toate visele ei se spulberau şi *tot* viitorul i se înnegura, deci ce importanţă avea ce ştia sau ce nu ştia gazda cântăreţei? se întrebă imediat.

— Nu ştiu nici măcar de ce iei în considerare să lucrezi pentru

Lana, reuşi ea să spună în cele din urmă. Să înţeleg că eşti dispus să mă părăseşti?

— Este vorba doar de şase luni… Nu fi aşa supărată, draga mea, o imploră el. Imaginează-ţi doar ce va însemna asta pentru noi… câţi bani în plus ne aduce această slujbă. Doar avem nevoie de bani, nu? Ne chinuim amândoi să câştigăm bani şi tot nu reuşim să punem deoparte prea mulţi, vezi şi tu! După câte văd, ne vor mai trebui câţiva ani să ne căsătorim, în ritmul ăsta, spuse el şi-i făcu semn chelneriţei care se apropia să revină.

— Vrei să mă convingi că faci asta pentru noi? întrebă Lisette, devenind foarte palidă, încercând să se concentreze, deşi ceea ce se întâmpla parcă nu făcea parte din realitate, pentru ea.

— Dar o fac pentru noi, răspunse el prompt, dându-i impresia tinerei că încearcă să se convingă şi pe el, nu numai pe ea.

— Nu mă deranjează să aştept, spuse ea, deşi simţea cum îi pulsează nervos o venă la tâmplă. Sigur că sunt nerăbdătoare, şi sunt conştientă că suntem prea tineri să facem prea multe economii, dar dacă… şi nu mai continuă, amintindu-şi cum se încurajau şi se amuzau cu ceva timp în urmă: e mai bine să mergi la o plimbare, decât la o cină în oraş; sau n-am ce face cu haine noi. Chiar poţi să pleci şi să mă laşi singură şase luni? mai făcu ea o încercare.

— Speram să poţi înţelege, mărturisi el pe un ton rece. Eram sigur că vei vedea avantajele acestui post, dar tu eşti

foarte necooperantă… eşti nedreaptă!

— Nedreaptă? repetă ea, uimită de lipsa lui de sentimentalism. Şi dacă mi s-ar oferi mie o slujbă care să mă ţină departe de tine…?

— Ştiam că asta vei spune, o întrerupse el. N-ai primit niciun post, deci n-are rost acest argument.

— Atunci, de ce nu te gândeşti la ce se va întâmpla când te vei întoarce, când nu vei mai avea slujba? reveni ea cu motivaţii, pentru ca el să nu plece şi îşi aduse aminte de seara când Dick dansase cu Lana. O privise neîntrerupt, ca fermecat, iar ea la rândul ei îl admirase făţiş, spunându-i chiar Lisettei că-l găseşte un bărbat deosebit. Acea remarcă prindea acum contur şi tânăra începea să creadă că cei doi se simţeau atraşi unul de altul. Oare de aceea voia să accepte postul? Iar Lana… ce dezgustător se comporta! încerca să-i fure iubitul? Probabil era complet lipsită de inimă.

— Este uşor să-ţi găseşti o slujbă în zilele noaste, spuse Dick, părând că trece în defensivă. Oricum, mie nu prea mi-a păsat niciodată de slujba mea actuală şi probabil curând aş fi renunţat la ea şi mi-aş fi căutat altceva.

— Văd că ai răspuns la toate. Te-ai gândit vreun moment cât de nefericită voi fi fără tine? Am renunţat la aproape toţi prietenii de dragul tău, deci voi rămâne singură. Dacă eram eu în locul tău, nici nu mi-ar fi trecut prin cap să plec de lângă tine… aş fi considerat că nu este posibil aşa ceva.

— Este în avantajul amândurora, se încăpăţână Dick şi chemă chelneriţa să comande.

Lisette era încă convinsă că visează şi aştepta în orice

moment să se trezească, dar nu se întâmplă aşa… Nu prea mâncă, nereuşind să înghită de supărare şi se menţinu foarte tăcută restul timpului petrecut cu logodnicul ei, dar pe el nu păru că-l deranjează… fiind pierdut în gânduri… Probabil se gândea la Lana Southern crezu Lisette, şi simţi amărăciune în suflet. Ce puţin îşi cunoştea logodnicul, de fapt. Iar el, de câte ori afirmase că sunt făcuţi unul pentru altul şi că nu exista alt cuplu aşa de unit ca ei?

— Cred că nu mai este nimic de zis, mărturisi Lisette la sfârşitul mesei, pe când beau cafeaua. Tu te hotărâseşi dinainte să mă anunţi, de când mi-ai telefonat azi. Dick păru că se enervează, deoarece se înroşise destul de tare, dar se abţinu de la comentarii şi evită să-şi privească logodnica în ochi.

— Mă aşteptam să fi de înţeles, spuse el arogant, aproape făcând-o pe Lisette să-şi scoată inelul de logodnă şi să i-l arunce în faţă. Dar nu făcu asta, străduindu-se din răsputeri să-şi menţină calmul şi să nu provoace o scenă melodramatică.

— Vrei să rupi logodna? îl întrebă ea după un timp, cu vocea pierdută.

— Eşti nebună? spuse Dick şi păru că nu-i vine să creadă într-adevâr ce este întrebat.

— Sunt foarte nefericită în acest moment… te rog nu pleca… *te rog!*

— Dar este vorba doar de şase luni, spuse el cu un suspin de exasperare. Mă voi întoarce înainte să-mi simţi lipsa, ai să vezi!

— Nu pot să înţeleg cum eşti în stare să mă laşi singură?

— Ştiu că te vei simţi singură, recunoscu Dick, dar îţi promit că va merita efortul

— Nu voi suporta să pleci, insistă ea. Nimic nu va mai fi la fel, adăugă ea considerând că deja se schimbaseră lucrurile din moment ce Dick nu părea să aibă vreo problemă în a sta departe de ea.

Data următoare când se întâlniră, Lisette îşi dădu seama că toate aranjamentele erau făcute pentru ca logodnicul ei să plece cu Lana, deci nu mai era cale de întoarcere.

Ce comportament ciudat! declară Maureen, sora măritată a Lisettei. Trecuseră deja trei zile de când Dick plecase cu Lana spre America, dar sora Lisettei abia aflase. Mergând în vizită în fiecare vineri la Maureen şi la soţul ei Stephen, împreună cu Dick, Lisette fu nevoită să recunoască ce se întâmplase, când de această dată s-a prezentat singură. Le-a povestit tot până la urmă şi a plâns în hohote de amărăciune, fiind prima dată când dădu frâu liber sentimentului de disperare.

— În locul tău, eu l-aş fi sunat şi i-aş fi spus unde să se ducă! spuse nervoasă Maureen, necăjindu-se pentru sora ei. Ce ai de gând, să stai şi să-l aştepţi şase luni pe nesimţitul ăla, plângând de dorul lui?

— Nu este un nesimţit…

— Dar nici vreun iubit de admirat! După părerea mea, îţi va fi mult mai bine Iară el. Uită-l şi ia-o de la capăt!

Ce simplu era să dai sfaturi când nu erai implicat direct. Doar că toată viaţa Lisettei se concentrase în jurul logodnicului ei. Nu-şi putea imagina cum va fi viitorul Iară el. Chiar şi când se va întoarce, lucrurile nu vor mai fi la fel.

Mereu va avea în suflet o amărăciune de cum tratase toată această situaţie logodnicul ei, dovedindu-i că nu-i era indispensabilă, ba chiar o lăsa cu destulă uşurinţă. Ea nu gândea la fel, ci considera că fără el viaţa ei nu mai avea niciun rost.

— Nu-i aşa de uşor să o iei de la capăt, mormăi Lisette printre suspine. Am renunţat la tot pentru Dick, deoarece n-am considerat că mai am nevoie şi de altcineva.

— Ai să-ţi faci prieteni noi. Eu cred că a fost un semnal de alarmă pentru tine, ceea ce s-a întâmplat. Bărbatul acesta nu merită nici măcar să te mai gândeşti la el; ai irosit destul timp privându-te de multe lucruri şi de multe vacanţe, ca s-o faci în continuare. Dacă nu începi să te preocupi doar de tine, eşti nebună! Bucură-te şi tu de viaţă şi de libertate, pentru că poţi fi sigură că *el* asta face… în rolul lui de gigolo!

— Vai, dar nu este…

— De ce te minţi singură? o întrerupse Maureen. Lana Southern a avut deja trei soţi… şi Dumnezeu ştie câţi amanţi. Crezi că Dick va rămâne imun când are tentaţia lângă el? El va fi subalternul ei doar şi va trebui să-i îndeplinească toate dorinţele.

Oare aceste nevoi ale Lanei implicau şi ce sugera Maureen? Pe când se întreba asta, îşi reaminti cum o strângea logodnicul ei în braţe pe cântăreaţă, când dansau în seara show-ului… şi abia acum recunoscu că observase prea multă intimitate între cei doi.

Timp de o lună, Lisette nu ieşi seara, ci stătu în casă de una singură, citind sau ascultând radioul. Dick îi promisese

să-i scrie zilnic, chiar dacă punea pe hârtie doar câteva cuvinte. Şi aşa făcu în şase zile din prima săptămână.

În a doua săptămână, a primit doar patru scrisori, iar în cea de-a treia doar una. De o săptămână însă, nu mai avea nicio veste de la el, nerăspunzându-i la ultimele patru scrisori trimise de Lisette.

De ce nu vroia să admită adevărul? se întreba pe ea însăşi. Totuşi, logodna nu fu ruptă şi probabil el credea că o să-l aştepte cu braţele deschise să se întoarcă. Oare economisea fiecare ban, cum promisese? Ea aşa făcea, deşi era perfect conştientă că lucrurile se schimbaseră odată cu plecarea lui. O afectase prea tare modul lui de gândire şi comportamentul impulsiv. Se mai putea ca ei doi să fie iar fericiţi împreună? Erau totuşi şase luni la mijloc şi vor fi aproape doi străini când se vor revedea. Iar în plus de această nelinişte interioară, mai era şi suspiciunea că logodnicul ei poate avea deja o aventură cu frumoasa cântăreaţă. Devenise amantul ei? se întrebă Lisette, încercând din răsputeri să-şi alunge acest gând din minte, dar zadarnic.

Într-o zi, când ieşi la plimbare în parc pentru a se bucura de soarele primăverii, se întâlni cu o veche prietena.

— Cât mă bucur să te văd! Ce mai face Dick? exclamă Sylvia.

— Este plecat cu lucrul în străinătate, spuse simplu Lisette. Dar tu ce mai faci? Arăţi foarte bine. Te-ai căsătorit şi-ţi priieşte!

Sylvia roşi la această remarcă şi o invită pe Lisette să se aşeze împreună pe o bancă la umbra unui copac.

— Mama mea este foarte bolnavă, mărturisi Sylvia şi se întunecă la faţă. Susan a fost nevoită să renunţe la o slujbă minunată ca să stea acasă cu ea. Aş fi renunţat eu la slujba mea, dar nici n-a vrut să audă. Spune că eu am mai multă nevoie de bani ca ea… pentru că trebuie să-mi mobilez casa şi să plătesc ipoteca.

— Îmi pare rău pentru mama ta. Este ceva foarte grav? Adică, se va înzdrăveni?

— Of, sperăm că da, dar va fi greu. Doctorul ne-a asigurat că-şi va reveni, dar vom avea mult de tras cu ea. Îşi găsise o slujbă bună peste hotare şi ea… în Aigina, insula grecească. Ai auzit de acest loc?

— Am auzit că este foarte frumos acolo.

— Aproape toate insulele din Grecia sunt foarte frumoase. Susan obţinuse un post acolo, care presupunea să aibă grijă de o femeie bătrână… să-i ţină mai mult companie.

— De o grecoaică?

— Nu, femeia este englezoaică. Dar nepotul ei e grec şi el a fost aici la interviuri. A ales-o pe sora mea, cred eu, pentru că este mai în vârstă şi prezintă seriozitate. Nu prea-i plăceau tinerelele… sau cel puţin aşa spune Susan, care are treizeci şi şase de ani, adăugă Sylvia surâzând. Şi ce interviu a organizat… a chestionat-o îndeaproape, reluă Sylvia.

— Probabil a vrut să fie foarte sigur de persoana căreia îi oferă postul, că doar urma să suporte nişte cheltuieli de călătorie, argumentă Lisette.

— Aşa mi-am spus şi eu. Dar Sylviei nu i-a plăcut deloc

acest grec – Stavros Condvlis, cum se numeşte – pentru că era foarte arogant şi făcea pe stăpânul.

Lisette râse şi o întrebă pe prietena ei:

— Dar a acceptat postul, până la urmă?

— Aşa se pare, altfel n-ar fi plecat din ţară. Singurul inconvenient este că îl antipatizează pe nepot.

— Pare un om groaznic, din ce-mi spui. Oare de ce este aşa de arogant?

— Habar n-am! Susan a avut impresia că este misogin, deci nu-i plac femeile oricum ar fi ele. Mai adăugă că probabil după ce a primit scrisoarea surorii ei, prin care l-a anunţat că nu mai poate onora postul, a început să dispreţuiască şi mai tare femeile şi râse în hohote. Imaginează-ţi doar ce reacţie a avut când, după ce a venit până aici şi a intervievat mai multe candidate, a ales pe cine considera că este cea mai potrivită, apoi să primească refuzul.

— Sunt sigură că va înţelege, spuse indignată Lisette. Doar mama voastră e pe primul loc, nu?

— Normal că pentru noi, mama este pe primul loc, dar nu ştiu dacă scorţosul de grec va înţelege.

— Nu se poate să dispreţuiască toate femeile, spuse Lisette puţin cam absentă, pentru că nu prea o interesa subiectul şi conversa doar din politeţe. Pe mătuşa lui o plăcea, din moment ce a făcut efortul să-i caute companie, nu?

— Atunci, poate nu-i plac doar fetele tinere. Sunt nişte ciudaţi, grecii ăştia! Se culcă cu o grămadă de tinere şi se aşteaptă ca cea pe care şi-o aleg de soţie să fie virgină.

Unde naiba să găseşti atâtea virgine când tot ei seduc toate tinerele?

— Nu flirtează cu femeile lor, încercă s-o lămurească Lisette, care citise câte ceva despre greci. Fetele grecoaice sunt protejate de taţii lor şi de fraţi, deci ei se distrează înainte de a se căsători, numai cu femei străine.

— Înţeleg. Asta explică atunci atitudinea lui. Poate numai femeile din vest îi displac totuşi.

Lisette era deja plictisită, considerând că subiectul nu era câtuşi de puţin interesant şi se uită la ceas să vadă dacă nu este timpul să plece. Observând că este târziu şi că are destul de mers, grăbi pasul şi când ajunseră la ieşirea din parc, îşi luară rămas-bun.

— Dacă te simţi singură vreodată, dă-mi un telefon şi vino pe la noi.

— Mulţumesc. Aşa voi face, deoarece mă simt cam singură uneori.

Mai trecu o săptămână şi Lisette nu primi nicio veste de la Dick.

Deşi nu vroia, Lisette începea să fie copleşită de supărare şi curând de îngrijorare. Simţea că nu mai poate trăi cu aceste sentimente încă patru luni şi jumătate. Într-o seară, pentru a se mai destinde, merse în vizită la Sylvia şi cu această ocazie află ce răspuns primise Susan la scrisoarea de refuz al postului şi deodată se entuziasmă.

— Bătrâna i-a cerut Susanei să găsească ea însăşi o înlocuitoare, într-adevăr?

— Exact asta am spus, o asigură Sylvia pe când pregătea cafeaua şi nişte sandvişuri, cât timp lipsea soţul ei, plecat

să cumpere ţigări. Se pare că nepotul ei nu ştie nimic de toată treaba asta, pentru că e plecat de acasă cu afaceri. Bătrâna a desfăcut chiar ea plicul şi a decis să-i scrie surorii mele.

— Crezi că se va enerva?

— Nu într-atât cât s-ar enerva dacă nu s-ar prezenta nimeni în ziua stabilită. Nu cred că mai vrea să treacă prin interviuri.

— S-a… gândit la cineva Susan? Ea ce a spus? întrebă Lisette, considerând la rândul ei că era într-adevăr neplăcut să accepte postul şi peste câteva luni să nu-l mai onoreze.

— Din câte ştiu eu, nu s-a gândit la nimeni care s-o înlocuiască. A întrebat vreo două prietene aventuroase de-ale ei dar n-a primit niciun răspuns până acum. Dar tu! exclamă dintr-o dată Sylvia, n-ai vrea să te duci?

Lisette dădu mecanic din cap în semn că da şi afirmă totodată:

— Nu mi-ar displăcea!

Lisette realiză că a şocat-o pe prietena ei şi atunci s-a hotărât să-i spună tot ce se petrecea în viaţa ei.

— Adică, Dick a plecat şi te-a părăsit? Dar eraţi aşa devotaţi unul altuia! Cum a putut să-ţi facă una ca asta?

— Aşa câştiga mai mulţi bani, dar nici ea nu credea explicaţia… Dick a vrut să plece, din spirit de aventură sau fermecat de Lana, dar e clar că asta a *vrut.* Crezi că m-aş descurca în acest post? schimbă Lisette subiectul, pentru a nu fi nevoită să dezvăluie mai multe.

— Cu postul… ei… da, aşa cred, răspunse Sylvia văzându-

se că se gândește de fapt la altceva. Doar că acest post este permanent și tu spui că Dick se întoarce peste câteva luni.

— Va reveni în Anglia, dar nu știu dacă și la mine… Mă gândesc că poate s-a îndrăgostit de Lana între timp, mai spuse Lisette fără să vrea, dar frământările îi ieșiră la iveală și lacrimi îi apărură în ochi. Nu-și imaginase niciodată că Dick s-ar putea îndrăgosti de altcineva, că doar erau" meniţi unul altuia", așa spunea el. Doar că acum…

— Ai accepta postul permanent? întrebă Sylvia părând puţin stânjenită și-și făcu de lucru cu mezelurile.

— Nu pot să-ţi spun exact în momentul ăsta, recunoscu Lisette. N-ar fi cinstit să accept și să renunţ ulterior. Vezi tu, acum sunt supărată și aș putea acţiona impulsiv, dar dacă el revine în ţară și se întoarce la mine, sigur mi-aș schimba părerea…

— O sun pe Maureen, să văd dacă mai este liber postul, spuse simplu Sylvia, deși se vedea că o enervase slăbiciunea tinerei, dar se abţinu.

— Dar cred că ar vrea o femeie mai în vârstă, nu? Vai, Sylvia, cred că ar fi mai bine să renunţ la toată treaba asta, adăugă ea puţin panicată.

Dar Sylvia nu se lăsă convinsă și sună la sora ei. Află că postul nu fusese ocupat și când o informă pe Lisette aceasta se entuziasmă din nou. Ar putea accepta totuși postul și în vreo două luni să vadă ce se mai întâmplă cu relaţia ei. Dacă Dick revine la sentimente mai bune, poate anunţa că trebuie să revină în ţară și așa angajatorul ei ar avea un răgaz să caute pe altcineva. Dacă Dick nu scrie și

nu se arată din nou iubitor, atunci va rămâne în Grecia.

Capitolul 2

Lisette zbură la Atena, de unde luă un taxi cu care se îndreptă spre portul Pireu, de unde urma să ia feribotul spre insula Aigina. Într-o oră trebuia să ajungă la destinaţie şi după încă treizeci de minute o va cunoaşte pe angajatoarea ei. Era bucuroasă că nepotul nu revenise încă în ţară şi până îl va cunoaşte pe acesta, se va fi acomodat puţin. Gândindu-se la arogantul şi orgoliosul Stavros Condylis, Lisette zâmbi ironic şi îşi aduse aminte de conversaţia cu Susan. Deşi la început o surprinsese pe sora prietenei ei, ulterior aceasta păru uşurată că s-a găsit o înlocuitoare şi că bătrâna doamnă Mallory va avea o însoţitoare la timpul stabilit.

— M-am simţit groaznic când am lăsat-o baltă, îţi spun sincer mărturisi Susan. Am vrut neapărat să-i găsesc pe cineva când ea mi-a sugerat să fac asta. Am crezut că îmi va fi mult mai uşor să găsesc pe altcineva care să plece în locul meu, dar am constatat că-mi va fi destul de dificil. Nu toată lumea este aşa deschisă ca mine la noutate, din câte văd, mai adăugă ea şi schimbă subiectul începând să vorbească despre Stavros, arătând clar că-l dispreţuieşte. Oricum, tu nu-l vei cunoaşte imediat ce ajungi, din moment ce este plecat de acasă cu treburi de rezolvat, după cum menţionează mătuşa lui în scrisoare. Cred că este mai bine aşa, deoarece până va ajunge el acasă, te vei dovedi potrivită pentru bătrână. Dacă bătrâna se va declara satisfăcută de tine, atunci sunt sigură că totul va fi bine,

altfel nepotul te va trimite acasă negreşit. I-am spus şi Sylviei şi-ţi spun şi ţie: cred că m-a ales pe mine pentru că sunt mai în vârstă şi asta a fost clar un motiv pentru care le-a refuzat pe toate celelalte solicitante. Am avut impresia, de asemenea, că pe cele tinere le-a considerat dezinteresate de post, crezând că s-au entuziasmat doar la gândul că merg pe o insulă grecească.

— Eu chiar aş vrea s-o mulţumesc pe doamna Mallory, spuse entuziasmată Lisette. Dacă nu mă voi dovedi corespunzătoare, voi ajunge înapoi în Anglia şi fără slujbă! Atunci, mă voi autocritica pentru că am fost aşa impulsivă şi nu trebuia să se întâmple aşa.

— Dar o faci ca să te răzbuni, Lisette, nu? întrebă Susan, după ce îi aruncă o privire surorii ei.

Lisette roşi şi răspunse sincer:

— Într-un fel, da! Pe de altă parte, am devenit nestatornică în ultimul timp. Simt nevoia unei schimbări în viaţa mea şi am hotărât că este momentul să plec spre Grecia şi să profit de ocazie.

— Sper ca totul să fie cum vrei, spuse Susan privind-o cu compasiune. S-ar putea să-ţi placă insula aşa de mult, încât să nu mai vrei să te întorci aici.

Lisette îşi dădu seama că şi cele două surori sunt de aceeaşi părere cu Maureen şi anume că trebuie să-şi vadă de viaţa ei acum. Şi ele credeau că Dick se comportase neadecvat şi că nu-i merită devotamentul, deci ar trebui să uite de el şi să acţioneze în consecinţă. Chiar şi ea însăşi începuse să creadă că Dick n-o mai merita, deşi nu era încă în stare să-l uite complet, simţind că-l mai iubeşte. Plecă

totuşi fără tragere de inimă, sperând încă la întoarcerea lui, deşi începuse să se gândească la un viitor fără el… care părea ca un pustiu. Suferea enorm din cauza lui deja, aşa că era mai bine să plece. Măcar acolo, departe de casă şi având un post nou, va fi prinsă toată ziua, deci nu va avea timp să se mai gândească la Dick. Ba mai mult, nici nu va mai fi singură seara, ca să se simtă abandonată, aşa cum se simţea de când plecase Dick.

Cu siguranţă, bătrâna îi va cere să-i citească după cină sau să stea. De vorbă cu ea, ori să se plimbe prin grădină. Da, tot timpul va fi ocupată, deci va trece mai uşor decât ultimele săptămâni de singurătate.

Lisette fu distrasă de zarva din jurul ei şi reveni la realitate. Oamenii începuseră să se agite pe micuţul vas de transport, deoarece se părea că urma un pasaj dificil. Lisette se duse şi ea înăuntru să-şi caute un loc sigur, unde să aştepte să depăşească momentul greu, sperând că nu va fi nevoită să înoate. Deodată, se adunaseră nori mari şi se părea că va începe o furtună…

— Ayios Christopholos… Ayios Nikolaos… Ayios Georgios… se auzea o femeie de lângă Lisette rugându-se la toţi sfinţii şi făcându-şi cruce încontinuu. Un tânăr din dreapta ei tăia o lămâie în felii şi-i înmâna şi ei una, zicând:

— Mănânc-o sau îţi va fi rău. Dacă ai nevoie îţi mai dau, că am suficientă. Haide, poţi să începi s-o mesteci deja!

— În regulă, spuse lisette şi muşcă din felie, strângând din ochi când simţi acreala.

— E foarte bună, spuse o bătrână aşezată în partea opusă. Şi te ajută să nu-ţi fie rău, adăugă bătrâna.

Cerul fu străbătut de un fulger şi imediat se auzi un tunet puternic, după care începu o ploaie deasă. Lumea se panică atunci când mica ambarcaţiune începu să se clatine. Doar personalul rămase calm, dovedind oamenilor că n-au de ce să se sperie. Lisettei i se făcu rău, simţi cum stomacul i se strânge şi mai luă o îmbucătură din felia de lămâie, dar nu se simţi mult mai bine. Se uită pe geam şi văzu că mulţi se simţeau foarte rău, dar realiză că insulele încep să se arate deja şi-l auzi pe bărbatul care-i dăduse lămâia spunând:

— Curând, va ieşi iar soarele.

Femeia de lângă el dădu din cap aprobator, dar Lisette nu prea era convinsă că aşa va fi. Dar aşa a fost. Peste o oră, când deja erau foarte aproape de insula Aigina, răsări soarele. Razele lui străluceau frumos pe dealurile stâncoase şi pe plajele largi ale insulei, fermecând-o pe Lisette. Se zăreau livezile de măslini ce acopereau colinele, casele tradiţionale văruite în alb şi biserica impunătoare de pe insulă.

Lisette debarcă şi merse la taxiul despre care i se spusese că o va aştepta.

— Domnişoara Traty? se auzi vocea şoferului de taxi. Mă numesc Panos, spuse el şi-i întinse mâna. Bine aţi venit în Aigina.

— Mulţumesc, răspunse ea, îi strânse mâna şi se urcă în maşină. Am înţeles că n-avem mult de mers, aşa e?

— Nu este departe unde vă duc, domnişoară, răspunse Panos şi porni maşina, conducând pe străduţe mărginite de case împodobite cu flori. Lisette rămase impresionată de atâta linişte şi de stricteţea cu care grecii respectau

modelul tradiţional de construcţie, folosind numai albul pentru design. Insula părea un adevărat paradis pe pământ în comparaţie cu aglomeraţia urbană cu care era obişnuită.

În câteva minute, ieşeau din oraş şi treceau printre dealurile înflorate, urcând spre munte. Din loc în loc se vedeau livezi de portocali, de măslini, de fistic sau culturi de viţă-de-vie, frumos orânduite şi evident foarte îngrijite. Lisette ştia că insula este magnifică şi foarte verde, dar priveliştea era mai mult decât se aştepta. Drumul urca şi mai mult şi curând ajunseră pe munte, lăsând în urmă aşezările Ayias Nektarias şi Massagros, trecând prin mijlocul pădurilor de pini şi făcând peisajul să fie şi mai copleşitor. Lisette se simţi profund impresionată de frumuseţea locurilor şi se entuziasmă foarte tare, uitând pentru câteva clipe de amărăciunea din sufletul ei. Păşea spre o nouă viaţă şi se pregătise s-o întâmpine cu sufletul deschis, chiar dacă putea fi doar temporară şederea ei aici. Sau poate va fi muncă grea, dar de fapt nu conta. Spera ca angajatoarea ei să fie o femeie agreabilă, cum părea din scrisorile adresate Susanei, şi atunci totul va fi în regulă.

— Suntem pe partea cealaltă a insulei, se auzi vocea lui Panos. Uitaţi-vă pe coastă, în direcţia aceea, îi făcu semn cu mâna şoferul, să vedeţi Templul lui Aphaia. Vă place?

— Este minunat! afirmă Lisette din tot sufletul, chiar considerându-l astfel. Templul era amplasat singur pe platou, înconjurat de pădure de pini, dominând priveliştea cu arhitectura lui în stil doric, părând că se aşază direct pe mare. În depărtare se zăreau alte insule mai mici, care apăreau şi dispăreau, pe măsură ce avansau cu maşina.

Lăsându-se impresionată de peisaj, Lisette spuse, fascinată:

— Ce bine a fost recondiţionat acest templu!

— O să-l vizitaţi, nu?

— Sigur!

— Nu aveţi… un bărbat?

Lisette se sfii şi întrebându-se ce vroia oare să spună, răspunse timid:

— Nu sunt căsătorită, dacă asta vrei să spui.

— Atunci, vă pot duce eu la templu? Vă pot arăta multe locuri frumoase pe insulă. Aţi vrea?

De data aceasta, Lisette înţelese şi-i răspunse în consecinţă cu blândeţe.

— Am venit aici să muncesc… pentru doamna Mallory. Nu cred că o să am prea mult timp liber să pot vizita insula, spuse ea fără să ştie cum va fi de fapt şi fără să fie suficient de fermă cum ar fi trebuit.

— Veţi avea timp liber, cum să nu! Vă sun mâine-seară şi aranjăm cum să facem, zise el şi imediat o întrebă cum o cheamă.

— Domnişoara Tracy, dar ştii deja asta, răspunse ea înţepată. Nu mă vei suna, înţelegi?

— Nu acest nume vroiam să-l aflu, ci numele de botez, continuă Panaş ignorând cerinţa tinerei.

Lisette strânse din dinţi şi nu-l mai băgă în seamă. Deşi el încercă să-i mai vorbească, nu mai scoase un cuvânt, dându-şi seama de intenţiile acestuia, până ajunseră în faţa vilei impunătoare. Intrară pe o alee de paltini, care avea din loc în loc ronduri de plante exotice şi maşina opri în

faţa clădirii complet albe, ca toate de pe insulă.

— Mulţumesc, spuse scurt, Lisette, după ce Panos îi coborî bagajele din maşină şi le aşeză pe treptele din marmură de la intrare.

Sună la uşă şi fu uşurată să vadă că Panos se urcă înapoi în maşină şi pleacă. O menajeră grecoaică deschise uşa şi o întrebă zâmbind amabil:

— Sunteţi domnişoara Tracy, nu? Doamna Mallory m-a instruit să vă duc la direct la dânsa, imediat ce sosiţi. Vă rog, urmaţi-mă.

Lisette ezită, neştiind cum să se descurce cu bagajele, însă menajera observând reacţia ei o informă că va trimite pe cineva după ele şi-i vor fi aduse direct în cameră.

— Mulţumesc, spuse Lisette şi porni după menajeră prin holul larg, apoi printr-un pasaj lung şi intră în cele din urmă într-o cameră de zi mobilată complet în stil englezesc. Aici o întâlni pe doamna Mallory, care-i întinse mâna pentru salut şi-şi ceru scuze că-i este imposibil să se ridice din scaun pentru a o întâmpina cum se cuvine.

— Mă bucur nespus că ai putut veni, domnişoară Tracy, spuse bătrâna strângându-i ferm mâna. Am fost dezamăgită când am primit scrisoarea prietenei tale în care mă anunţa că are alte obligaţii. Dată fiind situaţia însă, sunt convinsă că eşti la fel de potrivită pentru acest post, spuse doamna Mallory şi se întoarse către menajeră pentru a-i cere să aducă ceai şi fursecuri, după care făcu semn Lisettei să se aşeze pe un scaun.

— Ai avut o călătorie plăcută, draga mea? întrebă bătrâna, aşteptând nerăbdătoare răspunsul, dar mai

adăugă înainte: A fost agitată marea când aţi ieşit din portul Pireu?

— Da, marea a fost într-adevăr agitată, dar călătoria pe apă n-a durat mult, spre norocul meu, iar zborul din Anglia a fost plăcut.

— Nu ţi-a fost rău pe vas, nu? Mie sigur mi s-ar fi făcut rău, deoarece nu suport călătoria pe mare nici când este liniştită! spuse doamna Mallory şi schimbă subiectul. Bănuiesc că îţi cunoşti îndatoririle, nu?

— Sylvia… domnişoara Craig mi-a explicat. Dumneavoastră doriţi să aveţi o însoţitoare, nu?

— Mă tem că mai mult decât atât. Astăzi mă simt puţin mai bine, deşi nu pot să merg, dar în multe alte zile nu mă deplasez decât cu un baston. Oricum, azi e o zi bună pentru mine, luând în considerare faptul că de multe ori nici nu mă pot ridica din pat o zi întreagă; vezi tu, am probleme cu inima, dar am şi reumatism… aşa este la bătrâneţe, draga mea! Oare de ce îmbătrânim? te întrebi la vârsta asta. Când eşti bătrân, trăieşti în disconfort şi ajungi să-ţi pui problema că cineva de sus nu orânduieşte bine lucrurile!

Văzând că a încurcat-o pe tânără, doamna Mallory râse cu poftă pentru a destinde atmosfera şi schimbă subiectul, întrebând-o despre viaţa ei.

— Credeam că ştiu tot ce este necesar despre domnişoara Craig de la nepotul meu. Când s-a întors acasă după interviu, s-a arătat foarte satisfăcut de ea. Stavros spunea că este o domnişoară foarte sensibilă, deşi nu aşa tânără ca tine. Chiar m-a mirat că a agreat-o, pentru că el are un caracter *foarte dificil.* Nimic nu-i este pe plac, te rog

să mă crezi! Găseşte ceva în neregulă la orice şi la oricine! afirmă bătrâna şi o privi intens pe Lisette, încercând să-şi dea seama ce impact au avut cuvintele ei. Observând că Lisette este la fel de senină ca atunci când ajunsese, bătrâna păru uşurată şi continuă: După cum spuneam, draga mea, am crezut că ştiu totul despre domnişoara Craig, dar vezi tu… nu ştiam nimic, de fapt. Îşi ţinea ochelarii în mână, deşi nu vedea prea bine şi se observa asta, ezita să-i pună la ochi, parcă lăsându-se cuprinsă de neclaritatea ce o înconjura. Cred că te-ai întrebat despre mine şi mai ales ce caut eu, o englezoaică aici, având un nepot grec, nu?

— Recunosc, am fost puţin contrariată, însă nu extrem de curioasă, răspunse Lisette.

— N-ai fost prea curioasă? întrebă surprinsă bătrâna. Stavros ar trebui să fie încântat de tine, din moment ce nici el nu e un om curios. Nu prea îl interesează alţi oameni şi adesea, când are de-a face cu ei, îl plictisesc. El nu este un bărbat răbdător şi găseşte oricui un defect; după cum am mai spus, este foarte greu de mulţumit. Cred că din acest motiv nici nu s-a căsătorit până acum, deoarece nicio femeie nu s-a ridicat la standardele lui. Doamna Mallory spusese exact ce gândise, sărind de la un subiect la altul, ca o eliberare a unor idei fixate în minte de mult, bulversând-o puţin pe tânără. Acum, spune-mi te rog… ce vorbeam? A, da! Mă întrebai de naţionalitatea mea…

— Nu-i adevărat, ripostă Lisette Iară să-şi dea seama că era nepoliticos s-o întrerupă pe bătrână. Vă rog amintiţi-vă că am spus că nu sunt deloc curioasă.

— Scuză-mă, draga mea, sigur că ai dreptate, ai spus că nu eşti curioasă. Ei bine, să-ţi explic… deşi nu eşti curioasă. M-am măritat cu unchiul lui Stavros şi numele meu a devenit Condylis, ca al lui. Când soţul meu a murit, acum zece ani, am venit aici să ţin casa pentru Stavros, care avea doar douăzeci şi trei de ani. Acum patru ani, am cunoscut un englez, m-am căsătorit cu el şi m-am mutat în ţara mea. Probabil stătusem prea mult timp departe de ţara mea natală, pentru că n-am mai fost fericită acolo. N-am stat prea mult oricum, deoarece soţul meu a fost lovit de o maşină şi omorât. Deci, căsătoria n-a durat decât un an, iar când am rămas singură, a venit Stavros după mine şi m-a luat cu el. Cred că Stavros a simţit că nu mai sunt foarte sănătoasă şi că am nevoie de ajutor… are o sensibilitate pentru mine. Nu pare să mă considere o povară, mai adăugă doamna Mallory.

Lisette nu spuse nimic, însă începu să creadă că Stavros Condylis trebuie să fie un bărbat cu dublă personalitate, dar cu toate astea nu-şi formă o părere stabilă despre el, deşi aflase destule de la Susan şi chiar de la mătuşa lui. Oricum, imaginea lui se conturase ca a unei persoane neplăcute, iar ea spera să-l poată evita. Era evident că se credea superior tuturor şi că este un om intolerant, lipsit de răbdare şi chiar de amabilitate. Era bine că nu se însurase, căci i-ar fi făcut viaţa un calvar femeii ce i-ar fi devenit soţie.

Lisette se concentră pentru a-l şterge din minte pe Stavros, care oricum nu era aici, şi deveni atentă la interlocutoarea ei. Doamna Mallory, o bătrână de şaizeci

de ani, era o femeie zveltă cu înfăţişare aristocratică, deşi era puţin cocoşată şi avea un picior cam beteag. Avea părul grizonant, dar frumos coafat, tenul ridat, dar neîmbătrânit şi ochi albaştri umbriţi de gene lungi şi dese." Probabil că în tinereţe a fost o frumuseţe", gândi Lisette.

Doamna Mallory îşi puse în cele din urmă ochelarii şi-i spuse Lisettei:

— Dar nu mi-ai spus nimic despre tine. Ai şi tu părinţi, nu şi surori şi fraţi?

— Am numai o soră. Părinţii mei sunt morţi, răspunse tânăra.

— Ce trist! Ai numai o soră? Dar un iubit? Dar înainte ca tânăra să aibă timp să răspundă, doamna Mallory continuă: Ei, sigur că n-ai un iubit… sau nu unul la care ţii prea mult, aşa se pare. Altfel n-ai fi aici, că doar nu plecăm de lângă cei pe care-i iubim.

Când auzi aceste cuvinte, Lisette se întrista şi privi în jos aproape ruşinată, amintindu-şi de uşurinţa cu care plecase Dick de lângă ea. Ridică privirea şi văzând că bătrâna îşi şterge ochelarii, deci nu se uită la ea, îşi scoase inelul de logodnă de pe deget şi-l puse în buzunar. Făcu acest gest deoarece se decise ca pe timpul şederii aici să lase deoparte toată viaţa ei personală.

Intră menajera cu o tavă pe care era aşezat un ceainic şi două ceşti în care le servi celor două băutura.

— Îţi mulţumesc, Chrystalla, spuse bătrâna după ce fu servită şi imediat adăugă: te-ai asigurat că în camera domnişoarei Tracy este totul în regulă?

— Desigur, doamnă Mallory, veni imediat răspunsul

menajerei.

— Bagajul i-a fost dus în camera?

— Da… ăăă… vreţi să despachetez? o întrebă ea pe Lisette.

— Da, te rog, dacă nu este prea mult ce-ţi cer.

— Nimic nu e prea mult pentru Chrystalla, spuse doamna Mallory. Avem cei mai binevoitori senilor! aici… dar din moment ce Stavros i-a ales, era de aşteptat. Niciodată nu judecă greşit caracterul unui om.

— Dumnezeule! se auzi dintr-o dată vocea bătrânei, după ce o cercetă intens pe lisette, care venise mai aproape, pentru a-şi. Bea ceaiul.

— S-a întâmplat ceva? veni replica fetei, deja speriată.

— Dacă s-a întâmplat ceva? câţi ani ai?

— Douăzeci şi doi…

— Dar nici măcar atât nu se vede că ai. Iar acum, ce-i de făcut? Nu ţi-a spus domnişoara Craig că nepotul meu vrea pe cineva mai matur?

Lisette înghiţi în sec şi răspunse:

— Ba mi-a spus ceva din care să înţeleg asta… dar nu prea înţeleg de ce contează, atâta timp cât vă voi satisface prin munca mea.

— Of, vai de mine! Suntem amândouă în mare încurcătură. Stavros nu ştie nimic de acest aranjament cu schimbarea, deoarece nu era aici când i-am scris domnişoarei Craig să găsească o înlocuitoare. Va fi furios…!

— Dar de ce? Dacă îmi voi face treaba cu conştiinciozitate, nu va avea de ce să se plângă de mine,

spuse Lisette, privind-o indignată pe angajatoarea ei. De unde i se trage preferinţa pentru femei mai în vârstă? Are vreun motiv anume?

— Femeie, la singular, o corectă doamna Mallory absentă, uitând că ea însăşi spusese cuvântul la plural cu câteva secunde mai devreme. Zicea că de data aceasta aduce pe cineva cu capul pe umeri, mai matur şi cu bun-simţ. Şi ce avem până la urmă? O tânără… la fel ca toate celelalte… mai adăugă bătrâna şi nu mai continuă concentrându-se doar la a o studia pe fată, încercând să-şi dea seama de caracterul ei.

— Nu vă mai înţeleg, doamnă Mallory. Vreţi să-mi spuneţi de fapt, că aţi avut mai multe însoţitoare până acum?

— Am avut câteva… mărturisi doamna Mallory şi ridică din umeri încercând să pară nepăsătoare, apoi continuă: Nu te mai frământa, draga mea. Acum eşti aici, iar Stavros va trebui să te accepte şi cu asta basta! Oricum, eu cred că eşti o fată sensibilă şi nu văd ce obiecţii ar putea avea faţă de tine.

— Din câte înţeleg, toate tinerele care au mai lucrat pentru dumneavoastră s-au dovedit nesatisfăcătoare. Cred că aţi avut ghinion, doamnă Mallory şi recunosc, este într-adevăr cam mare coincidenţa ca toate însoţitoarele să fie nepotrivite. Însă aş vrea să vă asigur că profesionalismul şi devotamentul n-au nimic de-a face cu vârsta.

— Of, ba da, a avut! Vezi tu, draga mea, ele toate… dar nu mai continuă propoziţia, deoarece fa întreruptă când se deschise uşa.

Lisette se întoarse instinctiv şi observă în cadrul ei un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum sport din în, impecabil. Avea părul negru bine pieptănat, deşi afară bătea vântul, ochi albaştri ca o piatră de topaz, pătrunzători, iar chipul bronzat cu trăsături foarte bine definite îl făceau extrem de atrăgător.

Lisette tresări. Era un bărbat cu mult farmec, chiar fascinant, dar se observa imediat că are un caracter aspru. Îl puteai admira de la distanţă, decise tânăra. Şi-l imaginase de multe ori, reuşise să şi-l contureze în minte ca pe un bărbat arogant şi foarte autoritar, dar nu se gândise că este atât de atrăgător. El intră în cameră şi o fixă cu privirea pe Lisette, după care întrebă:

— Cine eşti? vorbi în cea mai pură engleză, pe un ton dur, dar cu o voce minunată.

— Vai dragul meu *trebuia* să te întorci chiar acum? Ştiam că mai stai în capitală încă vreo zece zile.

— N-am putut finaliza afacerea pentru care m-am dus acolo, deoarece unul din parteneri lipsea. Dar n-ai de gând să mă prezinţi? Trebuie să-ţi spun că nu pari prea încântată să mă vezi, mai spuse el, uitându-se fix de data asta la mătuşa lui.

— Niciodată n-am fost mai încântată ca acum să te văd! răspunse doamna Mallory, după care o rugă pe Lisette să plece. Aceasta fu încântată de solicitarea bătrânei, nedorind să asiste la discuţia ei cu Stavros Condylis. Te rog să revii într-o jumătate de oră, îi spuse bătrâna înainte de a ieşi pe uşă.

— Desigur, doamnă Mallory, răspunse tânăra şi părăsi

încăperea.

— Valizele dumneavoastră sunt încuiate domnişoară Tracy, o auzi Lisette pe Chrystalla în urma ei pe culoar.

— Aşa este, iartă-mă. Trebuie să iau cheia să le deschid, dar este în geanta de mână din salon, mergi cu mine?

— Vreţi să merg eu să iau şi geanta de mână şi să despachetez şi ce aveţi în ea?

Lisette dădu din cap negând şi fugi spre salon, realizând că era posibil să nu mai poată intra, conversaţia dintre doamna Mallory şi Stavros fiind în toi. Şi aşa a fost, a rămas în dreptul uşii nemaiputând să-i deranjeze pe cei doi.

— Acum ştii totul, Stavros! N-are niciun rost să mă ascund de tine, deci după cum vezi şi tu, ea este aici şi nu o putem trimite acasă, pur şi simplu. Eu cred că merită s-o punem la încercare.

— Ba pleacă de unde a venit! Nu-i acord niciun credit, poţi fi sigură de asta! Dacă tot i-ai cerut domnişoarei Craig să caute o înlocuitoare, de ce n-ai precizat că vrei pe cineva de vârsta ei… sau chiar mai în vârstă?

— Eu nu vroiam neapărat pe cineva de vârsta ei sau mai în vârstă. Tu voiai asta.

— Hai să nu ne certăm. Ştii foarte bine motivul pentru care nu vreau fetişcane englezoaice fără minte, care sunt toate după acelaşi şablon.

— Şi care se îndrăgostesc de tine, într-un final, spuse doamna Mallory, puţin amuzată. Deci problema eşti tu: n-ar trebui să fii aşa de atrăgător, Stavros! Şi unchiul tău era aşa şi toate tinerele se îndrăgosteau de el. Eu, este clar, nu i-am rezistat, adăugă bătrâna sperând să aibă o reacţie de

la nepotul ei, dar pentru că afară de un oftat nu auzi nimic vorbi tot ea: Personal cred că Lisette este diferită de toate celelalte pe care le-am avut până acum. Pare o fată foarte sensibilă, adăugă doamna Mallory şi aşteptă o impresie din partea lui Stavros. Lisette care auzea conversaţia de după uşă, rămasă singură deoarece Crystalla plecase, se apropie mai mult, ca să audă mai bine. Din nou Stavros nu spuse nimic şi bătrâna fu nevoită să insiste: Sunt sigură că nu va continua şirul angajatelor care se îndrăgostesc de tine. Nu mi-o imaginez umblând după tine, încercând să te farmece, aşa cum făceau celelalte… sorbindu-te din priviri. Recunosc, era jenant pentru tine, Stavros.

— Pleacă! spuse Stavros în cele din urmă, pe un ton autoritar. Când îmi aduc aminte cum stătea Marga în celălalt capăt al salonului şi mă privea lasciv, fluturând prostește din gene… sper că îţi aduci aminte cum mă ridicam de la masă şi plecam din cauza ei.

— N-ai certitudinea că domnişoara Tracy va fi la fel!

— Toate tinerele englezoaice ajunse pe acest post, vin cu scopul de a-şi găsi un soţ… sau măcar un amant bogat! Din acest motiv, am decis ca următoarea ta îngrijitoare să fie o femeie mai în vârstă, care să se fi resemnat cu condiţia solitară.

Auzind această conversaţie, Lisette deveni agitată, ba chiar se enervă. Cine se credea acest Stavros de era atât de arogant şi de ţâfnos? Poate celelalte angajate se îndrăgostiseră de el, dar ea nu va pica în plasa lui. Nu mai putea asculta şi se îndepărtă, urcând în camera ei. Uitase de cheia de la valize şi fu nevoită să se întoarcă în salon,

după ce o găsi pe Crystalla aşteptând să despacheteze şi realiză că nu mai ajunsese să-şi ia geanta de mână. Bătu la uşă şi fu invitată să între de o voce masculină.

— Ţi-am spus să revii într-o jumătate de oră, îţi aduci aminte? o întrebă bătrâna, făcându-i observaţie că nu respectase ce i se ceruse.

— Am venit după geanta mea, explică tânăra, dar fu întreruptă pentru a i se prezenta Stavros. Încântată! spuse simplu, dar pe un ton înţepat.

După ce îşi recuperă geanta, se îndreptă spre uşă. Însă Stavros n-o lăsă să iasă, adresându-i-se direct:

— A avut loc o neînţelegere, domnişoară Tracy. Nu eşti potrivită pentru a-i fi însoţitoare mătuşii mele.

Lisette se întoarse, îl cercetă cu privirea un moment, se gândi că acţionase impulsiv, fără să gândească atunci când venise aici şi renunţase la postul de acasă şi răspunse cu calm, controlându-se:

— Doamna Mallory mi-a spus că preferaţi pe cineva mai în vârstă, îmi pare rău că nu mă consideraţi potrivită, domnule Condylis, dar asta îmi este vârsta, sunt destul de tânără, răspunse ea băţoasă şi ieşi pe uşă, privându-se de satisfacţia de a vedea ce impact au avut cuvintele ei asupra orgoliosului Stavros. Era sigură că nicio altă lată nu-l mai tratase cu atâta desconsideraţie şi nu-i mai vorbise astfel.

Peste o jumătate de oră, reveni în salon la solicitarea doamnei Mallory.

— Nu ţi-ai luat încă ceaiul, începu bătrâna conversaţia deşi părea că este absentă, gândurile fiindu-i în altă parte.

— N-am dispoziţia să beau ceai. Spuneţi-mi, vă rog, când

vreţi să plec?

— Eu nu vreau să pleci, însă nepotul meu nu este de acord cu mine. Spune totuşi că ar trebui să rămâi, noaptea asta…

— Vai, cât e de generos, spuse Lisette ironic. În seara asta, oricum nu cred că este vreun feribot care să plece spre Pireu.

— Asta n-ar fi contat, deoarece Stavros are o şalupă. El nu călătoreşte în comun, draga mea. El foloseşte numai şalupa lui.

Este prea important să folosească transportul în comun, nu? Un snob nesuferit!

— Atunci, plec dimineaţă, nu?

— Mă tem că aşa se va întâmpla, draga mea, răspunse doamna Mallory ca şi cum se scuza. Regret că ţi-am creat neplăceri şi consider că trebuie să mă recompensez. Am nişte bani puşi deoparte…

— Nu vreau nimic mai mult decât ce am cheltuit pentru această deplasare, o întrerupse Lisette. În acest moment nu-mi mai permit să pierd bani, şi din acest motiv am să insist să mă despăgubeşti.

— Desigur că te voi despăgubi şi vreau să menţionez încă o dată că-mi pare rău pentru cele întâmplate. Era clar că doamna Mallory se simţea ruşinată de toată această situaţie, iar Lisettei chiar îi era milă de ea. În cele din urmă, nu bătrâna era vinovată pentru această întâmplare, era numai vina nepotului.

Cina a fost tensionată, din cauza situaţiei create, atmosfera fiind prea încărcată. Lisette mâncă în linişte şi

nu vorbi decât atunci când i se ceru, evitând să-l privească pe Stavros. Când se sfârşi, Lisette se ridică de la masă cu o atitudine arogantă, se scuză pe un ton înţepat şi sfidându-l pe nepotul nesuferit, plecă din salon păşind cu demnitate. La puţin timp după ce ajunse în camera ei, veni Crystalla s-o invite, din partea stăpânilor, la cafea.

— Te rog să-i mulţumeşti din partea mea domnului Stavros şi să-i transmiţi că prefer să rămân în camera mea. Poate îmi aduci aici cafeaua, dacă este permis?

— Desigur, doamnă.

— Prin această atitudine, decise Lisette, îl va pune la punct pe înfumuratul Stavros Condylis.

Capitolul 3

Imediat ce se întinse pe pat, Lisette simţi că i se face greaţă. Se gândi că ar fi fost mai bine dacă n-ar fi băut cafea şi întinse mâna după poşetă, pentru a lua din ea un tub de aspirine. Timp de o oră, se răsuci în pat de pe o parte pe alta, dar nu reuşi să alunge senzaţia, aşa că se ridică şi se duse la geam, îl deschise şi trase adânc aer curat în piept. Dar se înfioră la impactul aerului răcoros şi atunci se gândi că probabil a răcit pe vasul cu care venise.

Lisette adormi în zorii zilei, iar când Crystalla o trezi la ora opt, îşi dădu seama că este într-adevăr foarte răcită, din moment ce era fierbinte şi transpirată.

— Domnul Stavros mi-a spus să vă amintesc că vasul cu care veţi pleca iese din port la ora zece… spuse servitoarea, dar imediat se îngrijoră din cauza stării tinerei, când văzu că nu este în stare să se ridice în capul oaselor. Nu vă

simţiţi bine, domnişoară?

Cu vocea răguşită, având gâtul foarte umflat, Lisette răspunse cu greutate:

— Mi-e teamă că nu sunt prea bine, spuse fără tragere de inimă. Lasă-mi te rog ceaiul pe masă şi mai spune-mi o dată la ce oră pleacă vasul. Spuneai că la ora zece, nu?

— Aşa este, domnişoară. Dar nu păreţi că veţi reuşi să vă ridicaţi din pat!

— Voi reuşi eu cumva, spuse Lisette încercând să zâmbească, pentru a n-o lăsa să plece din cameră aşa îngrijorată cum era.

— Îi voi spune domnului Stavros că nu vă simţiţi bine şi că nu aveţi cum să vă ridicaţi din pat în această stare…

— Nu face asta! o întrerupse Lisette. Îmi revin în scurt timp… după ce beau ceaiul pe care mi l-ai adus. Crystalla părăsi camera în tăcere, dar în câteva minute apăru Stavros la uşă şi bătu.

Se auzi vocea Lisettei după un un timp, imaginându-şi că probabil Stavros este de partea cealaltă a uşii:

— Intră!

Stavros se apropie de pat şi o privi insistent, luând o atitudine rece şi distantă. Lisettei i se păru că Stavros nu crezuse că este bolnavă şi venise să se convingă personal.

— Ce nu-i în regulă cu tine? întrebă el dur. Mi-a spus Crystalla că eşti foarte palidă.

— M-a tras curentul pe vas, când am venit, şi am răcit, se pare. A fost vreme rea şi vântul a suflat cam tare. Auzindu-i glasul răguşit, Stavros se îmbuna puţin şi în mod neaşteptat, îi puse mâna pe frunte pentru a verifica dacă

are febră.

— Nu mai pleci azi, se pronunţă el puţin nervos. Voi trimite după doctorul meu, să te consulte…

— Nu este nevoie, îl întrerupse Lisette, dar tăcu atunci când văzu că-l enerva pe Stavros, care nu era obişnuit să fie contrazis.

— Toată treaba asta este extrem de deranjantă, spuse el. Cred că vei fi nevoită să mai stai aici încă vreo săptămână, dacă mă iau după simptomele pe care le prezinţi!

Lisette roşi, dar nu găsi nimic de spus ca replică, fiind prea obosită din cauza lipsei de somn şi extenuată de boală. Nu mai răcise de mai bine de cinci ani, iar acum o răpusese boala tocmai în acest loc, obligând-o să rămână în casa acestui grec nesuferit.

Doctorul o diagnostică cu gripă şi-i recomandă să stea la pat cel puţin patru zile.

— S-ar putea să fii ţinută la pat de boală chiar mai multe zile, spuse el pe când îi prescria medicamentaţia.

Doctorul era cumsecade şi Lisette se gândi să-i mărturisească ce neplăcere i-a creat lui Stavros şi aşa poate scăpa mai repede de aici.

— Nu mai fi agitată, încearcă să te liniştești, deoarece gripa s-a instalat singură, că doar nu ţi-ai dorit-o! încercă s-o calmeze doctorul, văzând că se necăjeşte. Nu te mai îngrijora, că nu te ajută cu nimic… ba dimpotrivă, îţi face chiar rău dacă te agiţi. Mai bine ia tabletele pe care ţi le-am prescris şi relaxează-te, că oricum vei sta aici câteva zile bune. Vei sta la pat câteva zile şi alte câteva te vei pune pe picioare, deci vreo două săptămâni n-ai cum să pleci.

— Atât de mult? exclamă tânăra şi se gândi că Stavros va fi foarte nervos când va afla.

Dar când se arătă la ea în cameră, după ce plecă doctorul, nu păru prea deranjat de situaţie. O privi aproape cu indiferenţă, făcând-o să se întrebe dacă doctorul îi spusese şi lui cât timp va fi nevoită să stea aici. Stavros nu spuse nimic mult timp, stând doar şi cercetând-o.

Lisette s-ar fi simţit jenată de prezenţa lui în altă împrejurare, însă acum era prea răpusă de gripă ca să reacţioneze şi reuşi doar să se scuze, printr-un murmur. Dar Stavros spuse, ca şi doctorul, că nu este vina ei.

— Crystalla va avea grijă de tine, promise el şi o întrebă dacă a mâncat ceva până acum.

— N-am putut mânca, deoarece nu cred că pot înghiţi ceva, răspunse Lisette şi se întrebă ce căuta el aici.

Era sigură că nu-i convenea că nu putea pleca din cauza stării de sănătate, dar probabil îl trimisese doamna Mallory. Sigur, bătrâna era preocupată de ea şi de cât de bine era îngrijită şi nu putuse veni personal să se intereseze, deci îl trimisese pe nepot, în care avea încredere mai mare decât în servitoare.

— Mătuşa mea nu se simte nici ea bine azi, mărturisi Stavros. Umezeala din atmosferă o afectează şi momentan nu se poate ridica din pat. Dacă îşi va reveni puţin, va veni mai târziu să te vadă.

— Nu trebuie să vină, mai ales dacă reumatismul o face să se simtă aşa slăbită, spuse cu compasiune Lisette.

Bunica tinerei suferise de reumatism, deci ştia ce efecte are asupra corpului asemenea afecţiune. Stavros văzu că

tinerei îi este milă de mătuşa lui şi păru că se înduplecă, dar imediat îşi dădu seama că nu trebuie să-i arate vreun fel de prietenie şi reveni la atitudinea înţepată. Lisette văzu transformarea şi zâmbi amuzată, dar se controlă şi ea rapid.

— Va insista să se ridice din pat să vină să te vadă, însă dacă nu va reuşi, te rog s-o scuzi, zise Stavros pe acelaşi ton rece cu care o obişnuise… Dar cu toată atitudinea lui impasibilă, Lisette observă că poate fi şi mai puţin ostil cu ea. Poate începea să-şi dea seama că nu este ca toate celelalte englezoaice fără minte, de care îi vorbise cu o seară în urmă mătuşii sale.

Abia peste trei zile putu doamna Mallory s-o viziteze pe Lisette; se scuză că întârziase atâtea zile pentru a o vedea, dar era clar că şi acum suferea, deoarece de câte ori păşea făcea o grimasă de durere.

— Draga mea, probabil mă consideri foarte nemanierată, însă chiar aş vrea să crezi că pur şi simplu nu m-am putut ridica din pat.

— Vai, dar cum să credeţi că vă consider astfel, spuse Lisette. Oricum, am fost la rândul meu atât de bolnavă, încât n-am ştiut ce se petrece în jurul meu.

— Mi-a spus Stavros cât de rău te-ai simţit şi tu. A fost o întâmplare nefericită… dar… începu bătrâna şi nu mai continuă, doar zâmbi cu subînţeles, făcând-o pe Lisette să-i tresară inima. Doar un moment se zări zâmbetul poznaş din colţul gurii doamnei Mallory, până ce durerea o făcu să se strâmbe, însă asta spunea mult, chiar dacă nu fu rostit niciun cuvânt. Tânăra începu să spere şi imediat o auzi pe

bătrână:

— Poate fi o binecuvântare totuşi, această boală a ta, draga mea. Nepotul meu începe să fie mai îngăduitor şi deja am impresia că reconsideră decizia de a te trimite înapoi. Exact asta credea şi spera şi Lisette, că Stavros o priveşte acum cu alţi ochi. Părea că atitudinea distantă pe care o abordase în relaţia cu el fusese potrivită. Îşi impusese să nu fie prietenoasă cu el şi asta dăduse rezultate.

— Credeţi că voi rămâne? întrebă cu naivitate Lisette

— Aşa sper, răspunse doamna Mallory şi se aşează pe un scaun, nemaiputând sta în picioare. Nu mă simt bine deloc şi am nevoie de ajutor în aceste momente. Nu mă descurc singură zilele astea, deci tu, fiind deja aici, mi-ai putea fi sprijin foarte uşor. Dacă Stavros o ia de la capăt cu interviurile, va dura destul de mult şi eu mă simt din ce în ce mai rău pe zi ce trece. Vezi tu, eu prefer o englezoaică drept însoţitoare, deoarece aşa pot să stau de vorbă despre lucrurile care îmi plac şi care mă interesează, spuse doamna Mallory şi apoi tăcu un timp. Lisette profită de această tăcere pentru a analiza situaţia, încercând să-şi dea seama şi ea dacă Stavros într-adevăr se înmuiase cum menţionase doamna Mallory. Tânăra începu să spere mai tare că acum va primi o şansă. Într-o săptămână îşi reveni, şi primi şansa la care se aşteptase, fiind invitată de Crystalla în biroul domnului Condylis.

— Domnul Condylis este în camera de zi, vă conduc eu, zise servitoarea.

Camera de zi avea o privelişte minunată spre Templul

Aphaia, zărindu-se în depărtare cum acesta se unea cu marea. Dealurile dimprejur, presărate cu flori minunat colorate, făceau peisajul şi mai impresionant, astfel că insula părea ruptă dintr-un tablou.

— Ia loc, domnişoară Tracy, o invită Stavros cu răceală. Văd că ţi-ai revenit complet, aşa este? o întrebă el după ce-i cercetă atent figura.

— Aşa este, răspunse simplu Lisette, străduindu-se să pară la fel de rece. ÎI privi şi ea cu atenţie şi-l descoperi dur, dar la fel de atrăgător ca prima dată, cu maxilarul proeminent, cu buzele extrem de senzuale şi cu ochii pătrunzători. Deşi era conştientă că era irezistibil pentru orice femeie, credea totodată că era în stare să frângă sufletului oricăreia se lăsa prinsă în mrejele lui. Instinctiv, se gândi la Dick şi făcând comparaţie, fu nevoită să admită că logodnicul ei era foarte şters pe lângă acest grec impunător. Toată lumea afirma că Dick este un bărbat foarte atrăgător şi totuşi faţă de Stavros, imaginea lui pierea. Dar oare de ce-i venise asta tocmai acum în minte? Simţi un gol în stomac în timp ce-l privea pe bărbatul din faţa lui, dar care dispăru destui de repede. Se controlă şi reveni la figura indiferentă pe care decisese s-o afişeze, în timp ce Stavros se aşeză pe scaunul din faţa ei, în partea cealaltă a camerei. Vreţi să-mi spuneţi ceva important, domnule Condylis?

— S-ar părea că ştii de ce eşti aici, spuse el deconcentrând-o

— Am sperat că îmi veţi acorda o şansă, răspunse Lisette cu sinceritate.

— Asta vreau, din moment ce şi mătuşa pare că te place într-adevăr. Vom considera că ai fost angajată din ziua în care ai sosit aici.

— A, nu! ripostă ea. Nu pot accepta sub nicio formă să primesc bani atâta timp cât n-am făcut nimic. Azi va fi prima zi de lucru, se pronunţă în final Lisette, dar se timoră puţin când văzu că Stavros îşi schimbă expresia feţei.

— Vei primi salariul din ziua în care ai sosit aici, repetă Stavros nelăsându-i loc de replică de data asta. Vreau să ştiu şi eu câte ceva despre tine, continuă el. Cum de ai acceptat postul aşa de repede?

Lisette se aştepta la această întrebare, deci era pregătită să-i răspundă, mărturisind adevărul, dar ascunzând partea despre logodnicul ei. Spuse că devenise nestatornică şi hotărâse să aducă o schimbare în viaţa ei, deşi ezitase iniţial, amintindu-şi de atenţionarea Susanei că el are impresia că toate fetele tinere caută aventuri pe insulă. Considera că mărturisind asta, va câştiga puţină încredere din partea lui, constatând că e sinceră.

Înainte de a-i spune părerea lui, Stavros o lăsă puţin să aştepte, cu răsuflarea tăiată.

— Îţi admir candoarea, spuse el într-un final, dându-i impresia că oricum nu-l putea păcăli, făcând-o din nou să se intimideze. Lisette vru să-i spună că n-ar fi putut afirma altceva decât acest adevăr, dar se abţinu, şi parcă citindu-i gândurile, Stavros zâmbi cu subînţeles. Se înţelegeau, deci! Vedea asta şi el? Cu siguranţă, da! Ai devenit nestatornică, spui. Dar ce slujbă aveai?

— Lucram într-un birou.

— În ce domeniu?

— Eram secretara unuia dintre directori.

— Atunci, ce vei face aici va fi cu totul altceva. Eşti sigură că asta vrei?

Lisette dădu din cap aprobator, fără să scoată un cuvânt.

— Postul este permanent, domnişoară Tracy, ştii asta, da?

— Mi s-a transmis asta, domnule Condylis… răspunse ea şi privi în jos, ascunzându-şi ochii, şi continuă: dar pentru că n-am mai făcut asta vreodată, întâi trebuie să încerc şi vom vedea dacă voi rămâne alături de mătuşa dumneavoastră.

— Aşa este; ai dreptate să încerci şi vei decide atât tu, cât şi mătuşa, dacă eşti potrivită pentru post, după un timp. Cât timp crezi că este necesar pentru a-ţi da seama de abilitatea ta…? Să zicem trei luni?

— Cred că este în regulă acest răgaz, domnule Condylis. Vorbiră apoi despre salariu, deşi Lisette ştia amănuntele de la Susan, şi despre timpul ei liber. Duminica urma să fie singura zi liberă, când doamna Mallory va fi asistată de Crystalla. În plus, o dată pe lună bătrâna mergea câte un weekend la altă rudă, deci aceste zile şi le putea petrece Lisette de asemenea cum dorea. Însă starea bătrânei înrăutăţindu-se pe zi ce trece, era posibil ca în curând să nu mai poată călători, deci nu trebuia să se bazeze pe aceste pauze.

Tot timpul cât îi vorbise, Stavros fu foarte detaşat, dar impersonal; Lisette fu şi ea chibzuită, răspunzând doar

când era nevoie. De câteva ori, Stavros o privi părând încurcat, iar ea nu putu decât să se bucure că l-a uimit prin atitudinea ei distantă. Tânăra ştia că singura şansă de a-şi păstra postul era să-l facă să creadă că nu-l consideră atrăgător, aşa că se comportă în consecinţă. Poate ar fi mai bine să-i spună totuşi că este logodită; asta l-ar putea interesa, pentru că ar risipi orice dubiu faţă de ea şi ar înţelege că nu există riscul să se îndrăgostească de el, ca celelalte fete.

Timpul trecu şi Lisette ajunsese să se întrebe dacă încă mai era logodită. De cinci săptămâni, de când era pe Insula Aigina, nu primise decât trei scrisori de la Dick, din care două puteau fi considerate mai degrabă nişte note. Pe când stătea pe balconul din camera ei şi admira priveliştea dinspre muntele acoperit cu păduri de pini ce tăia răsuflarea, Lisette începu să se gândească la ce devenise logodna ei. Era deja sfârşitul lunii aprilie şi vremea se încălzea. Stavros deja considera că este suficient de cald încât să înoate în mare în fiecare dimineaţă, de câteva zile, dar ea nu avea curaj încă.

Privi în jos şi-l văzu pe Stavros, care ieşise din casă şi se oprise să admire un rond de flori foarte frumos colorate. Se aplecă şi smulse o buruiană care n-avea ce căuta între flori şi se aşeză imediat sub un copac, unde deschise ziarul pe care-l adusese cu el şi începu să citească. Lisette se îndepărtă atunci de la fereastră, pentru a nu fi observată. Era sâmbătă şi era a doua oară când doamna Mallory lipsea de acasă, de când tânăra îi devenise îngrijitoare. Pentru ea, slujba era plăcută, deşi fiecare zi era o rutină.

Angajatoarea se dovedi o persoană amabilă, care nu se plângea de suferinţa pe care o îndura şi care adesea se retrăgea înainte de cină, pentru a o lăsa pe tânără să se relaxeze. Această consideraţie a bătrânei o determină pe Lisette să se străduie să-i fiică viaţa cât mai frumoasă şi îşi asuma responsabilităţi suplimentare, care în mod normal nu i-ar fi revenit. Câteodată, citea pe chipul lui Stavros expresii pe care le putea considera drept recunoştinţă, dar nu putea fi sigură. Ea făcea însă atâtea lucruri din compasiune, fiind o fire sentimentală şi blândă, dar doamna Mallory îi mulţumea de nenumărate ori, făcând mereu comparaţie cu celelalte asistente pe care le avusese şi care erau mult mai puţin cumsecade şi preocupate.

Într-o seară, doamna Mallory spuse la cină, în prezenţa lui Stavros, că Lisette se comportă ca o profesionistă şi că îi este foarte recunoscătoare, făcându-l pe Stavros să reacţioneze:

— Este evident că este fericită aici, remarci el privind-o direct pe tânără.

— Sunt într-adevăr foarte fericită şi mulţumită de slujba mea, răspunse tânăra abţinându-se de la comentarii, impunându-şi în continuare o atitudine distantă faţă de nepotul angajatoarei. Însă ezită un moment înainte să răspundă şi regretă, deoarece abilul Stavros observă asta şi o privi cercetător. Măcar dacă l-ar putea uita pe Dick, deoarece era evident că el n-o iubea la fel de mult cât îl iubea ea. Dar din păcate, nu reuşea să şi-l scoată din minte şi din suflet, că doar până acum era o parte importantă din viaţa ei. Deşi nu-l putea uita se străduia să se gândească la

el cât mai puţin şi atunci îi apărea o singură imagine în minte: el împreună cu Lana, mereu împreună, mergând la petreceri… şi organizând petreceri, înnoptând dintr-un hotel în altul, cum presupunea activitatea artistei. Nu trebuia să se mai gândească la Dick şi la viaţa pe care o ducea el acum!

Era nefericită de fapt, şi pe când stătea în camera ei începu să se agite şi decise să-i scrie lui Dick. Dar ce să-i scrie, să-i facă reproşuri că o neglijează sau să-i ceară explicaţii? Din mândrie, alese varianta de a-i scrie că este momentul să pună lucrurile la punct, neputând să-i mărturisească în ce stare de disperare o adusese. Însă îşi aduse aminte că Dick o anunţase că pleacă din Newyork, ultimul loc unde ajunseseră, deci scrisoarea ei n-ar ajunge unde trebuie. Atunci, ieşi în grădină, să se plimbe puţin şi să-şi limpezească gândurile. Spre surprinderea ei, pe când se îndepărta pe alee, îl întâlni pe Stavros aşezat pe o bancă, iar acesta îi zâmbi şi o invită să ia loc lângă el.

Lisette se aşeză cât mai departe posibil, iar el păru puţin deranjat de acest gest, deşi încă îi zâmbea.

— Îmi poţi face o favoare? începu Stavros direct, fără niciun fel de introducere. Am nevoie să-mi dactilografieze cineva un raport urgent, care trebuie să fie gata luni dimineaţă. Ai putea să faci asta pentru mine?

— Desigur, răspunse spontan Lisette, înainte de a-şi da seama că atitudinea ei faţă de acest bărbat trebuie să fie una controlată şi-l făcu pe Stavros să se uite mirat la ea. Când vreţi să încep? întrebă ea cu vocea complet schimbată şi ştergându-şi entuziasmul de pe chip, aproape

făcându-l şi pe el să păstreze distanţa.

— Azi, înainte de cină, poţi să scrii vreo două ore, dacă n-ai altceva mai important de făcut. Dacă mai scrii şi luni dimineaţă cât va mai fi necesar, cred că va fi gata la timp. În mod normal, nu ţi-aş cere să lucrezi în timpul tău liber, dar am primit un telefon prin care mi s-a cerut să am situaţia gata.

— N-am nimic important de făcut, menţiona ea înţepată, deci aş putea începe imediat, dacă doriţi. Ştia că Stavros are afaceri la Atena, ţinând un birou acolo. Avea mulţi angajaţi care se ocupau de treburile lui, dar o dată sau de două ori pe săptămână mergea personal să vadă de ele. Îi povestise doamna Mallory câte ceva despre activitatea lui Stavros.

— Mare parte din afaceri le face acasă, deci nu este nevoie să meargă zilnic în oraş, spuse ea.

— Să ştii că maşina de scris pe care o am aici este cam veche, dar sper să te descurci cu ea. Stavros i-a dictat raportul, iar Lisette a scris cam o oră. După acest timp, el a luat foile scrise, le-a citit şi a aprobat profesionalismul ei ca secretară.

— Cred că angajatorul tău a fost supărat când te-a pierdut, spuse el şi o privi într-un mod straniu, ca şi cum încă se întreba de ce a decis să plece de la locul de muncă pentru a veni aici, să aibă grijă de o bătrână.

— A încercat într-adevăr să mă oprească, menţionă tânăra. Dar după cum v-am spus, am simţit nevoia de schimbare atât a slujbei, cât şi a reşedinţei.

Stavros păru mulţumit de răspuns, neinsistând asupra

motivului venirii ei pe insulă şi reveni la hârtiile pe care le avea în faţă.

Au luat cina împreună în acea seară, însă Lisettei nu prea îi plăcu această postură, ţinând cont că nu se poate destinde şi nu-i poate vorbi amical lui Stavros, cum şi-ar fi dorit de fapt. Deci, adoptă aceeaşi atitudine inabordabilă pe care o afişase şi până acum faţă de el, iar spre surprinderea ei, Stavros încercă să fie de câteva ori mai prietenos, însă ea nu cedă niciun pic. Spre sfârşitul cinei, Lisette avu chiar impresia că Stavros se comportă în aşa fel încât s-o determine să lase garda jos şi că nimic nu l-ar mulţumi mai decât s-o cucerească pe ea, luând atitudinea ei ca pe o provocare.

După cină, Stavros a invitat-o să bea împreună cafeaua pe verandă şi-i spuse că în curând vor putea face asta în grădină, dar cum încă era destul de rece, vremea îi ţinea la adăpost.

— Cred că voi face o plimbare înainte de culcare, zise Lisette după ce se uită la ceas şi observă că este ora zece fără zece minute. I se păruse că timpul parcă zburase când scrisese la raportul lui Stavros şi realiză că este momentul să se retragă acum. Se gândi că aceasta este prima oară când angajatorul ei rămâne cu ea în timpul serii, de când lucra pentru el. De fiecare dată, până acum, când cina se termina, el mergea în salonul cu priveliştea minunată către templu şi asculta muzică sau citea. Odată, îi spusese însăşi doamna Mallory că nepotul ei nu este prea sociabil, dar în aşa fel încât îi lăsă Lisettei impresia că este ceva normal, că doar fiecare om are dreptul să se comporte după bunul

plac.

— Este foarte întuneric, menţionă Stavros. În ce direcţie vrei să mergi?

— Mă voi plimba de-a lungul falezei. Nu-ţi face griji, deoarece fac asta adesea şi este în regulă.

— Poate fi periculos, fiind întuneric. În locul tău, aş renunţa la plimbarea asta.

Lisette îşi ridică bărbia sfidător, se ridică în picioare şi plecă, lăsându-l singur. Dar în timp ce se îndrepta spre faleză, se lăsă copleşită de firea ei amabilă şi se întrebă de ce continua să fie aşa de rece cu Stavros şi nu-l lasă deloc să se apropie de ea, alimentându-i şi lui astfel atitudinea trufaşă. Oare de ce îi era imposibil să fie mai prietenoasă cu Stavros? se întrebă Lisette. La început fusese nevoită să se comporte astfel, să păstreze distanţa şi să pară inabordabilă, deoarece asta era ce-i cerea el într-un fel. Însă acum, rolul pe care îl interpreta nu mai era doar unul dificil, ci devenise din cauza asta o persoană enervantă. Era mult mai plăcut dacă se arăta amabilă şi din când în când îi şi zâmbea cu prietenie.

Cu fiecare pas pe care-l făcea, se apropia din ce în ce mai mult de nisipul de pe plajă. Se zărea apa mării sub sclipirile lunii, strălucind minunat când valurile se spărgeau de mal. Împrejur se vedeau alte insule ca nişte pete întunecate, iar în depărtare se observa cum cerul se unea cu pământul, contopindu-se în lumina stelelor. Aerul de primăvară era plăcut, însă era încă puţin cam rece pentru o plimbare pe faleză şi, cuprinsă de un fior, Lisette se cutremură şi strânse haina mai aproape de corp. Era singură în tot acel

întuneric, nu se mai auzea nicio suflare şi nicio mişcare nu se simţea în atmosferă, doar ea şi valurile mării. Se opri şi deodată singurătatea o cuprinse. Se gândea că ar fi fost ca într-un vis frumos dacă Dick ar fi fost aici cu ea, acum. Oftă când îşi aminti cum era odată, când făceau totul împreună şi cât de fericiţi erau când cumpărau ceva neînsemnat, care sperau să le fie de folos în casa lor, când o vor avea. Nu aveau nevoie decât unul de celălalt… iar Dick spunea adesea că dragostea lor va dura o veşnicie. Părea imposibil atunci ca Dick s-o părăsească vreodată.

Se pierdu în gânduri şi nu mai realiză că este foarte târziu şi că timpul se scurge pe lângă ea. Stătu aşezată pe nisip şi îşi aduse aminte de vremurile când era bucuroasă alături de logodnicul ei şi nu-şi mai j dădu seama cât de târziu se făcuse. Deodată însă, se trezi ia realitate!

I

Şi conştientiză că este momentul să revină la prezent, deci porni spre j casă.

Ajungând la prima cotitură, văzu o mişcare şi inima îi tresări de j teamă, dar se linişti imediat când recunoscu silueta zveltă a angajatorului ei. Cât de distins părea, chiar şi pe întuneric! Păşea apăsat, cu convingere, şi îşi ţinea umerii drepţi şi capul ridicat, dând impresia unui adevărat aristocrat. Când o zări şi el, i se adresă pe un ton autoritar, dar îngrijorat:

— Ai idee de când eşti afară? M-am îngrijorat!

— Îmi cer iertare. Chiar nu mi-am dat seama că a trecut aşa mult timp de când am plecat, până acum câteva secunde.

— Eşti aici de mai bine de o oră, menţionă el fără să mai pară neliniştit. Am crezut că ai păţit ceva, mai spuse el şi o privi insistent, fiind deja lângă ea. Doar ţi-am spus că poate fi periculos să te plimbi singură pe aici. Aş prefera să nu mai faci asta noaptea!

— Mi-a făcut plăcere să mă plimb pe malul mării, se scuză ea simplu, deşi îşi dădu seama că primise aproape un ordin. Atmosfera este plăcută şi priveliştea mă ajută să mă relaxez şi să-mi limpezesc gândurile. Marea şi cerul… totul este atât de impresionant şi de grandios… mai adăugă ea şi oftă, gândindu-se iar la Dick şi dorindu-şi să-l fi avut aproape în aceste clipe. Desigur că ar fi strâns-o în braţe şi, magia serii l-ar fi determinat să facă dragoste ca un nebun cu ea, toată noaptea. Închise ochii cuprinsă de visare şi simţi cum ochii i se umezesc de suferinţă, deci reveni cu picioarele pe pământ şi spuse:

— Iartă-mă că te-am speriat. Cred că am pierdut noţiunea timpului.

— Cred că este efectul peisajului, spuse Stavros pe un ton blând pentru a-i arăta că o înţelege perfect. O privea din profil şi Lisette ştia asta, dar nu făcu nimic pentru a-şi întoarce chipul. Dar tinerele de vârsta ta nu prea agreează această linişte deplină. Adesea vor să se distreze şi merg la seri dansante, pentru că le place viaţa de noapte, afirmă Stavros suspicios.

— Eu nu prea dansez. Mergeam la serate doar când se organizau petreceri pentru angajaţi, spuse ea cu amărăciune şi se gândi ce bine ar fi fost dacă ea şi cu Dick n-ar fi mers la acea ultimă serată organizată! Ea nu prea

vroia să cheltuiască bani pentru a-şi face o rochie festivă, deci cam ezita să participe, dar Dick insistase să-şi ofere această plăcere, deci o făcuse… şi aşa a cunoscut-o el pe Lana… Poate sunt de modă veche, mai spuse ea ca pentru sine, cu voce blândă, părând foarte naturală, uitând să mai menţină tonul înţepat cu care-l obişnuise pe Stavros.

— Deci, eşti o fată de modă veche, nu? Cred că eşti unică, replică el cu sarcasm, i se păru tinerei. Observa că o priveşte intens, curios, şi Lisette considera deja că atmosfera se transformase într-una ciudată. Stavros cel semeţ şi distant era acelaşi stăpân inabordabil, iar ea, văzându-l din nou în această ipostază, gândi că cine-i va deveni soţie va avea multe de îndurat de la el. Femeia de lângă el se va simţi ţinută la distanţă, ocupând un loc secundar în viaţa lui şi fiind nevoită să-l stimeze ca pe un superior. Dar de data asta era parcă mai uman; îi vorbea din proprie iniţiativă şi era chiar prietenos, altfel îndată ce o găsea i-ar fi cerut să se întoarcă la vilă.

— Eu nu cred că sunt unică, spuse ea într-un târziu, ştiind că el aştepta un răspuns la ce afirmase.

— Atunci, nu eşti ca toate tinerele şi eşti deosebită, o contrazise el folosind un ton tandru, care o făcu să-l considere extrem de atrăgător, cum gândise de prima dată când îl văzuse. Eşti total altfel decât toate celelalte angajate ca însoţitoare ale mătuşii mele, explică Stavros.

Lisette ştia la ce se referă, dar cu toate astea îşi întoarse privirea întrebătoare către el, pentru că avea convingerea că asta aştepta. Dar Stavros nu comentă şi câteva clipe se priviră în liniştea deplină ce-i înconjura. Cât era de ciudat

să stea faţă în faţă cu acest bărbat care până acum fusese inabordabil, care o tratase cu profundă indiferenţă şi ce neaşteptat fu momentul când descoperi că este încordată, nereuşind să-şi dea seama de ce. Încercă să se detensioneze, dar nu reuşi. Părea că starea din clipa de faţă vrea cu orice chip să pună stăpânire pe ea şi că nu este în stare s-o controleze prin propriile-i forţe. Dar oare ce însemna asta? Cum s-ar explica?

— Se face răcoare, spuse ea familiar şi imediat se uită să vadă dacă Stavros a remarcat tonul ei blând, necontrolat. Oare şi lui i se părea ciudată atmosfera? Aş vrea… aş vrea să mă întorc la vilă, bâigui în final.

Stavros nu spuse nimic, doar o urmă pe faleză în drumul înapoi spre casă. Pe potecă se aflau pe alocuri bolovani căzuţi din stâncă şi de câteva ori el, care cunoştea locurile, o atenţionă.

— Cred că atunci când am venit până aici era mai multă lumină, se justifică Lisette şi-l privi în ochi spunând asta, observându-i chipul perfect, parcă sculptat.

— Luna a fost acoperită de nori, de aceea este aşa de întuneric, explică Stavros.

— Ai dreptate, spuse Lisette simplu, încă părându-i-se că se comportă ciudat.

Îşi dorea să ajungă mai repede în casă, să se poată retrage în dormitorul ei, departe de acest bărbat. Înainta pe cărare în tăcere şi deodată se împiedică, scoase un ţipăt şi se trezi în braţele lui Stavros.

— Vai… iartă-mă… mormăi Lisette, dar nu reuşi să termine propoziţia deoarece un fior de durere la gleznă o

străpunse. Cred că am făcut o întindere, explică în cele din urmă.

— Ţi-am atras atenţia să păşeşti cu grijă, îi făcu el observaţie, aducându-i astfel aminte că îi sugerase să nu plece în această plimbare. Te doare foarte tare? Poţi să pui piciorul jos? o întrebă el, încă susţinând-o cu braţele lui şi ţinând-o aproape de el.

Lisette scutură din cap în semn că nu, fiind foarte nervoasă pe ea însăşi că nu avusese grijă să nu se accidenteze.

— Poate în câteva clipe… începu ea să spună, dar se opri când văzu că Stavros se apleacă şi-i controlează glezna cu mâinile.

— Deja a început să se umfle, observă el cu nervozitate. N-ai cum să mergi cu această gleznă umflată până acasă.

— Nu? întrebă ea îngrijorată. Dar trebuie.

El zâmbi, dar spuse fără să glumească:

— Se pare că va trebui să te duc în braţe, domnişoară Tracy.

— Nu! exclamă Lisette instinctiv. În niciun caz, domnule Condylis! Aşa ceva nu se poate! protestă ea cu vocea ca de gheaţă şi se îndepărtă, încercând din răsputeri să pună piciorul în pământ şi cu foarte mare greutate îşi înăbuşi ţipătul de durere, spunând doar: Vai de mine…! şi-l lăsă pe Stavros s-o ia în braţe, trecând peste ruşinea ce o cuprinsese.

Capitolul 4

Stavros o aşează întinsă pe canapea, dar ea se ridică imediat în capul oaselor.

— Trebuie să mă duc la culcare. Sigur până mâine dimineaţă, glezna mea îşi va reveni complet.

El n-o luă în seamă, trase însă adânc aer în piept, parcă pentru a-şi lua din atmosferă încărcătura de răbdare şi-i scoase pantoful din piciorul lovit, începând s-o pipăie în căutarea unui os rupt.

Lisette se lăsă în voia atingerilor lui şi simţi cum o vibraţie îi trece prin tot corpul, făcând-o să se cutremure. Ce se întâmpla cu ea? Oare de ce simţea toate aceste emoţii? Probabil fusese foarte afectată de ce se întâmplase în ultimul timp şi nervii ei se sensibilizaseră. Cu siguranţă, asta era! Acest tremur venea din mintea ei tulburată, îşi spuse cu fermitate şi când Stavros termină s-o bandajeze, îi ceru să bea un pahar de tărie, iar ea se lăsă dirijată, fără nicio urmă de protest.

— Am avut nervii puţin zdruncinaţi… cred… bâigui Lisette o explicaţie, revenind la o atitudine impusă până acum. Îi mulţumi cu răceală şi se arătă recunoscătoare pentru ce făcuse Stavros pentru ea. Stavros o privi amuzat însă şi afişă un zâmbet puţin ironic în colţul gurii.

— Nu prea cred că nervii tăi au suferit în vreun fel, domnişoară Tracy, comentă el întinzând mâna după paharul gol al Lisettei. Acum, ie simţi mai bine? Te-a lăsat durerea?

— Da, mulţumesc.

— Atunci, ar fi mai bine să mergi la culcare.

— Pot să merg singură până sus, spuse Lisette trufaş.

Stavros scutură cu indiferenţă din umeri şi spuse:

— În regulă. Îţi urez noapte bună. Dacă ai iar dureri, ia

două tablete din cele pe care ţi le-am pus pe noptieră, în cameră. Se ridică şi merse spre uşă şi când o deschise o ţinu astfel, invitând-o s-o ia înaintea lui.

— Mi-aţi pus nişte pastile în cameră? întrebă ea, surprinsă. Mulţumesc foarte mult!

— Servitorii s-au retras deja, aşa că n-avea cine să-ţi aducă nişte calmante dacă aveai nevoie, de aceea ţi le-am dus chiar eu în cameră. Sunt aproape sigur că ai să iei din ele. Mergi sus, acum?

— Of… da.

Puse piciorul neafectat pe pământ şi se ridică, însă imediat ce păşi cu celălalt simţi o durere de nesuportat şi scăpă un suspin. Îl privi atunci pe Stavros jumătate scuzându-se, jumătate implorându-l s-o ajute, şi roşi.

Cred că nu pot… până la urmă… spuse ea, ruşinată.

— Nici nu mă aşteptam să poţi, domnişoară Tracy, spuse Stavros, mulţumit că avusese dreptate în sinea lui, dar afişă un comportament cât se poate de formal. Ieşise la iveală iar bărbatul arogant şi dată fiind situaţia, se dovedi satisfăcut.

În dimineaţa următoare, Crystalla o luă în primire pe tânără. Servitoarea era îngrijorată de starea fetei:

— Domnul Stavros mi-a spus că v-aţi rănit la picior. Vă simţiţi mai bine în această dimineaţă?

Lisette încercă să-şi mişte glezna, dar simţi imediat o împunsătură şi atunci răspunse:

— Nu ştiu ce să-ţi spun deocamdată, Crystalla. Sper din tot sufletul să-mi revin rapid. Ar fi foarte neplăcut să nu pot merge toată ziua.

— În scurt timp cred că o veţi putea face… veţi merge… cum spuneţi? … o să mergeţi şchiopătând, parcă aşa, nu? spuse Crystalla şi o făcu pe tânără să râdă.

— Exact acesta este cuvântul. Tot va fi bine şi dacă reuşesc să merg şchiopătând, răspunse Lisette şi se gândi că are de terminat raportul pentru Stavros şi se simţi uşurată că pentru asta nu era nevoie să meargă.

— Vreţi să luaţi micul dejun în pat?

— Nu. Trebuie să mă ridic. Cât este ceasul?

— Este numai opt şi jumătate, dar stăpânul m-a trimis să mă asigur că sunteţi bine, spuse servitoarea, scuzându-se că venise atât de devreme s-o deranjeze.

Când auzi explicaţia ei, Lisette se gândi că Stavros chiar se întrecuse pe el cu această consideraţie faţă de ea şi începu să-şi schimbe puţin părerea despre el.

— Cobor într-o jumătate de oră, o anunţă Lisette, sperând că într-adevăr va putea face faţă.

Adunându-şi toate forţele, Lisette reuşi să se ridice în picioare şi merse la baie. De asemenea, reuşi să coboare în timpul estimat.

— Aşadar, te simţi mai bine, remarcă Stavros când o văzu în salonul unde luau micul dejun. Eram convins că nu vei fi activă câteva zile.

— Şi eu m-am temut că aşa va fi, recunoscu Lisette, privindu-l surprinsă că venise să-i potrivească scaunul.

Până acum nu mai luaseră micul dejun împreună, deoarece el deja îl termina când cobora ea să se ocupe de cel al doamnei Mallory şi de al ei.

— Dar n-aţi mâncat până acum, domnule Condylis?

— Nu încă. În această dimineaţă m-am trezit mai târziu, mărturisi el în timp ce lua loc pe scaun în faţa ei. Dar eşti palidă. Ai avut o noapte grea?

— M-am trezit de două ori să iau calmante. Am avut dureri destul de mari şi am fost nevoită să le iau.

— Un mod înţelept de a gândi este să asculţi sfaturile celor mai experimentaţi, domnişoară Tracy, zise el pe un ton arogant. Pe acea cărare s-au mai accidentat două persoane, dintre care una era s-o păţească rău!

Lisette îşi muşcă buza cu nervozitate, neconvenindu-i că i se face observaţie, dar nu comentă în niciun fel, ştiind în sinea ei că el are perfectă dreptate şi că o merită.

— Nu mă voi mai aventura de una singură în întuneric, mai ales pe faleză, spuse ea şi oftă uşurată când văzu că sosise Crystalla cu mâncarea şi scapă de acest dialog.

Stavros ar fi fost dispus să întreţină o conversaţie cu ea în timpul mesei, dar observând că redevenise distantă şi rece, se abţinu. Se resemnă şi se retrase în sinea lui, păstrând tăcerea, deşi era evident că ceva nu-i convenea şi devenise nervos. Lisette se întreba oare la ce vroia să ajungă? Doar vorbise cu duritate despre fetele care mai fuseseră angajate şi care se îndrăgostiseră de el, declarând chiar, cu ceva timp în urmă, că o trimite şi pe ea înapoi în Anglia în baza aceloraşi considerente, că era prea tânără! Cu toate astea, părea că nu-i convine comportamentul ei rece şi faptul că îl ţine la distanţă. Îi displăcea că nu este deloc interesată emoţional de el şi că nu se lăsa cucerită?! Probabil că dacă nu i-ar fi auzit comentariile despre celelalte fete care-i fuseseră angajate s-ar fi comportat şi

ea cu simplitate şi ar fi încercat să se arate o persoană plăcută. Iar dacă ar fi fost aşa, cu siguranţă ar fi privit-o ca pe o altă tânără prostuţă ce i-a căzut în plasă, fără ca el să vrea asta şi l-ar fi enervat prezenţa ei. Dar spre norocul ei, Lisette o*mise* comentariile lui şi păstrase distanţa.

— Crezi că poţi să continui să te ocupi de treaba pentru mine? o întrebă el înţepat după ce terminară de mâncat.

— Desigur. Vin îndată la tine în birou.

Dactilografierea documentului dură mai mult decât estimase Stavros, deci când se făcu ora unsprezece, sugeră să facă o pauză pentru cafea.

— Totuşi, cred că până la prânz vom termina, spuse Stavros parcă scuzându-se. Dacă eşti prea obosită însă, spune-mi şi ne oprim.

— Nu sunt câtuşi de puţin obosită, răspunse Lisette şi îşi permise să-i zâmbească. Dar voi bea cu plăcere o cafea, adăugă ea. Crystalla prepară cafeaua într-un fel deosebit şi îmi place nespus s-o beau.

— Crystalla face multe lucruri bine, explică Stavros şi sună după servitoare.

Terminară treaba cu zece minute înainte de prânz şi spre surprinderea Lisettei, Stavros o invită să bea un pahar împreună, cât urma să aştepte prânzul. Tânăra ezită câteva clipe înainte de a accepta invitaţia. Simţind cum flecare nerv din corp i se încordează, deveni agitată şi nu se putea abţine să nu se întrebe ce este în mintea lui. Oare juca un joc cu ea? Era atât de îngâmfat încât voia cu orice preţ s-o facă să se îndrăgostească de el? Nu părea genul de persoană care să joace astfel de roluri totuşi… dar ceva din

interiorul ei îi spunea să fie cu băgare de seamă.

— Mulţumesc, dar trebuie să mă schimb înainte de a coborî la masă, deci voi fi nevoită să refuz invitaţia şi să urc până în cameră, spuse Lisette şi-l privi cum rămâne foarte mirat, ba chiar profund dezamăgit. Trebuie să mă împrospătez, deci voi avea nevoie de cele zece minute, ţinând cont de glezna care mă încetineşte.

În timpul mesei, Stavros fu foarte rece şi abia îi vorbi. Era clar că se simţea jignit de atitudinea fetei, care nu ceda deloc. Cu toate astea, Lisette îl surprinse de câteva ori uitându-se insistent la ea, într-un mod ciudat. Părea că pentru prima dată în viaţa lui, Stavros este contrariat şi asta o făcea să se simtă orgolioasă.

La sfârşitul lunii, Lisette îşi primi cecul cu salariul, ca de obicei. După ce o asistă în timpul cinei pe doamna Mallory şi o pregăti de culcare, merse să-l caute pe Stavros în biroul lui.

— Intră, se auzi vocea lui şi când o văzu în dreptul uşii, cu cecul în mână, rămase puţin surprins. Aşa cum era aşezat, încadrat de geamul ce dădea spre grădină, putea admira minunata privelişte oferită de primăvara grecească cu flori multicolore, tufişuri înverzite şi chiparoşi impunători, pe fondul unui cer albastru ca de tablou. S-a întâmplat ceva? întrebă Stavros uitându-se la cecul din mâna ei.

Lisette păşi către biroul lui şi când ajunse, puse hârtia în faţa sa şi zise:

— M-aţi plătit cu prea mulţi bani, dar nici nu termină bine ce avea de zis, că Stavros o întrerupse şi-i explică de

ce a primit un plus luna aceasta şi anume pentru munca de secretariat pe care a prestat-o pentru el.

Rosti cuvintele cu fermitate, pentru a n-o lăsa să replice.

— Dar nu mă aşteptam să mă plătiţi pentru asta, domnule Candylis.

— Atunci, ia-o ca pe o surpriză plăcută, spuse Stavros şi se aşeză mai confortabil în scaun, lăsându-se pe spătar şi încrucişându-şi braţele, în semn că nu e cazul să-l contrazică.

— Nu vreau să-i accept, insistă Lisette. La urma urmei, au fost doar câteva ore şi acestea în timpul programului meu de lucru.

Stavros se încruntă şi-i spuse:

— Ar fi mai bine să nu ne certăm pe această temă, nu crezi, domnişoară Tracy? Am fost foarte mulţumit de prestaţia ta şi am considerat că trebuie să te răsplătesc pentru asta, deci nu văd ce motiv ai să nu accepţi banii!

— Dar… însă nu mai continuă deoarece se simţi ameninţată, de această dată, de privirea lui Stavros şi de modul cum ridicase nervos din sprânceană. Nu mai era cazul să protesteze, era momentul să cedeze.

— Am spus, reluă Stavros, că nu este cazul să ne certăm din acest motiv! Imediat ce termină de vorbit ridică stiloul pe care-l lăsase din mână şi continuă să lucreze, ignorând-o.

Lisette se agită puţin, deoarece era foarte nervoasă, mai mult pe ea însăşi şi se îndreptă spre uşă, pentru a părăsi încăperea. Aceasta fusese prima confruntare a orgoliilor lor şi ieşise învinsă. Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu este

cazul să se pună cu Stavros, că nu era bine! Acum ştia că nu făcuse decât să-l enerveze, mai ales că i-a spus-o repetat:" nu e cazul să ne certăm". Ar fi trebuit să fie mai prudentă şi nu să acţioneze impulsiv, cum făcuse. Se dusese la el să protesteze şi ieşise umilită.

Era deja alături de doamna Mallory de mai bine de trei luni, când Lisette începu să primească din nou scrisori de la Dick. Îi explica de ce nu-i mai scrisese aşa des în ultimul timp şi anume pentru că era mereu pe drumuri cu Lana şi viaţa lui era cam haotică. Explicaţia suna ca o scuză insuficient de convingătoare, însă scrisorile începeau să fie ca de la un îndrăgostit ce simte dorul iubitei lui, adică exact ce şi-ar fi putut dori Lisette. Dick câştiga o mulţime de bani cu noua lui slujbă, dar începea să se întrebe dacă pentru asta merita într-adevăr să stea departe de iubita lui. O întreba pe Lisette cum se descurca cu noul ei post şi dacă reuşea şi ea să strângă mulţi bani, ca el. Ea i-a răspuns, povestindu-i tot ce-i ceruse, dar pe măsură ce compunea scrisoarea, realiza că ceva se schimbase în sentimentele ei faţă de Dick. Nu-i plăcea ce simte, ba chiar avea un gust amar când vedea că parcă totul s-a schimbat în această relaţie şi nu-şi dădea seama de unde venea această schimbare. Deşi Dick aproape o părăsise, ea încă îl iubea, doar dragostea adevărată nu murea aşa uşor! Cu toate astea, Lisette nu mai simţea entuziasm şi încântare când citea scrisorile de amor trimise de Dick, atunci când i le aducea Crystalla. Ultima scrisoare rămăsese necitită o jumătate de zi, până se hotărâse s-o deschidă, deoarece fusese destul de ocupată cu doamna Mallory, care suferise

un atac uşor în acea zi şi stătea în pat.

Când o citi în sfârşit, se strădui să fie foarte atentă la cuvintele lui Dick şi să vadă dacă este vreun mesaj printre rânduri. Avea impresia că Dick devenise nestatornic şi de aceea revenise la sentimente mai bune. Încă nu-i trecea prin minte că Dick se plictisise de lumina reflectoarelor şi că solicitările angajatoarei sale deveniseră enervante…

La o săptămână după ce primise această scrisoare, Lisette se decise să-i răspundă, dar realiză că n-are nimic să-i transmită lui Dick. Ce se întâmplase cu frumoasa lor dragoste? Dick părea acum mai devotat ca niciodată… dar ce se întâmplase cu propriile ei sentimente? Oare începeau să-i dispară? Refuza să creadă asta… dar gândul acesta o măcina. Nu voia să creadă că o dragoste aşa intensă cum existase între ea şi Dick putea să se stingă.

Se hotărî să nu cedeze şi să nu renunţe la dragostea pentru Dick şi să nu se îndepărteze de el… şi cu toate astea, simţea în acelaşi timp cum parcă o forţă externă o trăgea în altă direcţie. Această direcţie nu era una pe care o putea înţelege! Era foarte ciudat ce simţea şi atunci când se autoanaliza nu putea decât să compare starea actuală cu cea din noaptea când îşi scrântise glezna. Ce ciudat! Ba mai mult decât atât, îi era din ce în ce mai greu să fie dură în faţa lui Stavros şi să-şi controleze atitudinea, astfel încât să fie total inaccesibilă. Şi asta tot din acea noapte! Simţea că vrea să fie prietenoasă cu Stavros şi era peste puterea ei de înţelegere de unde răsăreau aceste dorinţe… Oricum, nu trebuie să fie prea accesibilă cu Stavros, dacă nu vroia să fie şi ea catalogată ca celelalte fete care intraseră în contact

cu el şi se îndrăgostiseră, spre oroarea lui. Parcă i se complica viaţa, dar cu toate evenimentele din ultimul timp, când fusese bolnavă, când îşi scrântise glezna, când lucrase pentru el… normal că începea să se simtă suprasolicitată şi să fie foarte obosită, deci să-şi facă tot felul de gânduri ciudate. Şi ca de fiecare dată când intra într-o astfel de stare, Lisette îşi pierdu culoarea din obraji şi sclipirea din ochi.

Desigur, Stavros observă această transformare la Lisette şi cu toată indiferenţa de care dăduse dovadă în ultimul timp faţă de ea, nu întârzie s-o întrebe ce i se întâmplă. El nu făcuse decât să răspundă la atitudinea ei ostilă, dar văzând cât este de palidă, într-o seară se arătă îngrijorat şi o întrebă dacă nu se simte bine.

— N-am nimic. Mă simt bine, răspunse ea cu o voce stinsă.

Stavros nu păru convins şi o cercetă insistent cu privirea, insistând:

— Arăţi foarte obosită. Cred că mătuşa Evelyn te solicită prea mult, deoarece starea ei s-a înrăutăţit şi mă gândesc foarte serios să aduc pe cineva care să te ajute.

Lisette rămase uimită câteva momente. Atâta consideraţie din partea lui, era de neaşteptat! mai ales că în ultimele săptămâni se comportase cu atâta indiferenţă încât o depăşise pe a ei. Iar acum, aproape inimaginabil, se comporta cu atâta grijă!

— Mă descurc foarte bine singură cu doamna Mallory, replică Lisette cu răceală. Sunt plătită să am grijă de dânsa şi nu m-am plâns niciodată că mi-e greu s-o fac, explică

Lisette şi se aşează mai bine în scaun, pentru a avea o poziţie cu spatele drept, încercând să se impună. Astera, servitoarea, veni să aducă felul al doilea şi Stavros se abţinu de la comentarii cât era aceasta în încăpere, deşi ar fi vrut să replice, după cum observă Lisette pe chipul lui. Ea se pregăti pentru înfruntare, abordând iar atitudinea ostilă cu care-l obişnuise pe angajatorul ei, dar rămase încă o dată profund uimită de vorbele lui.

— Ce naiba e cu tine?! exclamă Stavros imediat ce servitoarea ieşi, pe un ton extrem de nervos. Mereu eşti aşa de gheaţă? Sau câteodată te mai şi înmoi? adăugă el iritat, mai ales că o văzu cum ia cu indiferenţă cuţitul şi furculiţa şi începe să mănânce. Dar deşi vroia să pară indiferentă, Lisette se cutremura în sinea ei. Să cred că urăşti bărbaţii?

Lisette ridică privirea din farfurie, dorind să-l trateze cu oarecare respect, deoarece el era totuşi cel care-i plătea salariul, deşi nu era angajatorul ei direct.

— V-am dat această impresie, domnule Condylis? întrebă ea foarte senină, făcându-l să ofteze.

— Exact această impresie o dai! Că eşti o femeie care desconsideră bărbaţii, care n-are timp şi chef să aibă de-a face cu ei.

Dar oare de ce îl deranja asta? se întrebă în sinea ei Lisette. Nu asta vroia de la angajate?

— Nu urăsc bărbaţii, spuse cu calm tânăra.

— Atunci, de ce te porţi atât de necivilizat cu mine? întrebă el, fulgerând-o cu privirea.

— Am fost foarte civilizată cu dumneavoastră, îl

contrazise Lisette. Doar că n-am o personalitate foarte expresivă, explică Lisette, deşi era total neadevărat.

— Nu trebuie să ai o fire deschisă ca să te comporţi normal în societate…

— Dar nu m-am comportat niciodată nepotrivit faţă de dumneavoastră! protestă Lisette, însă fu imediat redusă la tăcere.

— Este clar că n-ai de gând să cedezi interveni Stavros, deci nu este cazul să continuăm această discuţie care devine absurdă, deci voi reveni la subiect: voi căuta pe cineva să te ajute, cum am hotărât!

Concluziona el şi o săgetă cu privirea, ca o ameninţare că este timpul să înceteze. Lisette se abţinu realizând că într-adevăr este mai bine să tacă, dar el îi citi în privire că ar vrea să comenteze şi aproape o provocă: Niciun comentariu impulsiv? făcând-o să roşească. Stavros văzu expresia feţei ei şi i se păru angelică, mai ales că acea culoare din obraji se potrivea de minune cu tenul palid. Vocea i se înmuie şi o sclipire de încântare îi apăru în ochi, iar când îşi trecu limba peste buze, atrase atenţia Lisettei care se uită la el uimită. Vei avea o săptămână liberă, o anunţă Stavros. Mătuşa Evelyn va înţelege că ai nevoie de puţin timp pentru tine, mai ales că acum este reţinută la pat din cauza stării de sănătate. Pentru că nu mai poţi beneficia de weekendul acela prelungit pe care-l aveai când mătuşa pleca în vizită, este absolut normal să ai liber din când în când câteva zile. După ce-i spuse toate astea, Stavros se uită insistent la ea invitând-o să replice, dar Lisette se abţinu, nevrând să-l enerveze din nou, ţinând

cont şi de faptul că ce i se transmisese era în avantajul ei.

Moralul ei era afectat, deci puţin timp liber ar putea fi binevenit. Acum ştia că Dick încă o iubeşte, dar tot nu putea trece peste momentul când o părăsise pentru a pleca în turneu cu sclipitoarea vedetă Lana Southern.

— Cele trei luni de probă pe care le-ai cerut aproape se sfârşesc, deci vreau să-mi spui dacă ai decis să rămâi lângă mătuşa mea sau vrei să pleci, mai spuse Stavros.

Înseamnă că asta era preocuparea lui! Vroia să se asigure că o poate ţine lângă doamna Mallory, care îşi exprimase de mai multe ori dorinţa faţă de nepotul ei de a o avea pe Lisette lângă ea.

— Momentan am decis să mai stau, răspunse Lisette sec, făcându-l

Pe Stavros să ridice dintr-o sprânceană.

— Voi aduce o infirmieră cât pot de repede, promise el şi-i făcu semn către farfuria de mâncare neatinsă din faţa ei: mănâncă, domnişoară Tracy şi după aceea, dacă aş fi în locul tău, aş merge direct la culcare.

Întinsă în pat, în camera ei, Lisette se gândi la cele petrecute în acea seară şi la expresia stăpânului, care dovedea o adevărată îngrijorare. Cu siguranţă, nu i-ar fi putut citi asta pe chip dacă n-ar fi fost într-adevăr preocupat de starea ei şi asta o făcu să se îmbujoreze. Pe viitor, nu trebuia să mai fie *aşa rece* cu el. Totuşi, trebuia să fie precaută, ca să nu interpreteze greşit atitudinea ei. Trebuia să aibă grijă să nu creadă vreodată că este atrasă de el, deşi în mod ironic, chiar se putea întâmpla.

Doamna Mallory nu se simţea bine deloc. Încercă să se

aşeze mai confortabil în pat, după ce Lisette îi aşează pernele şi îşi exprimă mulţumirea faţă de decizia nepotului de a-i acorda tinerei o săptămână liberă.

— De asemenea, îţi mulţumesc, draga mea, că ai hotărât să rămâi alături de mine. Nu te-aş putea înlocui vreodată… adăugă ea şi făcu o pauză înainte să spună: te deranjează dacă îţi spun pe nume, Lisette?

— Aş prefera chiar să-mi spuneţi astfel, răspunse Lisette, explicând că deja aştepta de multă vreme să-i spună pe nume. Totuşi, eu nu consider că am nevoie de o săptămână liberă, insistă Lisette.

— Stavros este decis să-ţi acorde acest timp, spuse doamna Mallory şi i se zări în ochi o expresie ciudată. Niciodată nu l-am văzut aşa îngrijorat… da… niciodată… mai spuse ea şi scutură din cap, pentru a sublinia cele spuse. Mereu a fost distant cu fetele angajate pentru mine şi chiar le exploata, neavând prea multă răbdare cu ele. Pe lângă asta, niciodată n-a luat cina cu vreuna, decât dacă eram şi eu acolo. De obicei, cerea să i se aducă mâncarea în camera de zi pe care o foloseşte adesea. Niciodată nu avea prea multă răbdare… repetă bătrâna, amuzată. Nu ştiu ce-i cu el când e în preajma ta. Să ştii că te-a onorat când a luat cina cu tine…

Bătrâna tăcu un timp, pierdută în gânduri, dar reluă curând subiectul:

— Este nerăbdător în ceea ce te priveşte. Mi-a spus că eşti palidă, suprasolicitată şi prea obosită, ceea ce înseamnă că te-a observat! Doamna Mallory vorbea aproape în şoaptă, parcă spunându-şi ieşi nişte constatări,

nevenindu-i să creadă ce se întâmplă cu nepotul ei. Ce vei face în această săptămână liberă? schimbă bătrâna subiectul. Te duci să vizitezi Atena, sau stai pe insulă să te odihneşti?

— Nu prea m-am gândit la asta, răspunse simplu Lisette.

— Ei bine… începu bătrâna şi se opri o secundă să-i zâmbească cu subînţeles, se pare că Stavros vrea să te odihneşti. Spunea că ar trebui să mergi la plajă şi să înoţi. Părea că te-ar vedea o zi întreagă doar stând la plajă şi citind, ca să te relaxezi.

Lisette nu spuse nimic, dar ascultă cu interes ce-i spunea doamna Mallory despre Stavros. Nu încăpea nicio îndoială, Stavros se transformase! Cu o seară în urmă, încurajat şi de atitudinea ei, care lăsase garda jos, Stavros a fost foarte prietenos şi au purtat o discuţie amicală. El a zâmbit des şi de câteva ori, Iară să-şi dea seama de ce, Lisette retrăise clipa din seara când îşi scrântise glezna. Atunci se schimbase ceva şi înăuntrul Lisettei şi dorinţa de a fi prietenă cu el îşi făcuse loc în sufletul ei. Acea seară avusese ceva special şi o simţea încă de pe atunci, cum simţise şi prezenţa foarte masculină a stăpânului ei. Simţise ceva ce nu mai simţise nici măcar în prezenţa lui Dick. Era ceva la el care o atrăgea ca un magnet şi o făcea să se întrebe dacă acest lucru era exotismul lui. Era un bărbat atât de distins, cu trăsături mediteraneene şi un comportament tipic de aristocrat. Ochii ca de topaz pe chipul întunecat, o făceau parcă să se piardă când o priveau, deşi nu vroia să recunoască; bărbia ridicată şi obrajii perfect conturaţi îl făceau irezistibil, dar în acelaşi

timp parcă inaccesibil pentru ea.

Curând, Lisette fu nevoită să iasă din visare, deoarece doamna Mallory începu să respire cu greutate.

— Vreţi să vă întindeţi? o întrebă Lisette în timp ce îndepărta câteva perne care o susţineau. Să vă dau o pastilă?

— Cred că ar fi bine să iau una. Nu e ceva serios, dar… Da, voi lua o pastilă.

Bătrâna luă pastila şi se întinse, anunţând-o pe Lisette:

— Încerc să dorm ca să-mi revin, draga mea.

— Vă rog să sunaţi după mine, dacă nu vă e bine. Vreau să-mi promiteţi că aşa veţi face, deoarece ieri-noapte a fost un noroc să vin aici exact când trebuia.

— Aşa este, ar fi trebuit să sun după tine, dar te-am solicitat foarte mult şi n-am vrut să te mai deranjez şi noaptea.

— Dar sunt aici să am grijă de dumneavoastră, doamnă Mallory, doar asta îmi este slujba.

Doamna Mallory închise ochii şi Lisette mai rămase un timp lângă ea. Se ataşase de bătrână, chiar dacă nu-i era decât angajatoare, şi-i părea foarte rău când avea dureri.

La un moment dat întoarse capul şi inima începu să-i bată mai tare când îl văzu pe Stavros în dreptul uşii. Se apropie de pat şi rămase în picioare, privind-o pe bătrână. Mai stătuse lângă mătuşa lui şi în după-amiaza când o înlocuise pe Lisette câteva ore, pentru ca ea să se odihnească puţin. Îşi exprimase încurajarea faţă de starea bătrânei şi acum părea necăjit când o privea aşa palidă şi sfârşită. Nu spuse nimic, dar o privi pe Lisette şi astfel îi

ceru detalii despre starea mătuşii.

— I-am dat o tabletă pentru dureri, spuse ea şi imediat doamna Mallory deschise ochii. Vă simţiţi mai bine, acum? întrebă Lisette.

— Mult mai bine, dragă Lisette, răspunse bătrâna. Stavros, tu ai mâncat singur în seara asta, fară ea?

— Nu, mătuşă Evelyn. Încă e devreme, e doar şapte şi jumătate.

— Serios? Aveam impresia că este mult mai târziu. Dar eu voi fi bine, mergeţi împreună să mâncaţi, spuse ea cu urma unui zâmbet în colţul gurii.

Cei doi o ascultară şi ieşiră din cameră.

— Nu-mi place deloc cum arată mătuşa Evelyn în seara asta, spuse Stavros când erau pe hol. Mă gândesc să chem doctorul.

— Nu i-ar plăcea. Am vrut şi eu să-l chem într-o zi, săptămâna trecută, şi nici n-a vrut să audă. Cred că nu-i plac deloc medicii.

— Niciodată nu i-au plăcut. Mereu a avut concepţia să se trateze singură şi recunosc, întotdeauna a reuşit să se pună pe picioare. Tot timpul a spus că se poate însănătoşi ea *însăşi,* mai bine decât oricine. Are tot felul de remedii din plante… dar acum este altceva. Nu suferă doar de reumatism, are şi probleme cu inima. Da, mâine chem doctorul!

Capitolul 5

Deşi pe chipul doctorului se citea îngrijorare când o examină pe doamna Mallory şi constată că are probleme

serioase cu inima, nu se exprimă că este ceva foarte grav de moment. Îi schimbă medicamentaţia şi adăugă nişte pastile contra durerii cauzate de reumatism, deocamdată.

— Acesta este un medicament nou, iar până acum am avut ceva reţineri să-l prescriu pacienţilor. Totuşi, a fost testat o perioadă îndelungată, deci cred că este în regulă să-l recomand mătuşii dumneavoastră.

— Vă mulţumesc, doctore. Doamna Mallory chiar avea nevoie de un calmant pentru durere, spuse Lisette, fară să-şi dea seama că nu era cazul să vorbească ea, ci Stavros. Realizând că s-a exprimat impulsiv, s-a uitat la Stavros, cerându-şi scuze din priviri, dar observă că acesta nu se supărase.

— Se pare că te-ai ataşat foarte mult de mătuşa mea, spuse Stavros când rămaseră singuri.

— Este atât de cumsecade şi de blândă, încât am ajuns s-o apreciez foarte mult. Este imposibil să nu te ataşezi de o persoană aşa de amabilă ca dânsa. Şi dânsa la rândul ei mă apreciază, dar doar pentru dânsa sunt eu aici, deci este normal să se bazeze pe mine.

— Mătuşa Evelyn nu s-a bazat niciodată în cineva, dacă n-a simţit consideraţie pentru persoana respectivă.

Stavros şi Lisette stăteau pe verandă, înconjuraţi de minunatele peisaje oferite de insulele apropiate care parcă pluteau agale pe mare şi de dealurile înverzite dimprejur. În zare se vedeau colinele ce îngrădeau Atena, care părea a fi foarte aproape. Lisette se gândi că în curând ar trebui să viziteze această metropolă atât de lăudată. Poate o va face în săptămâna liberă… şi instinctiv s-a uitat la Stavros,

deoarece el se aştepta ca ea să se odihnească în zilele acelea.

— Trăieşte cu impresia că îmi datorează ceva, continuă Stavros acelaşi subiect, cu voce blândă. Dar nu-mi datorează nimic. Dimpotrivă, eu îi datorez ei, adăugă el melancolic şi păstră tăcerea pentru o vreme.

Lisette îi respectă tăcerea, dar se întrebă dacă nu cumva este cazul să spună ceva, să încerce să-l consoleze.

— A fost pentru mine mai mult decât o mamă, deoarece a înlocuit-o cu succes, reîncepu conversaţia Stavros, dar vorbind mai mult pentru el însuşi. Da, îi sunt profund îndatorat… chiar dacă ar fi doar pentru educaţia care mi-a insuflat-o. Stavros îşi ridică privirea către Lisette, dar tânăra era sigură că s-a uitat prin ea. Era pierdut în amintiri, gândurile îi zburaseră departe, în trecut… la mătuşa lui. Adevăratele valori sunt de preţuit, Lisette. Trebuie să ştim să facem selecţia şi când le găsim, să le punem la loc de cinste. Eu m-am pierdut la un moment dat în căutările mele prin viaţă, dar mătuşa Evelyn a intervenit şi m-a ajutat să răzbesc, să ies iar la lumină.

Încă pierdut în gânduri, Stavros oftă adânc. Comportamentul lui era atât de nespecific pentru Lisette, încât rămase uimită când îl descoperi atât de sensibil, atât de uman. Acum, o fascina! se întrebă dacă realizase că-i spusese pe numele mic. Oare la ce se gândea? Lisette era sigură că îşi aminteşte de o femeie. Fusese căsătorit vreodată? în ultimul timp erau din ce în ce mai multe cupluri care divorţau, iar Stavros ar fi putut să fi fost şi el căsătorit… Tânăra oftă la acest gând, Iară să-şi dea seama

că nu era cazul să facă vreun comentariu. Stavros o privi, devenind din nou atent la ea.

— Te-am plictisit, domnişoară Tracy? Mi-e teamă că m-am lăsat furat de trecut şi am vorbit fără să conştientizez exact ce spun.

Lisette se ruşină deodată şi nu mai putu adopta atitudinea rece pe care şi-o impusese faţă de el. Un zâmbet larg îi apăru pe buze şi-l privi cu ochi ca de căprioară. Văzu cum şi ochii lui se deschid larg şi… se întrebă dacă însemna aprecierea sensibilităţii ei. Ceva din sinea ei o determina să vorbească liber şi Lisette spuse, cu emoţie în glas:

— Nu mă plictiseşti, domnule Condylis. Oricum, n-ai vorbit prea mult…

— Nu? întrebă Stavros, surprins. Înseamnă că am dat glas la foarte puţin din ce am gândit, concluzionă el, privind-o cu o privire cercetătoare, în tot acest timp.

— Trebuie să mă întorc la doamna Mallory, spuse Lisette cu o voce care sună foarte straniu. Se ridică imediat şi se îndreptă spre interiorul casei.

— Asistenta medicală va sosi poimâine şi va sta cu mătuşa în săptămâna ta liberă.

Lisette dădu din cap distrată, preocupată de gândurile care-i răsăreau în minte. Ştia că i se întâmpla ceva şi nu oboseala o afecta atât; nu-şi pierduse culoarea din obraji şi nici energia, dar Stavros nu ştia şi hotărâse că are nevoie de o pauză. Ştiindu-l un bărbat încăpăţânat, Lisette fu de acord cu el în cele din urmă şi acceptă săptămâna liberă.

Spre uşurarea tinerei, noile pastile prescrise de doctor doamnei Mallory se dovediră eficiente şi bătrâna nu mai

suferi de durerile acute din ultimele zile. Văzând că stăpâna se simte mai bine, Lisette se linişti şi îşi începu concediul cu mai mult entuziasm. Asistenta medicală era o grecoaică de vârstă medie, care se prezentă cu profesionalism şi fu imediat apreciată de toţi din casă. Iphigenia sau Gena, cum îi spuneau pe scurt asistentei, nu era angajată permanent şi când află, Lisette rămase contrariată. Astfel că în prima zi când a revenit la atribuţiile ei, pe când stătea pe verandă cu Stavros şi discutau despre cele petrecute în ultimul timp, Lisette l-a întrebat de ce n-o ţine pe infirmieră.

În săptămâna liberă, Lisette nu făcuse decât să se relaxeze pe plajă şi deja se simţea mult mai plină de energie. Stavros nu fusese acasă în acest timp, fiind plecat cu treburi la Atena, iar în această după-amiază când reveni, se opri câteva clipe s-o privească pe tânăra în costum de baie, aşezată pe nisip să se bronzeze.

— Ce fată ascultătoare! exclamă el fără să-şi dea seama că nu e cazul să se comporte aşa cu ea. Exact aşa am vrut să-ţi petreci zilele libere, adăugă el pe un ton impunător, deranjând-o pe Lisette, care nu putea accepta să i se spună ce să facă. Ea era o femeie independentă, care nu vroia lângă ea pe cineva care să facă pe stăpânul, şi spre norocul ei, Dick se comportase adecvat. În schimb, Stavros era genul de bărbat autoritar şi Lisette era convinsă deja că cea care-i va deveni soţie va fi supusă complet.

— Gena n-ar accepta acest post permanent, răspunse el. Oricum, mătuşa Evelyn n-are nevoie de o infirmieră permanentă; întotdeauna a avut o" însoţitoare" … până

acum câteva luni a dus lipsa uneia, într-adevăr, atunci când am dat anunţul, am solicitat o însoţitoare cu abilităţi de asistentă, deoarece ştiam ce se va întâmpla cu starea mătuşii. Stavros era foarte elegant, îmbrăcat într-un costum fin de lână subţire, gri şi cu cămaşă albă, care scoteau în evidenţă pielea lui bronzată *şi* ochii pătrunzători. Ca de obicei, era imaginea perfectă a unui bărbat extrem de atrăgător; parcă era creat de zei după imaginea lor.

Lăsându-se purtată de val, Lisette îl privi cu admiraţie şi simţi iar acea emoţie de neexplicat, pe care de data asta o acceptă. Pătrunsă de acest sentiment ciudat, deschise larg ochii de uimire şi aproape ajunse să creadă că începea să fie atrasă de Stavros. Dar nu va cădea în mrejele lui. Mai ales că era şi Dick la mijloc, care-i scrisese trei scrisori în ultimele cinci zile. Şi scrisorile lui erau pline de dragoste, aşa cum dorise mereu să primească de la el. Dar ia rândul ei, ce-i scrisese? S-a străduit din răsputeri, tară îndoială, însă nu şi-a putut şterge din suflet urma lăsată de momentele când aştepta cu disperare câteva cuvinte de la el şi nu veneau, Da, a făcut eforturi într-adevăr şi spera să nu-l fi dezamăgit, pentru că sigur atunci când se vor revedea, toată dragostea ei se va aprinde din nou… Aşa va fi oare? Aşa trebuie! se încurajă de una singură. Dragostea lor era puternică, nu putea dispărea în doar şase luni de separare,

Perfect conştientă de prezenţa lui Stavros la câţiva paşi de ea, Lisette îşi ridică bărbia şi-i aruncă o privire poznaşă. Întâmplător, Stavros se uita la ea şi-i surprinse licărul din

ochi, făcând-o să roşească. El i-a răspuns cu un surâs uşor, deci probabil intuise la ce se gândea ea. Lisette se sperie puţin de ce se întâmplase, deoarece nu vroia să fie catalogată ca *toate* celelalte fete care ocupaseră postul ei… ea *nu era* aşa!

— Cina este servită, domnule Stavros, se auzi vocea lui Panayotis, soţul Asterei, din cadrul uşii salonului.

— Mulţumesc, răspunse Stavros şi se ridică pentru a se îndrepta spre salon, aşteptând-o şi pe Lisette să facă la fel. Pentru tânăra Lisette, seara părea foarte ciudată… cu toate miresmele puternice ale florilor şi cu apusul târziu, încât dorise să nu fi acceptat să-l însoţească pe Stavros pe verandă… în această seară plină de erotism şi atât de romantică. Ce păcat că Dick nu era lângă ea… aşa mult îşi dorea să fi fost el… Dar nu era chiar ce-şi dorea, totuşi! Dick era foarte departe de ea… Iar Stavros era aici şi o aştepta să se ridice, pentru a intra împreună în casă. Salonul avea şi el o atmosferă romantică. Pe masă erau aşezate lumânări în sfeşnice elegante, glastre cu flori minunat mirositoare erau pe alocuri în încăpere, pahare pline cu şampanie în dreptul fiecăruia şi tacâmuri de argint ce reflectau lumina palidă a lumânărilor. Stavros i-a aranjat scaunul tinerei ca un gentleman şi din greşeală sau intenţionat, i-a atins braţele cu mâinile lui… şi a stat astfel câteva secunde… mai mult decât era normal. Lisette roşi. Trebuia să fie distantă şi impersonală cu el, cum se comportase mereu, se autosugestionă ea, dar spre propria ei uimire, i-a zâmbit şi a murmurat un" mulţumesc" timid, când s-a îndepărtat.

Ce prostie! se mustră ea. Oare era în starea aceea de dezamăgire şi de inconştienţă pe care o simţi după un eşec în dragoste? Oare flirta cu acest bărbat ca să uite cât e de rănită? Consternată de aceste gânduri, Lisette se adună şi redeveni rece, făcându-l pe Stavros să nu mai înţeleagă nimic. Privind-o cu uimire, nevenindu-i să creadă că este din nou acea persoană distantă, Stavros o întrebă cu sinceritate:

— S-a întâmplat ceva? Nu te simţi bine?

Lisette se îndreptă în scaun şi spuse, înţepată:

— Dacă s-a întâmplat ceva? Nu! De ce mă întrebaţi, domnule Condylis? Şi ridică nonşalant furculiţa şi cuţitul pentru a mânca. Însă văzându-l cum strânge din dinţi şi pare că se enervează, Lisette se mai domoli puţin.

— De ce te-ai schimbat dintr-o dată? îi ceru el să-i explice. Nu te transformi aşa de la un minut la altul, fară un motiv întemeiat…

— Să mă transform, domnule Condylis? întrebă ea cu aroganţă şi scutură din cap încăpăţânată, enervându-l.

— Foarte bine, domnişoară Tracy, replică el, dacă aşa vrei tu, aşa va fi!

Auzindu-l, simţi cum inima începe să-i bată cu putere. Ce a făcut? De fapt, ce i-a făcut lui Stavros? Cât era de imprevizibil! îl determinase se pare să adopte comportamentul rece pe care-l afişa adesea. Adică, revenise la firea lui şi se distanţaseră din nou, iar atmosfera se transformase în una tristă, rămânând tăcuţi mare parte din timp. Asta putea însemna că şi el juca un joc doar pentru amuzamentul lui… sau poate chiar vroia s-

o facă să împărtăşească acest sentiment reciproc? Nu, sigur nu era asta! Doar ştia prea bine că-l deranjaseră celelalte fete care se îndrăgostiseră de el.

Toate aceste gânduri o bulversau şi fără să-şi dea seama scăpă un oftat, aproape ca de durere. Îşi îndreptă privirea spre Stavros, dar nu-l privi direct, ci se uită la mâna lui, observând cum se încleştează pe furculiţă şi cum fiecare venă se umflă de efort. Avu impresia că i-ar fi plăcut *să-i înfigă* cuţitul în inimă şi că s-ar bucura de rezultat. Dorind să alunge acest gând, se uită în altă parte.

Până la sfârşitul mesei, niciunul nu mai scoase un cuvânt, dar spre surprinderea ei, îl auzi pe Stavros spunând servitorului:

— Vom bea cafeaua şi lichiorul pe veranda din spate. Iar după ce făcu acest anunţ, o privi insistent pe Lisette, în aşa fel încât să-i dea de înţeles că nu e momentul să protesteze sau să spună că nu-l va însoţi. Ce comportament ciudat avea marele Stavros Condylis! Ce avea oare de gând? Poate căuta o aventură? Dar nu putea fi asta. Era genul de bărbat care putea avea orice femeie la dispoziţie când vroia… dar acele femei nu puteau fi angajatele mătuşii lui.

Veranda din marmură din spatele casei, orientată către impunătorul Templu al Aphaiei, oferea o privelişte minunată a pădurii de pini de la ţărmul golfului. Pe de o parte şi pe cealaltă, se vedeau minunate livezi de viţă-de-vie, iar în depărtare, spre Agia Marina, puteai chiar vedea vesela *tavernă,* unde mâncase şi Lisette într-una din zilele ei libere.

— Stai jos, Lisette, şi relaxează-te, i se adresă Stavros pe

un ton ferm, dar ciudat. Părea că s-a calmat şi că e dispus să treacă peste cele petrecute la cină. Îi trase tinerei un scaun şi după ce se aşeză, ea murmură rece:

— Mulţumesc, domnule Condylis.

— Stavros! îi ceru el, făcând-o să-şi ridice uimită privirea din pământ, uitându-se la el şi aşteptând o explicaţie care veni: Ne ştim deja de trei luni, deci este momentul să renunţăm la formalităţi.

— Of, dar… nu cred că vă pot spune… nu vă pot spune Stavros.

— *Tocmai* mi-ai spus… şi chiar pe un ton fermecător. Când eşti timidă, eşti o persoană foarte drăguţă; pe cât eşti de enervantă când eşti rigidă!

Lisette clipi emoţionată, dar îşi Seu imediat procese de conştiinţă că gândul nu-i este la logodnicul ei… dar acesta era ca o umbră îndepărtată, în timp ce Stavros era atât de prezent lângă ea.

— Nu vă mai înţeleg, domnule Condylis, începu să spună Lisette, dar fu întreruptă de un gest al mâinii de către Stavros.

— Stavros să-mi spui, te rog!

— Spuneam… spuneam că nu te mai înţeleg.

— Da, te-am auzit. Ce ai vrea să ştii? întrebă el în timp ce luă un scaun pe care-l aşeză aproape de al tinerei şi stătu jos, întinzându-şi picioarele lungi.

Deconcertată, deoarece nu mai ştia ce să spună, Lisette privi într-o parte şi încercă să se concentreze. Văzându-l atât de de aproape şi cam încruntat, Lisette se pierdu puţin cu firea, dar imediat realiză că de fapt este foarte relaxat…

şi chiar încântat de moment.

— Iată-l pe Panayiotis! exclamă Lisette, totodată scăpând şi un oftat, ce dovedea că fusese foarte încordată şi se bucura de prezenţa servitorului, care venise la momentul potrivit s-o salveze. Observându-i reacţia, Stavros se amuză. Ne-a adus cafeaua şi lichiorul, adăuga ea, deşi nu era necesar.

Stavros aprinse lumina pe verandă şi Lisette putu observa licărul amuzat din ochii lui. Era o altă parte necunoscută a caracterului lui…

Una foarte atrăgătoare, constată Lisette, în timp ce o voce din sinea ei o întreba până unde va ajunge… Ca să nu ia în seamă conştiinţa, Lisette încercă să contureze în minte imaginea logodnicului ei, dar nu reuşi. Dick îşi pierdea conturul; nu mai avea loc în realitate… în această realitate unde serile erau înmiresmate de flori minunate şi luminate de stele sclipitoare, unde marea se contopea cu pădurea şi îţi tăia răsuflarea prin peisajul ca de basm. Aici, patronau zei nevăzuţi, ascunşi în temple uitate de vreme şi totul era ca într-o poveste.

Panayiotis a turnat cafeaua şi a plecat în liniște. Tensionată şi în alertă, Lisette a ridicat una dintre ceştile de cafea şi a dus-o către buze, încercând să se gândească la ce trebuie să facă fizic, pentru a nu-l mai observa pe Stavros, care o privea intens şi părea că nu-şi mai poate lua ochii de la ea. Stavros avea toate motivele s-o privească, dar ea nu ştia ce-i în mintea lui! Tânăra, aşa cum era aşezată sub felinarul ce lumina slab, cu părul sclipind ca aurit, cu chipul limpede şi perfect armonizat, nu putea fi

ignorată de niciun bărbat. Ochii mari, castanii ca două migdale care se uitau în ai lui cum nu mai făcuseră vreodată, îl făcură s-o admire, impresionat de ce vedea. Cu siguranţă, ea nu ştia cum îl priveşte, altfel ar fi făcut eforturi supraomeneşti să-şi schimbe atitudinea. Dar acest bărbat o făcea parcă să-şi piardă orice raţiune!

— Te-am întrebat ce anume nu înţelegi la mine şi ce ai vrea să afli? repetă Stavros, cu acelaşi zâmbet în colţul gurii.

— Nu vreau să aflu nimic, răspunse ea şi întinse mâna după ceaşca de cafea, prea agitată, iar el îi observă starea.

— Nu? Atunci, povesteşte-mi despre tine. Nu ştiu despre tine decât ce vârstă ai şi că n-ai părinţi… parcă aşa mi-a spus mătuşa la un moment dat, iar Lisette dădu din cap aprobator. Dar fraţi sau surori ai?

— Am o soră, atât. Se numeşte Maureen.

— Este măritată?

— Da, răspunse simplu tânăra şi întinse mâna după paharul cu coniac, făcându-l pe Stavros să râdă cu poftă.

— Încă eşti timidă, înţeleg? Ce fată ciudată eşti, Lisette. Atât de nesigură într-un moment, ca imediat să te transformi şi să devii dură şi arogantă…

— Nu sunt arogantă! protestă ea imediat. Cu siguranţă, aroganţa nu mă caracterizează.

— Asta este părerea ta, spuse el şi întinse mâna după paharul cu lichior. Ai cumva dublă personalitate, sau există un motiv pentru aceste schimbări bruşte de caracter? Desigur, Lisette nu răspunse şi atunci Stavros îi spuse că mătuşa lui îi povestise despre ea ca fiind o tânără foarte

prietenoasă şi simpatică… adică nu rece şi indiferentă cum se arăta faţă de el.

— Vorbeşti despre mine cu doamna Mallory? întrebă ea retoric şi-i aruncă o privire mustrătoare.

— Am întrebat-o dacă şi cu ea eşti aşa de rigidă cum eşti cu mine, recunoscu Stavros. Părea foarte uimită când a auzit că poţi fi aşa. De aici, am tras concluzia că eşti distantă numai cu mine.

Lisette îşi drese glasul, pregătindu-se să-i răspundă şi se gândi ce părere ar avea dacă ar recunoaşte adevăratul motiv pentru care se comporta aşa. Nu putea să i-l spună, desigur, deoarece nu avusese niciun drept să asculte acea conversaţie.

— Oamenii nu se simt mereu bine, ca să fie deschişi, spuse ea în cele din urmă, încercând să găsească un motiv cât mai plauzibil. Iar asta îl făcu pe Stavros să râdă din nou.

— Poate într-o zi ai să-mi explici. Până atunci, spune-mi dacă dispoziţia ta mai bună de acum se va păstra, sau este doar o stare de moment şi curând vei redeveni gheţarul cu care m-am obişnuit?

O tachina! Ce schimbare de comportament, ţinând cont de momentul când o văzuse prima oară şi aflase că este însoţitoarea doamnei Mallory.

— Voi încerca să fiu mai prietenoasă, promise Lisette, surprinzându-l atât pe el, cât şi pe ea. Şi ca să nu lase lucrurile aşa, adăugă că şi el fusese foarte ostil cu ea până acum. Iar Stavros dădu din cap aprobator, spunând totodată:

— Am avut motive întemeiate, dar să uităm asta. Acum

nu mai sunt ostil cu tine, observi, da?

Părea atât de deschis şi de sincer, încât se încurcă, nemaiştiind ce să creadă. Se juca oare cu ea? se întrebă Lisette… sau poate era atras de ea de fapt? vru să alunge acest gând, dar nu era cu putinţă. Era logodită cu Dick şi urma să se mărite cu el… curând, cum sugerase el în ultima scrisoare. Îi transmisese că economisise destul de mulţi bani şi spera că şi ea făcuse acelaşi lucru. Se vor căsători, şi dacă la început vor avea lipsuri, le vor acoperi pe parcurs:" Nu mai pot aştepta mult, draga mea Lisette. Ce dor mi-a fost de tine în aceste luni…" Şi continua pe această temă, concluzionând că în mai puţin de două luni vor fi împreună. Însă, în mod ciudat, Lisette nu era prea afectată de acea scrisoare. Casa ei era aici acum, pe această frumoasă insulă, Aigina… şi n-avea chef să se preocupe de viitor, care nu mai era aşa de interesant de când îi spusese Dick de acceptarea postului oferit de Lana Southern. Dar cu toate că nu se entuziasmă la cuvintele scrise de

Dick, Lisette nu putea renunţa la dragostea lor. Odată ce-l va revedea pe logodnicul ei, şi o va strânge în braţele lui…

— Ce probleme majore te fac să ai această expresie? o aduse la realitate vocea lui Stavros şi Dick dispăru imediat din mintea ei. Reveni la prezent… şi nu era rău deloc: un peisaj superb în jur, o vilă luxoasă în care locuia, o atmosferă de neuitat şi… un companion de admirat, din toate punctele de vedere, care o mai şi flata… numai el ştia din ce motive. Auzindu-l, Lisette îi zâmbi, surprinzându-l şi determinându-l să adopte o figură încântată.

— Nu sunt chiar probleme, răspunse ea simplu. Sunt

câteva neplăceri, care se vor rezolva cu trecerea timpului… cred.

Stavros observă că ezitase, dar n-a comentat în niciun fel. După ce şi-au terminat băuturile, a invitat-o să se plimbe împreună şi pentru că Lisette acceptă, au pornit pe poteca dintre copaci, îndreptându-se spre templu.

Peisajul era superb sub clarul de lună şi sclipirea stelelor: în faţă, se vedea impunătoarea construcţie iluminată de razele lunii, înconjurată de coline cu palmieri care-şi plecau frunzele în bătaia vântului, oglindindu-se în apa cristalină a mării. Liniştea dimprejur crea o atmosferă de vis şi-i făcea pe cei doi să creadă că trăiesc într-un vis, departe de cele lumeşti. Când ajunseră într-o zonă unde pământul era denivelat, Stavros a prins-o de mână pentru a o susţine, iar ea nu s-a împotrivit.

— Ce linişte este aici şi câtă pace! şopti Lisette, în timp ce-l privea pe Stavros.

El îi susţinu privirea şi o făcu să se simtă ca vrăjită, fiindu-i imposibil să se mişte.

— Ţi-a mai spus cineva vreodată cât eşti de frumoasă? spuse el cu seriozitate, însă puţin nesigur.

Când auzi aceste cuvinte, Lisette roşi şi se emoţionă, iar el observă. Profund impresionat de expresia ei, se aplecă la urechea ei şi-i şopti:

— Încă eşti timidă? Eşti unică, Lisette, deoarece în ziua de azi nu mai există fete timide, cel puţin nu englezoaice.

— Se… pare că tu ştii asta, nu? spuse ea şi se forţă să râdă.

— Mă întrebi dacă sunt afemeiat? Am avut şi eu

momentele mele, în tinereţe, dar nu sunt mai rău decât alt bărbat.

— De ce-mi spui asta? Cum ai fost în trecut nu are nicio importanţă pentru mine, spuse ea, încercând să câştige teren şi să pară sigură de ea.

— Ba sigur este, replică el pe un ton puţin cam aspru şi Lisettei îi păru rău că fusese dură, pentru că riscase să strice un moment plăcut… sau poate periculos.

— Iartă-mă… îşi ceru ea scuze şi-l privi din nou, însă cu o privire puţin tristă. Te-am… supărat?

Stavros nu-i răspunse imediat, făcând-o să se îngrijoreze şi dorindu-şi să revină la starea dinainte.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Nu m-ai supărat. Te-ar fi deranjat dacă era aşa?

— Am fi stricat acest periplu, răspunse Lisette vrând să pară indiferentă.

— Înseamnă că te bucuri de compania mea?

— Da, mă bucur.

— Atunci va trebui s-o facem mai des. Ce spui dacă într-o zi te-aş lua cu mine la Atena?

Ochii ei se înveseliră şi răspunse:

— Mi-ar plăcea foarte mult. Chiar vreau să merg, dar nu ştiam dacă… însă nu continuă şi roşi din nou.

— Dacă? îi ceru el să continue, curios.

Lisette privi în jos şi se gândi ce să-i spună, dorindu-şi să n-o fi luat gura pe dinainte. În cele din urmă, îi spuse că ştia de la doamna Mallory că în zilele ei libere, el a vrut doar să se odihnească şi să nu facă niciun efort. Chiar şi el îi spusese că asta vrea de la ea.

— Şi să înţeleg că ai vrut să te supui dorinţei mele? întrebă el fără s-o creadă, pe un ton uşor sarcastic. Ca să vezi…

Lisette ridică înţepată bărbia şi spuse:

— Nu-mi place acest cuvânt" supus", pe care îl folosiţi, domnule Condylis!

Stavros râse cu poftă şi spuse:

— Deci ne-am întors la" domnule Condylis", nu?

— Dar nu cred că v-am spus altfel până acum!

— Ba mi-ai spus şi suna chiar foarte frumos, nu-ţi aduci aminte? răspunse el, amuzat. Dacă te iau la Atena, va trebui să-mi spui Stavros. De fapt, de acum înainte nu-ţi voi mai răspunde decât dacă îmi spui pe numele mic.

Lisette râse, deşi nu vroia, iar râsul ei cristalin se auzi, dus de ecou, până departe între dealuri. Şi înainte ca ea să-şi dea seama de intenţiile lui, Stavros o prinse în braţe şi până să se dezmeticească, o sărută lung şi cu pasiune. Şocată de propria ei lipsă de împotrivire, Lisette se lisă purtată de val câteva secunde, până reacţionă şi încercă să se desprindă din strânsoarea lui. Dar braţele lui erau ca de oţel şi nu reuşi, iar atunci când deschise gura să protesteze, fu imediat redusă la tăcere printr-un alt sărut, mai pasional. Vag, îi răsări atunci în minte imaginea lui Dick şi se întrebă dacă îi va mărturisi aceste clipe.

Stavros slăbi strânsoarea şi Lisette se eliberă încet. Până îi dădu drumul complet, o mângâie pe spate şi pe talie cu tandreţe, iar ea se consideră vinovată de plăcerea pe care o simţise. Încă avea pe buze gustul alor lui… şi era o senzaţie atât de plăcută… încât şi-ar fi dorit să continue.

— Nu… n-ar fi trebuit să mă… săruţi, spuse în cele din urmă, simţindu-se ruşinată, în timp ce el se amuza. Atât spuse, pentru a evita orice moment penibil şi-i ceru să plece spre casă. Stavros se resemnă şi pe drumul de întoarcere au vorbit despre lucruri neînsemnate, ca şi cum nu se întâmplase nimic între ei.

Întorşi în salon, Crystalla îi căută să-i întrebe ce doresc să mănânce înainte de a se retrage la culcare.

— Eu vreau doar o ceaşcă de ceai, zise Stavros, iar Lisette cerii acelaşi lucru. Am impresia că în curând o vom pierde pe Crystalla, spuse el după ce servitoarea ieşi din cameră.

— S-o pierdem? Dar de ce? Cu siguranţă, nu va pleca de aici în altă parte, nu crezi?

— Nu, sigur că nu va pleca în altă parte, însă îşi va lua un soţ pe care va trebui să-l urmeze.

— Este logodită? N-am auzit-o niciodată vorbind despre vreun tânăr.

— Nu este logodită încă. Dacă ar fi fost, mi-ar fi spus. Dar este îndrăgostită.

— De unde ştii? Din câte ştiu eu, grecoaicele nu se mărită din dragoste. Căsătoriile lor sunt aranjate de părinţi.

— Nu întotdeauna, o corectă Stavros. Crystalla este mai neconvenţională. Vezi tu, ea a trăit în Anglia trei ani, cu o prietenă care era măritată acolo. Tocmai de aceea vorbeşte excelent engleza. Când a venit la mine, mi-a împărtăşit ideile ei despre căsătorie şi mi-a spus că cel care o va lua de soţie va trebui s-o ia din dragoste şi va trebui să-i dovedească faptul că nu este interesat de zestrea ei. Este o

zicală veche, Lisette, care spune:" în ochii unei domnişoare îndrăgostite se zăresc sclipirile a o mie de stele", spuse el în continuare, amuzat. Uită-te la ochii Crystallei când vine cu ceaiul.

Capitolul 6

Lisette îşi pieptănă părul în faţa oglinzii şi se uită la ochii ei, amintindu-şi ce spusese Stavros cu o seară în urmă:" în ochii unei domnişoare îndrăgostite se zăresc sclipirile a o mie de stele". Scăpă un suspin, când observă că ochii ei nu sclipesc, ba dimpotrivă, şi-au pierdut lumina. Ce-i va spune lui Dick atunci când se vor revedea, peste circa şapte săptămâni? Ei, cu siguranţă atunci când îl va vedea şi când el îi va zâmbi în modul acela aparte şi-i va vorbi cu tandreţe… Da, asta se va întâmpla, se va entuziasma din nou. Iar inima i-o va lua iar razna din dragoste pentru el, când o va strânge la piept.

Văzând cât e ceasul, înşfăcă repede o jachetă şi fugi pe scări. Stavros o aştepta deja, cu un zâmbet încântat pe figură.

— Eşti gata? întrebă el, iar ea scutură din cap. Acum, era entuziasmată, iar bătăile inimii i-o luaseră razna…

Se îmbarcară pe luxosul lui iaht, unde-i aştepta deja cineva care se va ocupa de navigat. Lisette şi Stavros stătură pe punte şi se bucurară de soare şi de excursia prin apele liniştite ale golfului. În vreo oră, ajunseră la Atena. Stavros avea de rezolvat nişte treburi în oraş, dar îi promise că se va elibera până la prânz, când se va întâlni cu ea. Lisette îi spuse că are de gând să-şi petreacă

dimineaţa la Acropole, dar Stavros o sfătui să n-o facă:

— Razele soarelui se revarsă superb asupra Acropolelui după-amiază, deci atunci este cea mai frumoasă privelişte.

— Atunci mă plimb prin oraş şi las vizita la Acropole pentru după-amiază. Într-un fel, era chiar bucuroasă să întârzie această vizită, deoarece aşa se va bucura de una dintre cele mai frumoase construcţii din lume, alături de Stavros.

S-a plimbat prin oraş, prin Piaţa Omonia, unde s-a oprit să bea un ceai pe o terasă şi prin Piaţa Constituţiei. Ajunse chiar până în Plaka, vechiul cartier al capitalei greceşti cu străduţe înguste şi pitoreşti, pline de magazine cu obiecte de piele, de taverne de unde se auzea muzica bouzouki şi chioşcurile unde se serveşte chebap. Comercianţii o invitau să le viziteze magazinele, iar ea nu-i refuză şi cumpără încântată diverse suveniruri pentru acasă: pentru Maureen şi soţul ei, pentru Susan şi Sylvia… dar pentru Dick? A căutat ceva şi pentru el, dar n-a găsit şi a renunţat la un moment dat. Însă, pe când trecu pe lângă un magazin vechi şi cam neîngrijit, fu atrasă să între şi găsi acolo obiecte vechi. Admiră o brăţară din argint purtând patina timpului şi o mască a lui Hermes, despre care vânzătorul spuse că este aducătoare de noroc şi ştiind de la doamna Mallory că Stavros era iubitor de astfel de obiecte, se gândi să i le cumpere. Nu ştia de ce vroia să-i cumpere un cadou lui Stavros, dar o făcu, şi acum spera să găsească o ocazie să i le poată oferi.

Când se făcu ora de întâlnire, Lisette se prezentă cu promptitudine la locul stabilit de Stavros din Piaţa Omonia

şi merseră împreună să mănânce la un hotel. Era pentru prima dată când mânca într-un loc atât de luxos, deoarece până acum nu-şi permisese. Cu Dick, mergea numai la cafenele modeste, unde înainte să comande, verificau atent lista de preţuri.

— Cred că vrei tot mâncare englezească, nu? o întrebă Stavros în timp ce-i întindea meniul şi-i zâmbea fermecător.

— Am mâncat *stifada* la o *tavernă* din port, răspunse ea în timp ce verifica lista. A fost foarte bună.

— Acest preparat este minunat gătit la *taverne.* Poţi să comanzi şi aici, dar nu sunt sigur că va fi la fel de bun.

— Am să încerc, totuşi.

— Cred că şi eu voi comanda acelaşi lucru.

Stifada era o mâncare specifică grecească, din carne şi legume înăbuşite, cu sos gustos din vin.

— Nu a fost rea deloc, se pronunţă Stavros la sfârşitul mesei. Am crezut că nu vor fi aşa profesionişti ca cei din Agia Marina, în prepararea acestei specialităţi.

După prânz, au colindat prin Plaka şi au început să urce dealurile spre Acropole. Printre ruine, întâlniră mai mulţi turişti care admirau ca şi ei priveliştea; Lisette se opri să privească Parthenonul scăldat în minunatele luciri de diferite culori ale razelor de soare, exact cum spusese Stavros că se va întâmpla… Panorama îţi tăia răsuflarea, mai ales când te gândeai că aici totul este al zeiţei Atena şi templul ei domină împrejurimile.

— Cum trebuie să fi arătat totul când clădirile erau în perfectă stare! exclamă Lisette profund emoţionată,

regretând că nu şi-a luat cu ea camera de luat vederi. Şi statuetele din aur…

— N-au fost de la început din aur, o întrerupse Stavros. Au fost suflate întâi cu aur, deoarece la momentul acela populaţia era prea săracă pentru a-şi permite un asemenea lux, explică Stavros şi pentru câteva clipe tăcu, gândindu-se la ceva. Dar sunt de acord cu tine, cred că în timpurile străvechi era magnific aici, cu toate construcţiile din marmură albă. Din cauza vremii nu mai sunt albe, timpul şi-a pus amprenta.

— Le-a îmbogăţit valoarea, într-un fel. Mie îmi place patina timpului pe siturile arheologice.

Stavros îşi întoarse privirea către ea şi se uită insistent la chipul ei, memorând fiecare emoţie. Apoi, şi-a lăsat privirea să coboare spre zona umerilor şi din ce în ce mai jos, până i-a cuprins tot corpul.

— Da, aşa este, patina timpului este impresionantă, fu el de acord, îndreptându-şi din nou privirea către templu.

— Mă întreb cât o fi costat. Nu cred că a fost totuşi foarte scump, ţinând cont de vremurile acelea.

Stavros ridică din sprâncene contrariat şi întrebă:

— Dar ce ţi-a venit să spui asta? şi-i arătă spre intrarea în Acropole, poarta Propylaea. Această intrare a costat un milion de lire de aur, acum mai bine de două sute de ani.

Lisette clipi repede din ochi, uimită.

— Atât de mult? Doar pentru o clădire?

Stavros dădu afirmativ din cap şi-i explică de unde proveneau banii, şi anume din taxele de drumuri din momentul respectiv.

Statură multă vreme să admire Parthenonul, după care s-au îndreptat spre Templul Nike, unde s-au aşezat pe nişte trepte, să stea de vorbă. Acest sentiment ciudat care o cuprindea pe Lisette în prezenţa lui Stavros de câte ori atmosfera devenea destinsă, se ivi şi acum. Cum ajunsese să stea lângă acest grec magnific? Numai cu o săptămână în urmă, dacă s-ar fi gândit la această ipostază, ar fi spus că este imposibil. Era greu de crezut ca un astfel de bărbat s-o placă. Dar era interesat de ea de ceva vreme, realiză acum. Şi chiar dacă la început a fost interesat de ea doar din mândrie, între timp aceasta se transformase într-un altfel de sentiment… iar ea începea la rândul ei să aibă un sentiment ciudat pe care nu vroia să-l recunoască şi nu accepta că dragostea ei pentru Dick se stingea. Dacă n-ar fi fost logodită, ar fi început o relaţie cu Stavros! Dar nici onoarea, nici faptul că era o persoană onestă, n-o lăsa să facă asta. De altfel, ştia că Stavros era un bărbat demn şi nu şi-ar fi bătut joc de ea.

Aşa cum stăteau, Lisette îi analiză profilul. Gura lui era fermă, dar părea că înghite în sec şi că are o senzaţie ciudată… Oare la ce se gândea? Privea către Lycabettus şi văzând în ce direcţie se uită, Lisette privi şi ea. În zare, soarele îşi arunca razele peste dealuri şi învăluia oraşul într-o aură minunată.

Stavros întoarse capul şi privirea îi căzu instinctiv pe cadranul ceasului.

— Ai idee cât am stat aici?

— Cred că am stat destul de mult. Dar timpul parcă zboară atunci când eşti fericit şi te bucuri de privelişti

frumoase.

— Eşti fericită? întrebă Stavros, clipind uimit din ochi.

Lisette zâmbi larg şi-i răspunse:

— Da, Stavros, sunt fericită! Era pentru prima dată când îi spunea pe numele mic şi asia îi provocă lui un zâmbet de mulţumire.

— Mă bucur să fii fericită, Lisette. Vezi tu, aveam impresia că eşti obosită, dar şi supărată dintr-un anume motiv.

Lisette se uită în jos şi se simţi tentată să-i povestească tot ce i se întâmplase. Dar se abţinu, fară să ştie din ce motiv. Acum, simţea doar că vrea să păstreze angajamentul făcut faţă de Stavros.

— Cred că mi-a fost dor de casă, explică ea, considerând că este un motiv plauzibil. Dar cum am spus deja, acum sunt fericită.

Au mai stat un timp la Acropole, apoi, au revenit în Plaka, s-au aşezat la o tavernă unde au băut un suc şi au privit un dans specific, *bouzouki.* La scurt timp, merseră înapoi în port şi se îmbarcară pe iaht.

— M-am simţit minunat! spuse Lisette spontan, când erau aşezaţi confortabil pe banchetă. Îţi mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi, Lisette, căci voi fi tentat să-ţi cer o răsplată.

— Răsplată? întrebă ea surprinsă, deşi era convinsă că Stavros este un bărbat onorabil Ce… ce fel de răsplată?

— Nimic atât de înspăimântător, doar un sărut.

— Aaa…! Lisette roşi, deoarece îşi aduse aminte de celelalte săruturi, dar şi de dorinţa ei arzătoare să mai

primească unul măcar. Dar… n-ar trebui să mă… săruţi.

— Ai vreun motiv întemeiat pentru care n-ar trebui s-o fac? Iahtul pornise deja şi toată splendoarea oraşului rămase în urmă.

— Ei bine… nu chiar…

— N-ai nicio complicaţie? întrebă Stavros pe un ton mai aspru. Nu există niciun bărbat în viaţa ta?

— Nu, minţi instinctiv Lisette. N-ar fi trebuit să facă asta şi se gândi imediat să-i spună adevărul, deoarece dacă Stavros ar afla, s-ar simţi foarte jignit şi s-ar supăra foarte tare. Dar el îi vorbea pe un ton foarte tandru acum şi privirea lui era atât de pătrunzătoare… Şi-a ţinut respiraţia şi şi-a dat seama că pulsul i-o luase razna. Nu-i putea spune adevărul, pentru că zâmbetul lui s-ar fi stins imediat şi tot acest comportament frumos s-ar fi evaporat în câteva secunde.

Ajunseră înapoi la vilă pe la ora şase după-amiază. Înainte de cină, hotărâră să treacă pe la bătrână, să vadă cum se mai simte. Când doamna Mallory îi văzu împreună, se bucură şi asta îl făcu pe Stavros să zâmbească, iar pe Lisette să roşească.

— Staţi puţin cu mine? întrebă ea şi văzând că Stavros dă din cap aprobator, îi spuse Genei să meargă să se relaxeze o jumătate de oră. I-am spus să meargă să se plimbe puţin prin grădină, le explică bătrâna celor doi, când rămaseră doar ei. Dar este atât de conştiincioasă, încât nu vrea să plece de lângă mine niciun minut! Cât sunt de norocoasă, să am două asistente atât de atente cu mine. Stavros, cum pot să-ţi mulţumesc pentru asta?

— Pentru Lisette nu trebuie să-mi mulţumeşti mie, replică Stavros amuzat. Nu-ţi aminteşti că eu am vrut s-o trimit înapoi?

— Da, pentru că e tânără, râse doamna Mallory. Ei bine, cred că acum mulţumeşti tuturor sfinţilor că te-ai lăsat convins s-o accepţi, nu?

— Da, mătuşă Evelyn, mă bucur nespus că m-am răzgândit, răspunse el sincer, puţin amuzat, dar pe un tom cam straniu pentru bătrână.

Doamna Mallory se uită lung la Stavros, apoi îşi îndreptă privirea spre Lisette, care se aşezase pe un scaun lângă patul ei. Stavros se uită şi el la Lisette şi continuă să se amuze când o observă ruşinată, dar încercă s-o facă să se simtă mai confortabil, punându-şi mâna pe umărul ei, simţindu-se vinovat de starea ei. Lisette era foarte uimită de starea ei, dar în acelaşi timp ceva o făcea să se înţeleagă pe sine şi să înţeleagă ce se petrecea acum în această cameră: Stavros şi mătuşa lui vorbiseră despre ea şi el îi dăduse de înţeles bătrânei că o place pe tânără.

— Am un cadou pentru dumneavoastră, i se adresă Lisette bătrânei, încercând disperată să-şi alunge gândurile. Dacă lui Stavros i-ar păsa… L-am găsit într-un magazin cam neîngrijit, dar este un obiect minunat. Dacă lui Stavros i-ar păsa… Mă duc să aduc darul. Vroia ca lui Stavros să-i pese? încercă din nou, din răsputeri, să alunge aceste gânduri care deveniseră obsesive, aducându-şi în minte imaginea lui Dick. Dar logodnicul ei nu mai era decât un contur vag, pierdut în depărtare şi înţelegând asta, Lisette suspină. Trecuseră numai patru luni şi jumătate de

când erau despărţiţi, dar părea o veşnicie… şi în tot acest timp se întâmplase ceva cu sentimentele ei pentru Dick. Era confuză şi trebuia să accepte.” Dar nu sunt îndrăgostită de Stavros! *Nu este posibil* să-l fi uitat pe logodnicul meu atât de repede şi să mă îndrăgostesc de Stavros, dintr-o dată. Ce fel de fată aş fi dacă aş face aşa? N-aş mai fi bună pentru niciun bărbat atunci, dacă aş fi aşa dezechilibrată sentimental!”

Se uită la brăţara pe care o ţinea în palmă. Între încrustaţii se aşezase praf şi pietrele semipreţioase nu mai sclipeau aşa de tare. Pentru a-i reda frumuseţea, Lisette o spălase cu periuţa de unghii şi rezultatul se dovedi încântător. A împachetat-o şi a coborât înapoi în dormitorul doamnei Mallory.

— Sper să vă placă, spuse ea timid, dar entuziasmată când io oferi bătrânei.

— Să-mi placă? O ador! Draga de tine, ce drăguţă şi amabilă eşti. Este o antichitate originală… dar sigur că ştii asta! Este minunată, această bijuterie! îţi mulţumesc nespus, Lisette, şi spunând acestea, întinse mâna către tânără şi o rugă să-i prindă brăţara de încheietură. Vezi ce norocoasă sunt, Stavros? Şi să ştii că n-o merit, deoarece sunt cel mai dificil pacient.

— Doamnă Mallory! protestă Lisette, sunteţi cel mai cumsecade pacient.

— Aproape merită un premiu, o tachină Stavros pe tânără şi-i ceru mătuşii să-i arate şi lui brăţara. Da, este foarte frumoasă!

Momentul acesta şi conversaţia care urmă o ajutară pe

Lisette să-şi ia gândul de la problemele ei personale, care se arătau din ce în ce mai mari. Tânăra era încântată că în această atmosferă plăcută din dormitorul elegant al doamnei Mallory, se putea destinde şi concentra la altceva decât la suferinţele ei. Mobilierul adus din Anglia, lumina naturală oferită de cele două ferestre mari şi conversaţia interesantă cu cei doi interlocutori, o făceau pe Lisette să se simtă chiar bine.

Conversaţia se îndreptă spre Crystalla şi doamna Mallory îi spuse nepotului că, după ea, servitoarea era pe cale să se logodească.

— Ne va lipsi, spuse Stavros cu regret. Dar ştii cu ce se ocupă viitorul ei soţ? Nu l-am putea angaja şi pe el, poate ne-ar fi de ajutor?

— Nu cred, Stavros. Are o proprietate lângă Messagras, pe care i-a lăsat-o tatăl lui vitreg, şi nu cred că va renunţa la ea ca să lucreze la noi.

— Aşa este, desigur că nu va renunţa la proprietate. Deci, trebuie să ne împăcăm cu situaţia. Ţi-a spus Crystalla ceva de nuntă?

— Nu cred că va fi chiar aşa de repede, totuşi. Crystalla este o fată sensibilă şi ştie că imediat ce sera căsători va face copii, deci nu va mai putea lucra. De aceea mi-a spus că înainte să-şi întemeieze familia, vrea să aibă toată casa pusă la punct. Dar sigur se va logodi curând, deci pregăteşte-te de petrecere.

Însă Crystalla hotărî să nu facă o petrecere, ci doar o ceremonie la care îi invită să participe pe Stavros şi pe Lisette.

Logodnicul Crystallei era un cipriot grec stabilit pe insulă datorită mamei lui, care venise aici să se recăsătorească, după ce bărbatul ei murise când ea avea numai douăzeci şi unu de ani. Astfel că logodna lor şi ceremonia a fost stabilită după reguli cipriote.

— Va fi o reuniune restrânsă, explică tânăra. Eu am doar o soră, la fel şi logodnicul meu Petrakis, adăugă ea puţin cam tristă, deoarece grecii aveau de obicei multe rude, câteodată chiar prea multe… Sper ca dumneavoastră, domnule Stavros şi domnişoară Lisette, să puteţi asista la slujba de la biserică. Mi-ar face deosebită plăcere să veniţi, aţi putea?

— Desigur că vom veni, răspunse Stavros şi o privi insistent pe Lisette, deoarece vorbise şi în locul ei. Iar ea aprobă imediat, dând din cap. Ceremonia se va ţine la biserica de aici, nu?

— Da, şi va avea loc săptămâna viitoare, sâmbătă.

A doua zi după-amiază, pe când Lisette se legăna într-un hamac în grădină atunci când Stavros veni s-o caute, ţinând o scrisoare în mână. Îl văzu de când se îndrepta spre ea şi observă cum se uită atent la plic, parcă încercând să-şi dea seama al cui este scrisul. De obicei, scrisorile ajungeau cu poşta de dimineaţă şi Crystalla i le aducea în cameră când venea cu ceaiul. Deci, până acum Stavros nu ştia că primea scrisori din diverse oraşe ale Americii.

— Este pentru tine, Lisette, spuse Stavros curios când îi întinse plicul. Abia a ajuns.

— Mulţumesc, spuse simplu Lisette, însă roşi când îşi aduse aminte că-l minţise cu ceva timp în urmă… Luă

scrisoarea şi o strecură sub perna hamacului, s-o citească mai târziu, deoarece Stavros se aşeză pe un şezlong lângă ea, să-i privească formele armonioase. Văzând cum o priveşte, Lisette roşi şi mai tare, mai ales că era foarte sumar îmbrăcată, din moment ce stătea să se bronzeze, iar el nu ascundea că o admiră. Avea impresia că-l înşală pe Dick, deşi nu era încă măritată cu el, dar… se simţea deja ca o soţie infidelă.

— Nu citeşti scrisoarea? întrebă Stavros. Ai prieteni în America?

— Numai unul, răspunse ea şi conştiinţa o îndemna să-i mărturisească despre acest" prieten", înainte să fie prea târziu.

— Dar nu este unul important se pare, nu? întrebă Stavros cu acelaşi ton blând şi continuând să-i admire formele. Înainte să fie nevoită să răspunde, apăru Crystalla cu ceaiul şi Lisette se simţi uşurată.

— Să mai aduc o ceaşcă? întrebă Crystalla şi-i zâmbi stăpânului. Şi pentru că Stavros îi ceru s-o facă, se întoarse în casă şi reveni cu încă o ceaşcă, dar şi cu fursecuri şi câteva sandvişuri. Profitând de această ocazie, Lisette coborî din hamac, îşi înfăşură un şal în jurul taliei şi se aşeză în faţa lui Stavros. Atmosfera deveni aproape romantică, aşa cum stăteau în grădină, servind ceaiul la malul mării printre palmieri, într-un miros superb răspândit de tufele de oleandri. Stavros refuză frişca şi zahărul pentru ceai, însă Lisette se servi din abundenţă, făcându-l s-o tachineze:

— Nu te îngrijorează silueta, nu?

— Încă nu, slavă Domnului! îmi plac foarte mult dulciurile şi produsele de patiserie, răspunse ea cu sinceritate.

Stavros zâmbi şi o făcu să i se mişte pământul de sub picioare. Era clar că acest grec minunat era în stare s-o dezechilibreze teribil emoţional.

Oare chiar îi pisa…? Aşa părea! Dar ce se întâmpla cu ea? Nu mai înţelegea nimic din propriile sentimente! Atingerile lui, sărutul, vocea, chiar şi un zâmbet… toate astea o făceau să-i bată inima mai tare. Ce mai reprezenta Dick pentru ea? Oare îl mai iubea? Şi el… nu încetase s-o mai iubească? Se va întoarce în Anglia peste şase sau şapte săptămâni şi se va aştepta ca ea să fie acolo, să-l aştepte şi să-şi urmeze planurile de nuntă.

— Lisette, draga mea… o trezi vocea blândă a lui Stavros şi-i fu recunoscătoare că o scoate din nebuloasa în care intrase iar. Eşti foarte departe. Unde îţi zburaseră gândurile?

Se simţea atât de bine când îl asculta cu câtă tandreţe îi vorbea, nu ca acum câteva săptămâni, când avea vocea aspră…

— La nimic important, Stavros, spuse ea şi acele gânduri chiar *deveniri insignifiante,* trăind acum o revelaţie lângă acest bărbat… şi ascunzându-şi privirea, pentru că îşi aduse aminte zicala despre domnişoarele îndrăgostite. Nu voia ca el să ştie despre sentimentele ei, până când ale lui nu vor fi clare. Acum, simţea o adevărată vină faţă de Dick, dar şi teamă că se aventurase într-o relaţie cu acest bărbat, care ar putea fi ireală. Teama o făcu să tremure şi Stavros îi

observă reacţia:

— Ce s-a întâmplat, copilă?

Iar ea îşi reveni şi redeveni veselă şi adorabilă, determinându-l pe Stavros să-i cuprindă obrajii în palmele lui şi s-o sărute cu pasiune.

— Asta este răsplata de care spuneam, îi explică el amuzat. Dar consideră că este doar o parte, vor mai veni şi altele!

Lisette citi scrisoarea de la Dick spre seară, când urcă în camera ei să se schimbe pentru cină. Iniţial, nu era sigură că vrea s-o citească, dar după ce făcu duş, se aşeză pe canapea şi deschise plicul.

Dick îi spunea" draga mea" şi continua să-i spună cât îi lipseşte. Era o scrisoare sinceră de dragoste. Acum înţelegea ea tot: la început, Dick fusese entuziasmat de călătorie şi impresionat de frumoasa Lana, dar curând toată această aventură devenise o rutină şi vedeta îşi arătase adevărata faţă, cum intuise Lisette, iar acum logodnicul ei se întorcea la ea.

" Abia aştept să te văd, draga mea Lisette" scria Dick în scrisoare." Mai avem puţin. Cred că i-ai spus deja angajatoarei tale că pleci curând, nu? Ştie că urmează să te căsătoreşti?"

Înainte să coboare să ia cina cu Stavros, Lisette se mai uită o dată în oglindă şi văzu că este foarte palidă. Îşi dădu atunci cu fard în obraji, deoarece Stavros observa imediat dacă nu se simte bine, pentru că era foarte îngrijorat pentru ea în ultimul timp. I-ar fi pus o mulţime de întrebări, dacă i s-ar părea că este ceva în neregulă.

Capitolul 7

Bisericuţa arăta minunat, scăldată de razele soarelui, atunci când Stavros împreună cu Lisette intrară şi un preot simpatic îi întâmpină:

— *Yassoo!* le spuse el şi-i îmbrăţişă cu căldură.

— *Yassoo!* răspunseră cei doi tineri.

— Crystalla şi Petrakis n-au sosit încă, după cum vedeţi. Sunt acasă la Petrakis acum şi urmează să vină împreună la biserică.

Pentru Lisette, era prima dată când intra într-o biserică ortodoxă şi era foarte impresionată de ornamentele de pe pereţi, de vitraliile şi de stranele din lemn masiv. În centrul bisericii era o icoană mare a Sfintei Mana, sfânta acestei zile, care patrona lăcaşul.

Femeile din biserică păstrau atmosfera cuvioasă, fiind foarte serioase şi tăcute. Logodnicii întârziau, dar se părea că nimeni nu era supărat din această cauză. Preotul încă stătea în grădină şi femeile care respectau ritualul sărbătorii şi aprinseseră nouă lumânări, mai poposiră o vreme în biserică.

Cei doi tineri erau foarte relaxaţi şi ziua se arăta plăcută. Păsărelele cântau printre ramurile copacilor; în depărtare cânta un cocoş; din casa de vizavi se auzeau glasuri vesele de copii şi de pe deal se auzea mai vag, strigătul unui măgăruş. Totul era foarte pitoresc şi Lisette se destinse în această atmosferă, uitând aproape total de toate problemele ei din ultimul timp.

Corul de băieţi ajunse şi se bucură că nici mirii nu erau

punctuali, deoarece ei înşişi întârziaseră. Veni şi fotograful, apoi surorile celor doi logodnici cu două coşuri: unul cu prăjituri de casă care miroseau apetisant şi celălalt cu frunze de măslin şi cutiuţa cu verighete.

Curând sosiră şi logodnicii şi găsiră bisericuţa aproape plină cu săteni binevoitori.

— Nu-i aşa că arată minunat? exclamă Lisette când o observă pe logodnica. Cu acele flori minunate în păr şi ce rochie drăguţă!

— Şi cu o mie de stele în privire, completă Stavros descrierea Lisettei, puţin cam ironic, dar imediat schimbă tonul şi-i spuse acestuia că rochia Crystallei fusese croită de sora ei, care era o croitoreasă desăvârşită. Va fi încântată să-ţi facă şi ţie o rochie dacă vei vrea, concluziona Stavros. Lisette observă cât era de desăvârşită Crystalla cu acea rochie liliachie cu broderii minunate, ce i se potriveau perfect ca stil şi croială, şi cu floricelele albe prinse foarte fin în părul frumos coafat. În mâini ţinea un buchet de flori strânse din grădina lui Stavros, foarte drăguţ aranjate.

Fotograful era deja ocupat să surprindă cuplul, preotul şi cei câţiva martori. Ceremonia începu şi cei doi logodnici îl ascultau mână în mână pe preot. Din când în când, Petrakis se uita drăgăstos la logodnica lui şi-i zâmbea, iar lisette nu-şi mai lua ochii de la ea, impresionată de cât de frumoasă era în această postură.

— Se va căsători în aceeaşi rochie? îl întrebă Lisette pe Stavros, când preotul făcu o pauză.

Nu, pentru nuntă va purta ceva mult mai fin.

Momentan, Lisette nu mai spuse nimic, bucurându-se de eveniment şi ascultând minunatele voci ale copiilor din cor.

— E ca şi cum am avea două ceremonii de nuntă, spuse Lisette, făcându-l pe Stavros să zâmbească amabil. Atunci, Lisette observă că se uită la ea cu o privire ciudată, foarte pătrunzătoare, mai ales datorită culorii ca de topaz a ochilor lui.

— Acesta este obiceiul nostru, îi explică el, revenind la realitate. Dăm foarte mare importanţă slujbei de logodnă, deoarece noi considerăm această unire extrem de solemnă. Odată logodiţi, doi oameni nu se vor mai despărţi. Aşa că, de fapt sunt chiar două ceremonii, altfel spus logodna *este* chiar nunta.

— Asta este tradiţia cipriotă, spuse Lisette consternată. Dar şi voi… procedaţi la fel?

— Nu exact aşa, dar foarte asemănător.

Logodna este chiar nunta… Dar nu şi în Anglia, îşi spuse Lisette. Şi totuşi, pentru Stavros era o legătură sfântă! Lisette închise ochii şi încercă să-şi alunge nebuloasa din gânduri şi să se concentreze, să nu se lase copleşită de remuşcări. Dacă Stavros va afla că este logodită, va considera că aşa trebuie să rămână, fără niciun dubiu. Acesta ar fi sfârşitul pentru ea, gândi cu disperare. Stavros ar fi foarte dezamăgit şi ar privi-o cu dispreţ, dacă i-ar mărturisi că intenţionează să rupă logodna.

— Cred că fotograful aşteaptă să ne facă o poză, îi şopti Stavros şi ea deschise ochii. Zâmbeşte, draga mea, fii drăguţă, pentru că această poză vreau s-o păstrez ca

amintire!

Lisette se conformă şi Stavros zâmbi şi el în obiectiv.

Preotul luă verighetele din coşuleţul purtat pe braţ de Sophia, sora lui Petrakis, şi se întoarse cu faţa la altar pentru a le sfinţi. În scurt timp, reveni la cuplul logodnicilor şi le puse în mâini, ca aceştia să le schimbe între ei pentru o legătură eternă.

Îndată ce slujba luă sfârşit, toţi cei prezenţi începură să se agite şi se grăbiră să-i felicite pe miri şi să servească din delicioasele prăjituri pregătite pentru această ocazie. Preotul însuşi merse la viitoarea mireasă şi-i ură numai bine, iar atunci când ea vru să-i sărute mâna, o îndepărtă cu prietenie.

— Aşa trebuie, să se sărute mâna preotului? întrebă Lisette, puţin dezgustată de acest obicei.

— Da, aşa trebuie, răspunse Stavros, amuzat. Cu toate astea, după cum vezi, preotul nu crede în acest obicei… vezi, nici pe Petrakis nu-l lasă să-i sărute mâna.

— Ei bine, eu cred că este foarte frumos din partea lui, spuse Lisette în timp ce se ridica de pe scaun urmându-l pe Stavros. Continuau felicitările şi fotografierile. Atmosfera era veselă şi mirii erau foarte fericiţi, zâmbind către fotograf şi întâmpinându-i pe participanţi cu braţele deschise. La un moment dat, cuplul veni la Stavros şi la Lisette, şi Crystalla li se adresă timid:

— Vă mulţumesc sincer că aţi participat la logodna mea. După cum observaţi, nu avem prea mulţi invitaţi…

— M-am bucurat să fiu aici în această zi, şi-ţi mulţumesc de invitaţie. Mi s-a părut o ceremonie foarte interesantă.

— În Anglia nu aveţi această slujbă de logodnă… ştiu asta de când am locuit acolo.

— Obiceiurile sunt diferite, explică Lisette, ruşinându-se când grecoaica o sărută pe ambii obraji.

— Într-adevăr, obiceiurile sunt diferite, dar şi voi trataţi cu aceeaşi consideraţie logodna, ca şi noi.

Spre norocul ei, Lisette nu fu nevoită să răspundă, deoarece preotul îi invită pe proaspeţii logodnici în altar să le mai dea câteva sfaturi şi să-i fie plătit serviciul prestat.

Curând, plecară spre vilă prin grădinile minunate unde copacii înfloriţi răspândeau miresme îmbătătoare.

Stavros păstră tăcerea aproape tot drumul, părând că încă se gândeşte la ceremonia la care tocmai asistase, iar Lisette îşi făcea procese de conştiinţă pentru că nu fusese sinceră cu Stavros şi nu-i mărturisise relaţia ei cu Dick, deşi procedase bine şi poate chiar va reuşi să scape fără ca el să afle vreodată.

Dar acum apărea şi un alt aspect, şi anume că sub nicio formă nu se mai putea mărita cu Dick. Dragostea pentru el murise, deşi încercase din toate puterile s-o menţină; despărţirea fizică dusese la stingerea pasiunii, dar asta n-o nemulţumea acum; se dovedise că nici sentimentele ei, nici cele ale logodnicului nu erau suficient de puternice ca să se căsătorească şi să se unească pentru tot restul vieţii. Dacă Dick ar fi iubit-o de-ajuns, n-ar fi plecat cu Lana Southern şi dacă ea l-ar fi iubit cum credea, sentimentul nu s-ar fi stins! Dacă ar fi fost o dragoste puternică, atunci ar fi trebuit să-l aştepte şi sigur l-ar fi iertat, acum când revenea spăşit şi dornic să reia relaţia. Se întreba dacă lucrurile ar

fi stat altfel în cazul în care nu s-ar fi îndrăgostit de Stavros. Nu, cu siguranţă, după cum constata acum. Când el a plecat, şi-a spus că situaţia se va schimba şi câtă dreptate avusese. Pentru tot restul vieţii urma să-şi aducă aminte că a lăsat-o, plecând cu sclipitoarea vedetă Lana, descurcându-se foarte bine fără ea şi nepăsându-i că şase luni va sta departe de logodnica lui. Şi cu siguranţă, ar fi repetat această scenă în viitor, când urmau să aibă copii şi ea va fi reţinută acasă.

Imediat ce au ajuns la vilă, Lisette fugi în camera ei să-şi lase poşeta şi se grăbi la doamna Mallory. Venise Gena să stea lângă bătrână, pentru ca Lisette să poată participa la slujba de logodnă, dar acum trebuia să plece să aibă grijă de un alt pacient. Pe măsuţa de serviciu din camera ei văzu figurina pe care o cumpărase pentru Stavros şi îşi spuse că fusese o proastă când o luase, deoarece nu va avea ocazia să i-o ofere şi-i era puţin cam jenă… Acest gest ar fi prea intim, iar ei nu aveau o relaţie de acest gen. Uitându-se în sus, Lisette fu foarte surprinsă să-l vadă pe Stavros în cadrul uşii… care era larg deschisă… Probabil trecuse prin faţa camerei, o zărise şi se oprise.

— Gena pleacă, Lisette. Eşti pregătită să ai grijă de mătuşa Evelyn şi ca infirmieră?

— Mă duc imediat jos… dar nu mai continuă văzând că Stavros intră în cameră şi fixează ceva cu privirea.

— De unde ai luat asta? întrebă el fixând figurina. Este un unicat! Ai cumpărat-o de aici, sau ai adus-o din Anglia?

— Am cumpărat-o când am fost la Atena, din acelaşi magazin de unde am cumpărat cadoul pentru doamna

Mallory, răspunse ea timid şi i-o oferi: îţi… place, vrei să spui? întrebă ea, găsind ocazia să i-o dea cadou, sperând că va accepta.

— Chiar foarte mult, Lisette… O luă şi o studie, analizând lucrătura, evident manuală. După cum am mai spus, este un unicat.

După un moment de ezitare, Lisette mărturisi:

— Am cumpărat-o pentru tine, Stavros.

— Pentru mine? exclamă el uimit, probabil întrebându-se de ce aşteptase atâta timp până să i-o ofere. Eşti sigură că ai cumpărat-o pentru mine? insistă el, privind-o cam ciudat.

— Da, doar că n-am avut ocazia să-ţi ofer un cadou… până acum.

— Ocazia? repetă el, amuzat.

— N-a fost un moment potrivit. Vezi tu, eu… noi nu prea ne cunoaştem şi după ce am cumpărat-o, m-am gândit că este nepotrivit… că nu se cade să-ţi fac un cadou.

Stavros nu spuse nimic, doar o privi cu insistenţă şi observă câtă timiditate se ascundea în ochii ei frumoşi.

— Am cumpărat cadouri pentru toată lumea, explică ea atunci, pentru a ieşi din situaţia jenantă; şi m-am decis să-ţi ofer şi ţie ceva.

— Nu ne cunoaştem prea bine… spuse Stavros mai mult pentru sine, admirând în continuare statueta zeităţii.

Lisette se aşeză pe fotoliu, lângă măsuţa de cafea, Iară să scoată un cuvânt, dar simţind cum inima i-o ia razna. Ar fi atât de neplăcut dacă i-ar refuza cadoul fără să pomenească de ruşinea ce i-ar provocat-o. Dar se părea că

n-avea de ce să se îngrijoreze, deoarece figura lui Stavros se însenină dintr-o dată şi ochii i se luminară. Mută statueta în mâna stângă şi cu dreapta o ridică pe Lisette în picioare, aproape de el. Iar tânăra se trezi în braţele lui atât de repede, încât nici nu se mai gândi la altceva decât la sărutul care urmă.

— Îţi mulţumesc, Lisette, spuse când în cele din urmă se îndepărtă puţin de ea şi o privi adânc în ochi. Ea se topi sub privirea lui magnifică. Este încântător că te-ai gândit la mine, draga mea; voi preţui acest obiect, mai ales că este primul tău cadou pentru mine.

" Primul cadou" … analiză Lisette cuvintele lui, care însemnau că se gândeşte la un viitor alături de ea şi că are de gând să dezvolte această relaţie. Ce frumos suna şi ce minunat se simţea… mai ales că Stavros o trase din nou în braţele lui şi o sărută cu tandreţe, făcând-o să uite de ea şi să tremure de emoţie şi de plăcere. Dar care va fi rezultatul acestei înşelăciuni? Spera să poată ascunde pentru totdeauna logodna ei cu Dick? se gândi să-i scrie o scrisoare tranşantă lui Dick, să-i explice că sentimentele ei s-au schimbat şi să-i ceară să rupă logodna.

Dar nu mai scrise această scrisoare. Iar în acea seară, cu poşta târzie, sosi o scrisoare de la Dick în care o anunţa că turneul se va termina curând, deoarece Lana avusese câteva dispute cu unii dintre artişti şi decisese să-l scurteze. Îi povestea că Lana devenise foarte arogantă… pentru că se credea starleta showurilor… şi în cele din urmă ceilalţi artişti au refuzat să mai facă spectacole cu ea." Vin după tine în Aigina" menţiona el şi Lisette se

cutremură.” Ajung cam pe douăzeci, luna asta”.

Cam pe douăzeci! Dumnezeule, dar azi era deja optsprezece, realiză consternată Lisette.

În acea seară, după ce doamna Mallory fusese instalată confortabil în pat pentru a-şi petrece noaptea, Lisette şi Stavros mai rămaseră un timp cu ea. Câteva momente, Lisette se lăsă purtată de magia serii şi uită de Dick, dar văzându-l pe Stavros foarte concentrat şi cu chipul sever, îşi aduse aminte de problemele ei.

— Doamna Mallory… mi s-a părut că nu e prea bine. Mişca ochii foarte ciudat, spuse Stavros îngrijorat, în timp ce parcurgea holul alături de lisette. Crezi că este ceva serios?

Dădu din cap necăjit şi în ochi i se zări o umbră de tristeţe.

— După mine este foarte serios, deci am să sun după doctor… Se opri, copleşit de grijă. Lisette îşi aduse aminte momentul când îi destăinuise cât de mult o aprecia pe mătuşa lui, care-l ajutase să-şi găsească drumul în viaţă. Asta se întâmplase într-un moment crucial din viaţa lui şi se întrebase atunci dacă avea legătură cu vreo femeie. Oare se îndrăgostise de cine nu trebuia? De cineva în care mătuşa lui nu crezuse şi considerase că nu-i face decât rău? Dacă aşa fusese, probabil era foarte tânăr pe atunci, deoarece Lisette nu-şi imagina că ar greşi atât de grav acum, matur şi foarte cerebral.

— Sun după doctor, mai spuse o dată Stavros, dar am impresia *că* nu va putea face prea multe pentru ea.

Lisette simţi că păleşte. Îşi dăduse seama că este ceva

destul de grav în neregulă cu angajatoarea ei. Dar sperase că-şi va reveni. Acum, Stavros spunea lucruri fataliste! Ştia că el n-ar spune vreodată ceva atât de tragic, dacă nu considera că într-adevăr aşa este.

Veni sfârşitul în acea noapte. Stavros şi Lisette stătură la căpătâiul bătrânei şi văzură cum se prăpădeşte, în linişte şi pace. Lisette plângea cu suspine şi Stavros se străduia s-o consoleze, ţinând-o aproape de el.

— Iartă-mă, se scuză ea, dar continuă să plângă. Eram atât de ataşată de dânsa şi se purta aşa frumos cu mine… atât de amabil…

Stavros oftă adânc.

— Da, era foarte buna şi amabilă, recunoscu el. Ştiu cum te simţi, draga mea, iar după o pauză adăugă: să ne bucurăm totuşi că n-a suferit în ultimele clipe. Putea fi mult mai rău… dar n-a ştiut că va muri.

— Nu, şi mă bucur că a fost aşa, spuse Lisette şi-i privi în ochi pe Stavros. Trebuie… să fie groaznic când ştii că moartea se apropie.

Deodată, el se crispă:

— Hai să nu vorbim de asta. Sa mergem pe veranda, să bem ceva. Apoi, te duci la culcare…

— Nu pot! N-am să reuşesc să adorm! Şi încercă să-i mărturisească despre vizita lui Dick, dar nu putu. De ce nu-i spusese imediat ce primise scrisoarea de la el? în ce încurcătură intrase acum!

— Vei dormi, o asigură el şi-i promise să-i dea nişte pastile.

Era în pat de jumătate de oră, când spre surprinderea ei,

Stavros bătu la uşa dormitorului şi intră. Tabletele pentru somn erau pe noptieră, deoarece nu ie luase, pentru a nu adormi. Nu vroia să doarmă; avea nevoie *să gândească* profund… la doamna Mallory, la Dick, la Stavros şi la viitorul ei. Dar numai gândul la bătrână îi rămase viu în minte. Moartea ei fusese un şoc, mai ales că doctorul spusese că noile pastile prescrise îi vor putea lungi viaţa cu ani… dar menţionase şi că s-ar putea prăpădi imediat. În mod ciudat, amânase răspunsul ei la scrisoarea lui Dick, până în această seară când vorbele lui Stavros fură extrem de sonare.

— Încă eşti trează? întrebă Stavros fără să-i vină să creadă. Ciudat… dar se uită pe noptieră şi observă tabletele. De ce n-ai luat pastilele?

— Nu iau somnifere, răspunse ea, ascunzând de fapt adevăratul motiv şi anume că nu vroia să doarmă, că vroia să mediteze la problemele ei, fiindu-i teamă să n-o întrebe care sunt acestea.

— Nu sunt somnifere obişnuite, explică Stavros; luă tabletele şi-i ceru Lisettei să se ridice în capul oaselor. Ia astea cu apă, aproape îi ordonă Stavros, şi ea se resemnă. În regulă, acum întinde-te la loc. E bine că am venit să văd ce faci, să te ajut să dormi în pace, adăugă el pe acelaşi ton autoritar. Îţi faci rău dacă stai toată noaptea trează şi te laşi măcinată de gânduri. Te rog să te culci acum, porunci Stavros şi după ce ea se supuse, o înveli protector. Să nu-ţi fie rece. Se ridică şi o mai privi un timp, lăsând-o să-i vadă la rândul ei chipul, prea obosit şi trist în aceste momente. Lisette se gândi că probabil reflecta îndelung la cele

întâmplate şi la viaţa mătuşii lui.

A doua zi dimineaţă, fu nevoită să-i spună că urma să vină un prieten la ea chiar mâine. Desigur, nu era un moment potrivit, conştientiza Lisette, dar ce putea face… Stavros arăta foarte obosit şi se vedea că nu dormise, deşi insistase ca ea să doarmă.

— Mâine? spuse Stavros cu răceală în glas. Dar de ce nu mi-ai spus mai repede?

— N-am ştiut nici eu până ieri-seară, când a venit poşta. Iar de atunci, n-am avut ocazia să-ţi spun…

— N-ai avut ocazia? repetă el cam nervos şi nerăbdător să vadă ce spune ea. Dar ai avut suficiente ocazii. Mi-ai fi putut spune la cină.

Acum, era cel mai nepotrivit moment să primească musafiri şi Lisette ştia asta, însă toată supărarea ei se revărsă asupra lui Dick. Desigur, cel mai bine şi chiar normal ar fi fost ca el să întrebe dacă poate veni în casa angajatorului ei. Dar el n-avea de unde să ştie că un eveniment tragic se întâmplase în această casă şi mai mult, ea, Lisette, nu-l aştepta cu braţele deschise, dimpotrivă. Dick aflase despre existenţa lui Stavros, din primele scrisori ale Lisettei, dar numai atât ştia, că este nepotul stăpânei, deoarece ulterior omisese să mai scrie despre el.

— Îmi pare rău, spuse ea după o pauză lungă, apăsătoare. Cred că trebuia să-ţi fi spus… dar… pierdu şirul cuvintelor. Cum să-i fi spus despre Dick, când nu făcuse decât să ascundă această relaţie?

— Cred că va trebui să amâni această vizită, spuse Stavros pe un ton autoritar. După cum ştii, noi facem

imediat înmormântarea şi ar fi foarte neplăcut atât pentru mine, pentru tine cât şi pentru prietena ta să asiste la aceste evenimente. Invit-o să vină peste o săptămână, sau chiar două. Se opri, dându-i ocazia Lisettei să spună ceva, dar deşi era disperată să mărturisească despre Dick, nu reuşi, pierzându-se cu firea din cauza asprimii lui. Să-şi invite prietena într-o săptămână sau două… Dar acum când angajatoarea ei murise, ar trebui să plece de pe insulă, deoarece nu mai avea nicio îndatorire aici. Stavros o iubea şi nu intenţiona s-o lase să plece. Curând, când durerea provocată de moartea mătuşii lui va mai trece, îi va declara dragostea şi o va cere în căsătorie. Lisette ştia asta, dar îşi simţea sufletul atât de încărcat, datorită încurcăturii în care intrase. Şi asta nici măcar din cauza minciunii pe care o spusese, ci mai mult din cauză că era prinsă în această logodnă, care în ochii lui Stavros era pentru totdeauna. Poţi să-i trimiţi o telegramă prietenei tale. Bănuiesc că vine din Anglia, nu?

Lisette scutură din cap şi spuse:

— Este vorba… de un tânăr, un bărbat. A fost până acum în America… a muncit acolo, iar acum, pentru că i s-a terminat contractul, vrea… vine să mă regăsească.

Se lăsă o tăcere ca de mormânt în cameră. Lisette se simţea groaznic că trebuie să-i facă una ca asta într-un asemenea moment tragic!

— Un tânăr, repetă el privind-o fix. Dar nu unul special… pentru că ai spus că n-ai aşa ceva atunci când te-am întrebat, deci mi se pare foarte ciudat de ce vine după tine aici… mai ales că nu te-a anunţat de această vizită, după

cum am înţeles. Din punctul meu de vedere, ar fi trebuit să te întrebe dacă este în regulă să vină. Ştie că lucrezi aici?

— Da, ştie, răspunse ea privindu-l la rândul ei pe Stavros, înspăimântată şi ruşinată. Ochii lui Stavros se înceţoşară şi îl regăsi ca la început: distant, rece şi inabordabil.

— Scrisoarea pe care ţi-am adus-o era de la acest… prieten? întrebă el nervos, cu voce aspră, făcând-o pe Lisette să se îngrozească.

— Da… era de la el.

— Nu prea eşti în apele tale, Lisette, observă el. Este ceva în neregulă?

— Cred că este un moment nepotrivit pentru vizită şi de aceea nu mă arăt entuziasmată, explică Lisette, făcând un efort să-şi ţină firea. Şi n-am cum să-l contactez, din păcate. Însă atunci când va ajunge, am să-i spun cele petrecute şi am să-i cer să plece. Sunt sigură că va înţelege. Va trebui să plece! Odată ce-i va mărturisi că nu mai vrea să aibă de-a face cu el, va vrea şi el să plece.

— Îi vei cere să plece? întrebă Stavros, relaxându-se. Ei bine, nu va fi o atitudine manierată, însă văzând care este situaţia, probabil va înţelege… sau cel puţin aşa ar trebui. Stavros se schimbase în mod miraculos, redevenind bărbatul irezistibil. Era clar că-l liniştiseră cuvintele tinerei. Poate merge la Atena pentru o săptămână, apoi să vină aici pentru câteva zile, dacă vrea, propuse el.

— Mulţumesc de sugestie, dar cred că va vrea să plece imediat către Anglia Vezi tu, acolo este casa lui.

Stavros dădu din cap aprobator şi Lisette înţelese că nu

se mai gândeşte la vizitator, ci se lăsa din nou copleşit de pierderea pe care o suferise. Şi fără niciun cuvânt, se ridică şi ieşi din camera, lăsând-o singură pe Lisette, cu gândurile ei… Desigur că Dick nu va fi aşa uşor de manevrat cum lăsase ea să se creadă, aşa că începu să pună la punct un plan.

Capitolul 8

Sună telefonul, şi răspunse Stavros. Se încruntă în timp ce asculta vocea de la celălalt capăt al liniei.

— Este pentru tine, spuse el sever şi întinse receptorul Lisettei. Îmi pare rău, dar nu accept ca prietenul tău să vină aici… dar explică-i tu de ce, adăugă Stavros şi părăsi camera. Arăta obosit şi suprasolicitat, de aceea Lisette bănui că avusese o altă noapte în care nu dormise. Purta doliu, ca toţi servitorii, deoarece într-o oră şi jumătate urmau să se ducă la înmormântare.

Lisette aşteptă ca Stavros să închidă uşa şi se hotărî să vorbească cu Dick. Telefonul lui venise în cel mai nepotrivit moment.

— Lisette… draga mea! se auzi vocea lui Dick în receptor, enervând-o pe tânără numai când îi auzi glasul. Sunt aici, în port! Tocmai am debarcat de pe feribotul cu care am călătorit din Pireu. Am tocmit deja un taxi şi şoferul spune că în douăzeci de minute ajung la vilă. Abia aştept! Draga mea, mă auzi?

Lisette îşi drese glasul. Vorbi pe un ton aspru şi foarte distant, fără să intenţioneze asta totuşi. Nu-şi imaginase niciodată că ar fi posibil să-l audă pe logodnicul ei şi să se

enerveze.

— Da, te aud. Trebuie să-ţi spun că angajatoarea mea a murit ieri după-amiază şi *azi* este înmormântarea ei. Îmi pare rău, Dick, însă nu mă poţi vizita aici, explică ea, făcându-l să înţeleagă că nu este momentul să vină acolo… ba chiar să-şi dea seama că trebuie să plece de pe insulă, să nu creadă că poate reveni. Dar deşi asta vroia, avea mustrări de conştiinţă. Dick venise de departe s-o vadă, ştiind că este logodnica lui, fata pe care o iubea şi cu care urma să se căsătorească în curând. Probabil se aştepta să fie întâmpinat cu căldură şi cu dragoste, cum s-ar fi întâmplat în mod firesc. Domnul Condylis îşi cere scuze, dar nu te poate primi în casa lui în aceste momente tragice. Sper că înţelegi.

Urmă un moment de tăcere, după care, în mod neaşteptat, Dick se pronunţă:

— Desigur că înţeleg situaţia, dar nu înţeleg de ce-mi vorbeşti pe acest ton. Nu te bucuri că sunt aici?

Lisette înghiţi în sec şi simţi că se îneacă. Decise să fie complet sinceră. Cu cât Dick afla mai repede adevărul, cu atât era mai bine.

— Lucrurile s-au schimbat între noi, Dick. Eu… eu nu mai simt ce simţeam odată. Este păcat să fi bătut atâta drum, dar nu mi-ai scris din timp care sunt intenţiile tale. Dacă ai fi făcut aşa, ţi-aş fi spus cum stau lucrurile şi n-ai mai fi bătut atâta drum degeaba.

Urmă iar o pauză lungă. Lisette înghiţi din nou în sec şi se simţi vinovată că-i vorbea astfel. Ar fi fost mai amabil dacă-i cerea să meargă la un hotel şi dimineaţă să-l

viziteze, să discute şi să-i mărturisească sentimentele ei actuale.

— Spui că lucrurile s-au schimbat? Adică am venit atâta drum ca să-mi spui asta? Nu-mi vine să cred. Eşti doar nervoasă că am plecat…

— Nu, Dick. De fapt, n-am fost niciodată nervoasă, ci doar profund rănită, după cum ţi-am spus şi atunci. Nu sunt deloc nervoasă, doar că nu mai simt pentru tine ce simţeam înainte. Aşa a fost să fie şi este bine că am realizat acum şi nu mai târziu, când am fi fost căsătoriţi.

— Vrei să-mi spui că nu mă mai iubeşti? Că în cinci luni sentimentele tale s-au stins? Nu, Lisette, refuz să cred asta! Când te pot vedea? La ce oră este înmormântarea?

— Într-o oră şi jumătate…

— Dar tu nu trebuie să participi, nu? aproape ţipă Dick, pierzându-şi controlul. Nu poţi să vii aici, să ne vedem?

— Mă voi duce la înmormântare, menţionă ea simplu, simţind că păleşte. M-am ataşat foarte mult de doamna Mallory şi nu-mi pot imagina să nu particip la funeralii. În afară de asta, ar fi lipsă de respect faţă de Stavros… domnul Condylis.

— Stavros… se auzi slab vocea lui Dick. Acesta este nepotul bătrânei, cel de care scriai în primele scrisori, nu?

— Exact.

— Şi-i spui Stavros, nu?

— Cu toţii folosim numele mic…

— Îi spuneai şi angajatoarei pe numele de botez?

— Ei bine, nu…

— Doar nepotului…? Cred că încep să înţeleg ce se

întâmplă, Lisette. Scriai că bărbatul este foarte atrăgător, dar mult prea distant. Că se crede superior şi de aceea este foarte infatuat. Şi cu toate astea, acum eşti intimă cu el. Acest gen de bărbat pe care-l descrii, este exact genul de bărbat de care se îndrăgosteşte orice femeie…

— Te rog, Dick! Nu vreau să vorbesc despre domnul Condylis!

— Mi se pare, continuă Dick fără să ia în seamă vorbele ei, că ai fost atât de naivă încât să te îndrăgosteşti de el.

Lisette îndepărtă receptorul de ureche, refuzând să-l mai asculte pe Dick, tentată să închidă. Dar dacă ar fi făcut asta, Dick ar fi sunat de mai multe ori sau chiar ar fi venit acolo, ceea ce ar fi fost şi mai rău.

— După cum am spus, nu vreau să vorbesc despre domnul Condylis. Iar acum este timpul să plec, Dick. Poate ar trebui să rămâi acolo, la un hotel, şi vom vorbi dimineaţă, când am să vin la tine.

— Despre ce? întrebă el sarcastic.

— Despre noi, răspunse ea cu glasul pierit. Nu mă pot mărita cu tine, Dick. Ar fi nedrept faţă de mine să mă forţez şi să pretind că vreau să fac asta, iar ţie ţi-ar irosi timpul. Sunt foarte convinsă că trebuie să rup logodna cu tine.

Urmă din nou o pauză foarte lungă de data asta, Lisette crezând chiar că Dick a închis. În cele din urmă, Dick vorbi, Iară suferinţă în glas, doar nervos, făcând-o pe Lisette să se sperie, deşi nu ştia exact de ce.

— Vom vorbi despre noi, nu? Dar cum rămâne cu acest grec pentru care ţi-ai pierdut minţile? Lisette nu fu capabilă să răspundă calm, fiind şi ea prea nervoasă, şi

atunci Dick reluă: știe că ești logodită?

— Nu i-am spus nici lui, nici mătușii lui.

— Și de ce nu, te întreb?

— Am avut mai multe motive, iar principalul a fost că s-ar fi întrebat de ce m-ai părăsit…

— Dumnezeule, nu începe iar! în regulă, eu am fost condamnat, dar să lăsăm asta acum! îți ceream socoteală despre acest Stavros, pentru care ți-ai pierdut rațiunea.

— Nu vorbesc despre el, sublinie Lisette. Oricum, n-am spus că m-am îndrăgostit de el… deși n-ar fi relevant dacă într-adevăr așa ar fi. Nimic nu mai poate îndrepta lucrurile între noi, Dick. Nu te mai iubesc și ca să fiu sinceră, cred că nici tu n-ai simțit dragoste adevărată pentru mine…

— Nu spune asta, pentru că o faci doar ca să te justifici! Se opri și suspină, iar atunci când continuă, schimbase tonul, simțindu-se clar remușcarea că plecase cu Lana. Dar te iubesc, Lisette. Iar dragostea pe care ți-o port este puternică, indiferent ce crezi tu acum, doar pentru a nu te mai simți vinovată. *A fost* și este încă puternică… și n-am de gând să-l las pe blestematul de grec să mi te ia. În orice caz, el nu este interesat să se însoare cu o englezoaică. Chiar trebuie să te duci la înmormântare, draga mea? Găsește o scuză și vino aici, să ne vedem. Este un hotel aici… Atlantis se cheamă. Mă cazez și te aștept în hol.

— Este imposibil, spuse ea ferm. Vin dimineață să te văd, dacă asta vrei, dar nu se va schimba nimic. Nu mă mărit cu tine, Dick.

Trase adânc aer în piept, suferind deja. Cum ajunseseră ei doi aici? De ce nu descoperise mai demult că de fapt nu

se iubeau? se întreba Lisette. Dar iată că el era îndrăgostit, sau cel puţin aşa credea, iar acum se simţea rănit.

— Refuz să accept că nu vrei să te căsătoreşti cu mine, spuse Dick iar. Lucrurile se vor schimba îndată ce ne vedem, ştiu asta, Lisette. Dacă vrei neapărat să mergi la înmormântare, voi avea răbdare. Dar eşti sigură că nu poţi veni diseară, totuşi?

— Mâine dimineaţă, Dick…

— Să înţeleg că blestematul de grec are nevoie de sprijin din partea ta, asta este? explodă el şi Lisette se strădui să-l înţeleagă, ştiind că se simte profund rănit.

— La ce oră vrei să vin dimineaţă? Pe la unsprezece?

— Mai devreme nu poţi?

— Atunci, la zece.

— În regulă. Dar vii, da? Este o promisiune fermă?

— Desigur, spuse ea cu blândeţe. Voi fi acolo.

În acea seară, la cină, îi spuse lui Stavros că a doua zi dimineaţă se va duce să-l viziteze pe Dick.

— Ai vorbit foarte mult la telefon cu el, comentă Stavros. Am observat, deoarece şi eu aveam nevoie de telefon.

— Îmi pare rău. N-am ştiut.

— Nu era ceva important, spuse el cercetând-o cu privirea. Dar într-adevăr, ai vorbit foarte mult, Lisette.

Lisette roşi, deoarece simţi întrebarea din cuvintele rostite de el… şi îndoiala lui.

— Noi… am avut multe lucruri să ne spunem, încercă ea să-l lămurească, dar nu îndrăzni să-l privească în ochi, deoarece îşi dorea să-i poată spune adevărul. Ar fi vrut să-i mărturisească logodna ei cu Dick, dar şi că descoperise că

nu-l mai iubea. De asemenea, să-i poată povesti cum logodnicul ei o părăsise în favoarea sclipitoarei vedete Lana Southern. Să-i poată spune toate aceste lucruri, iar el s-o înţeleagă… Dar cu siguranţă, n-ar fi de acord cu ruperea logodnei, cu atât mai mult că-l minţise! El avea idealuri măreţe şi o atitudine stabilă, fiind genul de bărbat sigur pe el. Ar ajunge doar s-o dispreţuiască, dacă i-ar spune adevărul.

— Mi se pare ciudat să vină aici, fără să te anunţe înainte, spuse Stavros, căzând pe gânduri. Mai ales că a venit de foarte departe.

— Da.

Stavros îi susţinea privirea, pentru că ea îndrăzni să se uite la el şi observă că în ochii ei se citeşte îngrijorarea. Nu mai putea continua în acest stil, dar exact atunci când se hotărî să vorbească, intră Crystalla cu desertul şi tăcu. Tânăra servitoare avea încă ochii roşii de plâns şi purta doliu. Toţi din casă îi fuseseră devotaţi bătrânei şi acum când îi părăsise, se instalase tristeţea.

— Vom bea cafeaua pe verandă, spuse Stavros simplu, deşi se vedea că este abătut şi că are mai multe pe cap decât tragica moarte a mătuşii sale. Cu toate astea, în acea seară nu mai pomeni de Dick. Însă plecă devreme în camera lui, ceea ce nu făcea de obicei, şi Lisette rămase singură să se autoanalizeze. Ştia că dacă-l va pierde pe Stavros va suferi cumplit, incomparabil cu suferinţa pentru Dick atunci când o părăsise. Dar totul se va pune la punct după ce se va vedea cu Dick şi-i va spune că tot ce i-a spus este adevărat. Atunci, el va pleca de pe insulă şi acesta va fi

sfârşitul relaţiei lor; cu siguranţă nu va vrea s-o mai vadă vreodată. Astfel, Stavros nu va şti niciodată că a mai fost logodită şi pe cale să se mărite.

Cu toate astea, lucrurile nu erau aşa de simple cum îşi imaginase Lisette. Dick o aştepta în holul hotelului, aşa cum hotărâseră, şi se pronunţă din nou că nu renunţă aşa uşor la ea, făcând-o să se simtă ameninţată.

— Sunt foarte convinsă că asta este ceea ce vreau, îi spuse Lisette. Credeam că ne iubim, dar se pare că n-a fost aşa, din moment ce dragostea noastră s-a stins…

— Dragostea mea nu s-a stins! Şi nici a ta nu cred că pur şi simplu s-a evaporat. A apărut doar acest blestemat de grec şi ţi-a luat minţile… pentru că eşti o fată sensibilă, mereu ai fost… Ei bine, nu te voi pierde aşa uşor! Doar nu-ţi imaginezi că vrea să te ia de nevastă! exclamă el, şi se înroşi din ce în ce mai tare.

În capătul celălalt al salonului erau câţiva oameni care se uitau curioşi la ei, dar spre norocul lor nu-i înţelegeau de la acea distanţă. Lisette se purta cu calm, deşi în sinea ei tremura de furie şi era la un pas de a exploda. Speranţele ei că această despărţire va fi uşoară şi se va face pe cale amiabilă se spulberară, dar rămase pe poziţie, speriată că l-ar putea pierde pe Stavros, şi nu-şi permitea aşa ceva.

Dick o întrebă direct dacă este îndrăgostită de Stavros şi deşi ea refuză să răspundă, culoarea din obraji o dădu de gol. Atunci, Dick se înfurie teribil şi se manifestă agresiv, încât Lisettei nu-i venea să creadă că acesta este bărbatul cu care fusese logodită pe când era în Anglia. Dick îi spuse că în acest caz va merge să discute cu Stavros şi că nimic

nu-l va face să se răzgândească.

— Ai să-mi distrugi şansa de a fi fericită! se rugă Lisette de Dick să renunţe, dar el devenea din ce în ce mai înverşunat. Era foarte hotărât să-l viziteze pe Stavros şi să-i spună că Lisette era logodită şi că trebuia să se căsătorească cu el. Nu sunt logodită! exclamă şi ea, izbucnind. Sunt liberă şi stăpână pe viaţa mea şi am decis să nu mă mărit cu tine!

Dick îşi încleştă dinţii şi strânse pumnii în jurul braţelor fotoliului pe care era aşezat. Pe măsuţa din faţa lui era un pahar de whisky de care Lisette nu se atinsese, dorindu-şi să părăsească hotelul cât mai repede. Dar desigur se întâmplă exact invers, deoarece Dick n-o lăsă să plece aşa uşor, încăpăţânându-se să nu rupă relaţia lor.

— Vrei să te *măriţi cu* acest străin, în locul meu? *întrebă* Dick privind-o cu ură şi cu disperare, făcând-o să se sperie de imaginea lui aproape demonică. Niciodată nu-l văzuse aşa pe Dick şi nu-i venea să creadă că ascundea şi o asemenea latură de caracter.

— Trebuie să recunosc că Stavros n-a pomenit de căsătorie sau de dragoste, spuse Lisette, cu sinceritate. Dar luând în calcul comportamentul lui faţă de mine, cred că într-acolo se îndreaptă lucrurile. Iar dacă mă va cere în căsătorie, voi accepta. Şi spunând acestea, îşi aduse aminte conversaţia de ieri avută cu Stavros, când acesta îi spusese că nu trebuie să-şi facă griji că acum nu mai avea slujbă. Nu era momentul potrivit să discute mai mult despre asta, dar îi precizase că nu este cazul să plece. Ea înţelesese că ar vrea să rămână, dar că momentan trebuie să lase lucrurile

aşa. Atunci, ea zâmbise aprobator şi nu spusese *nimic.* Mătuşa lui abia îi părăsise şi zăcea în nemurire în patul din camera ei, deci era o vreme a tristeţii când trebuia să aibă răbdare. Aşa cum spusese Stavros, nu era momentul potrivit să poarte discuţii. Dar Stavros îi făcuse o promisiune şi intenţiile lui erau clare.

— Probabil n-are nicio intenţie să se căsătorească cu tine, afirmă Dick şi văzând că o răneşte spunându-i asta, simţi că triumfă. Aceşti greci sunt *celebri* pentru felul cum se folosesc de fetele tinere şi naive venite din străinătate, dar se căsătoresc tot cu femeile lor.

Lisette se înroşi, pentru că se enervă foarte tare.

— Nu-l cunoşti pe Stavros, aşa că te rog să nu-ţi spui părerea despre el.

Îi apăru un licăr în ochi şi scrâşni din dinţi, după care Dick insistă pe acest subiect:

— Eşti sensibilă când e vorba de el, nu? Ei bine, nu te va avea fără luptă, chiar dacă are intenţii onorabile sau nu. Mă duc la vilă să mă confrunt cu el…

— Te rog, nu face asta! exclamă Lisette, vizualizând întreaga scenă şi imaginându-şi-o dramatică. Disperată, continuă să se roage de el… fară să-şi dea seama ce spune: Stavros nu se va mai căsători cu mine dacă va şti că am fost logodită, pentru că în Grecia sunt foarte stricţi în privinţa acestor legăminte. Ei consideră logodna la fel de sfântă precum căsătoria, deci nu poate fi ruptă. Aşa că, te rog Dick, promite-mi că nu te duci să vorbeşti cu Stavros… Dar realizând ce face,

i se stinse glasul… Lui Dick i se înceţoşă privirea simţind că

este triumful lui. Promite-mi! îi ceru ea speriată de-a dreptul. Ar fi foarte crud din partea ta să faci asta şi nu ţi-ar folosi la nimic. El nu făcea altceva decât să stea nemişcat şi să nu scoată niciun cuvânt, dându-şi seama că o torturează. Mi-ai distruge în mod intenţionat orice şansă de a fi fericită? Scutură din cap, nevenindu-i să creadă. Nu pot să cred că ai face asta!

— Tu mi-ai face-o mie! spuse el şi observă cum ea îi făcea semn că nu-i adevărat.

— Când ai plecat cu Lana, am bănuit că o faci pentru că eşti atras de ea, dar m-am gândit că dacă este aşa, atunci mă voi resemna. N-aş fi 0cut niciun pas să intervin. Când îi vorbea de asta, Lisette îl privea cu insistenţă şi observă că el îşi pleacă ochii şi evită să se uite la ea. Erai atras de ea, nu-i aşa, Dick? Adică, vreau să spun că nu numai banii pe care ţi-i plătea te-au tentat.

— Ce vrei să faci, să găseşti o justificare pentru comportamentul tău?

— N-am de ce să fac asta, răspunse ea. Fac ce ştiu că este corect.

— Dacă nu l-ai fi întâlnit pe acest grec…

— El n-are nimic de-a face cu această poveste, spuse ea, încercând să-l convingă că-i spune adevărul. Aş fi pus capăt logodnei noastre chiar dacă apărea sau nu.

— Nu te cred, spuse el, cu mai puţină duritate în glas. Ai să-l uiţi şi mă vei vrea din nou, Lisette. Întotdeauna am spus că suntem făcuţi unul pentru celălalt şi sunt convins că ceea ce simţi pentru acest grec este doar ceva de moment. Lisette îl privi drept în ochi când auzi aceste

cuvinte şi înţelese că el suferă foarte profund. Ai recunoscut că nu ţi-a pomenit niciodată despre căsătorie şi sunt convins că nici nu vrea asta de la tine.

— N-am avut prea multe ocazii să vorbim despre noi doi şi despre viitor, explică Lisette. La început, nu ne-am înţeles. Abia de puţin timp îi pasă de mine. A fost îngrijorat de mătuşa lui şi acum că ea a murit, este necăjit. Vom discuta curând, ştiu asta… mai spuse ea şi glasul i se stinse. Nu te duce să vorbeşti cu el, Dick. Lasă-mă să fiu fericită, îl rugă ea şi îşi şterse ochii, deoarece simţea că lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Pentru orice bărbat, această scenă ar fi fost impresionantă şi i-ar fi trezit mila, dar nu şi pentru Dick, pentru că el se lupta cu gelozia şi cu dorinţa lui de a o recuceri. Acum, trebuie să plec, deoarece Stavros mă aşteaptă să luăm prânzul împreună.

— Aşadar nu-ţi permiţi să petreci nici măcar câteva ore cu logodnicul tău, care a venit de la mii de kilometri depărtare să te vadă? lisette se uită atentă! a el şi văzu că orice urmă de omenie se stinsese în sufletul lui. Era clar, nu era bărbatul cu care ar fi putut trăi o viaţă frumoasă, ca un cuplu căsătorit. Fie ar fi avut o viaţă *monotonă,* obişnuindu-se să trăiască aşa cum fac multe cupluri, ca doi străini, fie ar fi divorţat mai târziu, când poate aveau deja copii.

— Dacă ai fi putut să accepţi ce se întâmplă, ai fi realizat la un moment dat că totul este spre bine. Dacă ne-am fi căsătorit şi am fi realizat prea târziu că nu ne iubim cu adevărat, ar fi fost tragic şi exact asta ni s-ar fi întâmplat.

Dick era trist şi liniştit; deja nu mai era nervos.

— Dacă n-aş fi plecat cu Lana… începu el să spună, dar Lisette îl întrerupse.

— Asta a fost soarta, iar acum trebuie să fiu încântată că a fost aşa. Prin ceea ce ai făcut, ai declanşat ruptura, cum trebuia să se întâmple, vorbi Lisette cu simplitate şi deveni visătoare. Se gândea la Stavros. Dar într-o secundă reveni la scena actuală şi se cutremură, deoarece simţi teama care-şi făcea loc în sufletul ei.

— Am fost un prost, spuse Dick disperat. Am crezut că voi aduce o bază în căsătoria noastră… că voi câştiga ceva bani… dar n-a meritat efortul, pentru că ea s-a dovedit… dar se opri. Adică fusese exact cum o catalogase ea şi cum crezuse că s-a întâmplat. Dick fusese un infatuat şi se lăsase vrăjit de starletă. De aceea plecase cu ea, crezând oricum că se cam grăbeşte să se însoare şi Lana îl atrăsese într-o relaţie fără viitor.

— Nu s-a ridicat la nivelul aşteptărilor? Asta vrei să spui, Dick?

Făcu o pauză şi se uită la ceas. Stavros nu-i ceruse să se întoarcă la ora prânzului, dar ea îi promisese că va fi. Avea nevoie de ea… simţise asta în mod instinctiv şi oricum asta îşi dorea, să fie lângă el.

— Este clar că ceva n-a mers cum trebuia, de aceea eşti aici, nu? insistă Lisette, când văzu că el nu scoate niciun cuvânt. Şi după ce-l întrebă, îl cercetă din nou cu privirea şi văzu că se înroşeşte. Dick întinse mâna după inelul pe care Lisette îl pusese pe măsuţa din faţa lui imediat ce se revăzuse cu el. Da, de aceea ai venit, concluzionă ea. Aşa este, Dick. Eşti aici doar pentru că Lana nu s-a dovedit aşa

cum te aşteptai. Oricum, nu mai contează, deoarece cred că această experienţă a fost benefică atât pentru mine, cât şi pentru tine. Când treci singur prin diverse momente şi înveţi din ele, este cel mai bine, mai spuse ea şi făcu un pas, să se îndepărteze. Acum, ne spunem adio, Dick… şi nu pot decât să sper că te vei comporta onorabil, vei pleca pur şi simplu şi îmi vei lăsa dreptul la fericire.

— Nu voi face asta! Nu ne luăm adio! Nu va fi aşa, pentru că voi merge să-l văd pe acest grec care crede că-mi poate fura fata astfel…

— El nu ştie de existenţa ta, îi aminti Lisette, tremurând înspăimântată. Înţelese că Dick este foarte hotărât să se confrunte cu Stavros. Realiză că Dick va face tot ce-i stă în putinţă s-o îndepărteze de Stavros, dacă el n-o poate avea.

— Atunci, va afla curând, din moment ce după-amiază mă duc la el!

Lisette se mai îndepărtă câţiva paşi de măsuţă şi-l privi pe Dick cu ochii înlăcrimaţi.

— Abia a suferit o pierdere, Dick. Nu poţi să vii după-amiază.

— Te lupţi pentru viitorul tău? întrebă el cu asprime. Ei bine, este o bătălie pe care n-o vei câştiga. Ai spus chiar tu că nu se va mai căsători cu tine, dacă află că eşti logodită. Crede-mă, în curând va afla.

Lisette se uită la inelul de pe masă.

— Nu sunt logodită, şopti ea pierdută, deoarece se trezea a doua oară în această situaţie, când realiză că nu este lăsată se fie fericită.

Capitolul 9

Desigur, Lisette fu foarte tensionată întreaga după-amiază. De mai multe ori se hotărâse să-i dezvăluie totul lui Stavros, dar de fiecare dată se abţinu, sperând că Dick aprofundase problema şi realizase că nu poate face nimic dacă procedează cum o ameninţase. Şi părea că speranţele ei nu erau în van, deoarece până la ora cinei Dick nu se arătă.

Lisette reuşise cu succes să-şi ascundă temerile şi pentru că Stavros nu avu chef să lucreze, petrecură împreună o după-amiază plăcută în grădină. După masă s-au plimbat prin împrejurimi ca doi tineri romantici, ţinându-se de mână şi dorindu-şi să fie aproape unul faţă de celălalt. Stavros o întrebă la un moment dat de prietenul ei şi-i spuse că dacă vrea, poate să-l cheme la vilă peste vreo săptămână. Ea îi spuse atunci că spera ca el să plece în Anglia şi că nu va mai trece pe acolo. Totuşi, Stavros insistă, deşi ar fi trebuit ca acest prieten să nu conteze pentru el, din moment ce pentru Lisette părea că n-avea nicio însemnătate. Dar venise de foarte departe s-o vadă, deci conta într-un fel.

A doua zi dimineaţă, când Stavros coborî la micul dejun, o găsi pe Lisette în salon şi pe Crystalla servind-o şi le anunţă:

— Trebuie să plec la Atena. Este nevoie de prezenţa mea la o şedinţă şi se pare că n-am ce face, spuse Stavros bombănind.

— Pleci chiar azi?

— Nu azi, mâine. De asemenea, s-ar putea să nu mă

întorc decât peste câteva zile. Asta depinde de circumstanţe.

— S-a întâmplat ceva grav?

Stavros zâmbi blând când o văzu cât este de speriată şi-i răspunse liniştitor:

— Nu, draga mea, este vorba doar de o şedinţă neplanificată, lucru care se mai întâmplă în lumea afacerilor. Trebuie să închei un contract pentru export de tutun şi de aceea sunt chemat să mă prezint la negocieri. Din acest motiv am spus că probabil voi lipsi câteva zile.

Lisette ezită, dar spuse ce avea în gând:

— Atena nu este aşa departe, eşti sigur că seara nu te poţi întoarce acasă?

— Dacă am ajuns la negocieri, atunci sigur o parte din discuţii vor avea loc seara, la cină. Aşa că, draga mea, este mai bine să rămân în oraş peste noapte.

Timp de trei zile, Stavros a rămas la Atena, dar în weekend s-a întors acasă şi au petrecut zilele de sfârşit de săptămână.

Luni, tristă că a rămas din nou singură, Lisette se hotărî să meargă la plimbare şi să nu se mai îngrijoreze pentru că nu uitase complet de Dick. Până acum, fostul ei logodnic nu se arătase la vilă, ceea ce probabil înseamnă că plecase de pe insulă, dar tânăra nu putea fi sigură.

Orăşelul era de fapt un port, un sat de pescari, cu peisaje specifice şi atmosferă plăcută. Mai degrabă se prezenta ca o lagună, impresionând orice trecător cu apa mării atât de albastră. Liniştea profundă îţi dădea o stare de pace, mai ales când se instala imaginea aproape statică a pescarilor

ce abia mişcau undiţele, sub cerul strălucitor al orei de vârf. În depărtare se zăreau câteva ambarcaţiuni simple parcă imortalizate într-un tablou, ascunzând magnificele vase de croazieră din larg. În spatele portului se întindeau dealurile stâncoase, brăzdate pe alocuri de coline înverzite, împânzite de vile împodobite cu plante luxuriante. Câte o vilă mai impunătoare se vedea de aici, cum îşi făcea loc printre dealuri parcă străpungând orizontul, iar una d filtre acestea era casa lui Stavros.

După ce colindă o vreme prin port şi făcu câteva cumpărături, Lisette se aşeză la o măsuţă dintr-o cafenea şi patronul o abordă imediat. S-a relaxat şi a început să cerceteze împrejurimile cu privirea, până când a zărit hotelul unde s-a întâlnit cu Dick şi unde s-a produs ruptura dintre ei. Nu mai primise nicio veste de la el şi deja trecuse o săptămână. Cât timp trecuse de când fusese sigură pe ea? într-un fel, se bucura că Stavros este plecat la Atena. Dar dacă era acasă, poate o cerea de nevastă. Oricum ar fi fost, avea un timp de răgaz şi trebuia să se bucure de el. Măcar să mai treacă o săptămână în care Dick să nu mai dea niciun semn, atunci ar fi sigură că îl poate accepta pe Stavros în viaţa ei fără nicio problemă, convinsă că va fi fericită. Probabil că Dick s-a răzgândit, st gândea ea, altfel ar fi venit deja să se confrunte cu Stavros, aşa cum ameninţase. Lisette se încuraja că trebuie să fie deja în Anglia şi poate îşi găsise o nouă slujbă şi lua totul de la capăt.

Locuia cu părinţii şi cu un frate mai mare, care formau o familie fericită.

După ce bău cafeaua, Lisette luă un taxi şi porni pe drumul cunoscut, spre vilă.

Stavros sună acasă şi transmise că nu ajunge până sâmbătă, când spera să fie acolo la timp pentru prânz.

— Iartă-mă, draga mea, încheie el. Urăsc să mă ocup de afaceri acum, mai ales că am atâtea lucruri să-ţi spun.

Aceste cuvinte o liniştiră şi o făcură să se simtă minunat. Plecarea lui forţată o descumpănise şi chiar avea nevoie de asemenea vorbe. Era clar că acest răgaz venise cu un scop, dar resimţea enorm lipsa lui Stavros. Dar timpul se scurgea rapid şi spaima că Dick va veni la vilă se evapora uşor-uşor. Deja de câteva zile nu se mai gândea aproape deloc la Dick. De aceea, fu foarte şocată când Crystalla veni în living după ce se auzise soneria şi anunţă:

— Aveţi un vizitator, domnişoară Lisette… este un domn, spuse ea curioasă, dar şi cam încurcată în acelaşi timp. Când o auzi, Lisette simţi că încremeneşte de spaimă.

— Un… vizitator?

— A întrebat de domnul Stavros, dar i-am spus că lipseşte până mâine după-amiază. Atunci, domnul a întrebat de logodnica dânsului… domnişoara Tracy.

— Condu-l în sufragerie, te rog şi spune-i că vin şi eu imediat, spuse ea pe un ton ascuţit, din cauza emoţiei ce o cuprinsese. Oare de ce aşteptase atâta Dick? Stătuse în tot acest timp aici, pe insulă? Desigur că nu… şi nu se mai gândi la toate aceste întrebări ce-i veneau în minte şi la care nu avea răspuns. Lisette aşteptă să iasă din cameră Crystalla şi se sili să plece şi ea către sufragerie, dar abia putea să-şi mişte picioarele.

El stătea în picioare şi privea minunatul peisaj ce se vedea pe geam, cu templul şi muntele oglindite în apa cristalină a mării, bucurându-se de mireasma îmbătătoare a grădinilor exotice.

Lisette păşi până în mijlocul camerei şi rămase nemişcată, palidă şi disperată.

— Dick… de ce ai venit? întrebă ea, vorbind cu dificultate. Dick se întoarse către ea şi atunci observă Lisette că slăbise şi avea cearcăne adânci. Oare dragostea lui chiar fusese statornică şi foarte puternică? se întrebă atunci. Se înşelase când considerase că n-o iubea cu adevărat? O fulgeră cu privirea, determinând-o să uite de toată compasiunea…

— Ştii foarte bine de ce am venit. Ţi-am spus doar că vin. Vreau să mă văd cu minunatul tău grec şi să-i spun că eşti logodită cu mine.

Lisette realiză că nu este într-o stare emoţională prea bună şi încercă să afle mai multe informaţii de la el. Dar nu profită de moment şi-l întrebă altceva:

— Ai fost în Anglia?

— Am fost bolnav. După ce ai plecat m-am îmbolnăvit şi am zăcut, iar cei de la hotel au chemat *un* doctor. Am făcut toxiinfecţie alimentară şi am fost sfătuit să merg în Anglia, dacă pot, deoarece aici în spital ar fi trebuit să cheltuiesc foarte mulţi bani. Aşa că am plecat acasă imediat, mai ales că doctorul s-a oferit să mă conducă în port cu şalupa lui.

— Îmi pare foarte rău, Dick, spuse ea simţindu-se puţin stânjenită, mai ales că boala îi lăsase urme pe chip. Realiză că nici măcar nu l-a invitat să se aşeze, datorită stării de

agitaţie în care era, şi-l invită să ia loc pe un scaun.

— Acum te simţi mai bine, nu? El nu-i răspunse imediat, privind-o ca şi cum nu credea că i-ar păsa, ba chiar considerând că este sarcastică. Lisette văzând că nu se poate înţelege cu el, îi ceru încă o dată, cu disperare, să plece şi s-o lase să fie fericită, alături de Stavros.

El rămase tăcut ceva vreme, având o sclipire ciudată în ochi, iar într-un târziu spuse:

— Ştiai că grecul tău preţios a fost îndrăgostit de Lana, la un moment dat? Ea susţine chiar că încă mai este, din moment ce nu s-a căsătorit în tot acest timp. Pe atunci, el avea douăzeci de ani şi ea optsprezece. Deci a fost de mult, şi el încă este singur. Nu te întrebi de ce? făcu o pauză ca s-o observe şi să simtă triumful.

Lisette era albă ca varul şi tremura, mai ales că îşi aduse aminte de vorbele lui Stavros când o informase că mătuşa lui îl ajutase într-un moment crucial din viaţa lui, susţinându-l să-şi regăsească valorile, înţelesese încă de atunci că era vorba despre o femeie care-i marcase viaţa. Adică era vorba despre Lana! Imposibil… şi totuşi, Dick n-avea nimic de câştigat dacă o minţea, nu?

— Nu… nu-i adevărat, murmură ea, descumpănită. Stavros n-ar fi fost atras niciodată de o femeie ca Lana Southern. El s-ar uita la caracterul ei, pentru că este un bărbat atât de profund… Dar Lisette nu mai continuă, realizând că n-are tact şi-l privi drept în ochi pe Dick. Observă că strânge din dinţi şi că în obraji îi apare puţină culoare, adică îl afectau cuvintele ei…

— Adică, el s-ar uita mai profund decât mine, asta vrei să

insinuezi?

— Deci, recunoşti că ai avut o pasiune pentru ea? îl acuză Lisette doar ca să schimbe subiectul.

Dick roşi şi mai tare, dar nu răspunse, ci continuă să-i dea detalii despre ce ştia referitor la relaţia lui Stavros cu Lana, care avusese loc cu doisprezece ani în urma, şi cum aflase despre aceasta.

— Lana a sosit în Anglia la câteva zile după ce am ajuns eu, îi spuse el fără să se lase impresionat de paloarea tinerei sau de mişcarea nervoasă a mâinilor ei, strângând şi desfăcând pumnii. Când a aflat că sunt bolnav, a venit să mă viziteze şi i-am povestit cum m-ai părăsit pentru un grec infatuat, nepotul angajatoarei tale. Se opri puţin pentru a se amuza de situaţie. Ea nu ştia că tu eşti aici, deoarece n-am simţit nevoia să mă confesez ei. Lisette era însă de altă părere şi anume că nu mai avea loc în mintea lui pentru ea, excluzând-o complet pentru starletă. Era prea ocupat cu frumoasa lui angajatoare. Dar, continuă Dick, i-am spus de slujba pe care ai acceptat-o şi când a auzit numele acestui grec de care te-ai îndrăgostit, a izbucnit în râs. Atunci, mi-a menţionat că a fost un amorez de-al ei acum ceva timp şi mi-a povestit tot. O ceruse în căsătorie, impunându-i să renunţe la carieră. Aici, Dick se opri şi Lisette realiză că asta este tot ce va afla despre relaţia dintre Stavros şi Lana. Evident că este încă îndrăgostit de ea, altfel s-ar fi însurat de mult, insistă Dick. Acum înţelegi că ultimul lucru la care se gândeşte acest grec, este căsnicia?

Lisette rămăsese ca o statuie, simţind că intră în agonie,

şi decise ca cel mai bun lucru pe care-l putea face, dată fiind situaţia, este să părăsească insula înainte să se întoarcă Stavros din Atena. Dick repetă întrebarea, când văzu că Lisette nu răspunde şi asta o făcu să se gândească la toată această situaţie în alt mod: n-avea nicio dovadă că lui Stavros îi mai păsa de Lana; iar dacă mai simţea ceva pentru vedetă, pălea pe zi ce trecea, deoarece începuse să aibă sentimente pentru ea şi prin comportamentul lui o lăsa să creadă că *vrea* să se însoare cu ea. O respecta şi arăta afecţiune pentru ea, dând impresia că în curând chiar o va iubi.

— Ar putea fi chiar dragoste ce simte acum, spuse Lisette cu voce tare, deşi doar pentru sine. N-o poate iubi încă pe Lana, după atâţia ani! Deci este cert că trebuie să aştept să revină pentru a pune lucrurile la punct. Mă aşteptam ca mâine să mă ceară în căsătorie… continuă ea aproape disperată. Dacă asta va face, voi accepta, după cum ţi-am mai spus… dar desigur, tu vei proceda atunci cum m-ai ameninţat, nu?

— Exact, spuse Dick nervos, dar controlat. Nu te voi pierde, Lisette…

— Deja m-ai pierdut, aşa că te rog să nu te exprimi ca şi cum ar mai fi o şansă *noi doi* să ne căsătorim.

— Până la urmă te vei căsători cu mine, spuse el foarte convins. Suntem făcuţi unul pentru celălalt şi nu există cale să ne despărţim!

Lisette ignoră afirmaţia lui şi spuse:

— Am să-i spun eu lui Stavros despre logodna noastră. Dacă nu va mai vrea să aibă de-a face cu mine, mă întorc în

Anglia şi mă voi muta cu sora mea, până voi fi în stare să-mi reorganizez viaţa.

Dick se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre Lisette; ea vru să se retragă, dar el o prinse de talie şi o trase spre el. O sărută cu pasiune şi cu sălbăticie, iar pentru că nu reuşi sub nicio formă să scape din strânsoarea lui, se resemnă să stea liniştită, dezamăgită de neputinţa ei.

Deodată, Dick se opri şi se depărtă de ea, holbându-se la uşa încăperii, unde stătea Stavros în prag. Lisette se întoarse şi ea şi-l observă pe grec, cu fruntea încruntată, privind scena fără să-i vină a crede ce vede. I se adresă Lisettei cu o voce de parcă ar fi înjunghiat-o:

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă, Lisette?

— Stavros! exclamă ea ca lovită de trăsnet, simţind teroarea din atmosferă şi speriindu-se de consecinţe. Ai… spus că nu… nu vii acasă până mâine. Vocea ei era pierită; aproape uitase de prezenţa lui Dick şi percepea numai starea lui Stavros, provocată de scena la care asistase. Nu te aşteptam astăzi…

— Evident, spuse Stavros printre dinţii încleştaţi, uitându-se la Dick. Cine este această persoană, pot să întreb? … Şi ce caută în casa mea? Desigur, ştia cine este Dick, dar pretindea de fapt o explicaţie şi Lisette se pregăti să i-o dea:

— El este Dick Eliwood… este… prietenul meu din America. Ţi-am… spus despre el, răspunse ea şi-i aruncă o privire lui Dick să vadă ce va face.

— Am venit să-mi vizitez logodnica. Sper că n-ai nimic împotrivă, spuse Dick.

— Să-ţi vizitezi… logodnica? întrebă Stavros, fără a-i veni să creadă ce aude. Nu cred că înţeleg, i se adresă el Lisettei, apropiindu-se de ea. Nu mi-ai spus niciodată că ai fi logodită. Se opri o secundă, apoi continuă. Când te-am întrebat dacă ai un iubit, ai spus că nu. *Vocea* lui era foarte dură şi acuzatoare.

Lisette simţi că leşină.

— Recunosc, am minţit, Stavros! … spuse ea şi se întoarse către Dick: vreau să vorbesc singură cu domnul Condylis. Te rog să mergi şi să aştepţi în altă cameră, în regulă? O rog pe Crystalla să te conducă în salon.

Lisette vorbea cu voce slabă, încercând să-şi controleze panica şi ura faţă de Dick şi se îndreptă spre sonerie, s-o cheme pe servitoare.

Stavros se aşeză în calea ei, ameninţător prin expresia feţei, dar şi prin statură. Lisette se uită în sus la el, pierzându-şi toată culoarea din obraji. Controlându-se, el spuse cu o voce ca de gheaţă:

— Dacă acest bărbat este logodnicul tău, de ce să plece? Este clar că tu l-ai invitat aici…

— Nu, Stavros, nu l-am invitat! răspunse ea impulsiv. A venit din proprie iniţiativă. I-am spus deja că logodna noastră este ruptă…

— Ruptă? repetă Stavros, cu privirea înceţoşată. Oricum, când a fost ruptă… şi de ce?

Lisette privi în jos, simţindu-se vinovată. Nu mai putea lupta, n-avea puterea necesară şi intrase în această situaţie de una singură şi cu bună-ştiinţă.

— Acum puţin timp, am decis că am făcut o greşeală să

cred că relaţia cu Dick este bazată pe sentimente adevărate, dar înainte să apuc să-i scriu, am primit o scrisoare de la el în care mă anunţa că vine aici, să mă vadă. Din nou aproape uitase de Dick, dar când îl văzu cu câtă ură îl priveşte pe Stavros, conştientiză prezenţa lui. I-am spus acum circa două săptămâni când m-am întâlnit cu el la hotel, că nu mă pot mărita cu el, dar el nu vrea să accepte şi consideră că aşa se va întâmpla în final.

— Bănuiesc că atunci când te-ai logodit, ştiai ce ai de gând, nu? spuse el cu asprime. Lisette dădu din cap în semn că aşa este, şi Stavros continuă: Vă las să vorbiţi în particular… şi să vă rezolvaţi divergenţele.

După ce rosti aceste cuvinte, ieşi pe verandă, în peisajul minunat oferit de grădina înflorită, sub razele sclipitoare ale soarelui. Lisette se uită după el, disperată, apoi se întoarse spre Dick:

— Acum eşti mulţumit? îl întrebă ea supărată şi vărsându-şi veninul asupra lui. Nu-i venea să creadă că Dick stă acolo, pur şi simplu, fără să fie impresionat de cât este de necăjită. Era oare acelaşi bărbat care cu ceva timp în urmă declara în repetate rânduri că o adoră şi că ar face orice ca să fie fericită… Acum, te rog… pleacă, bine? spuse ea, arătându-i uşa, gândindu-se doar la dezastrul din viaţa ei şi simţind că agonizează deja. ÎI pierduse pe Stavros şi trebuia să accepte această fatalitate, dar asta nu însemna că urma să se căsătorească până la urmă cu Dick.

— Mă dai afară? întrebă Dick, stupefiat. Nu crezi că este cazul să facem un efort şi să ne rezolvăm problemele, cum a sugerat şi Stavros?

Lisettei nu-i venea să creadă că insista pe aceeaşi temă şi înainte să-i spună că *da,* îl dă afară, pufni într-un râs ironic:

— În plus, te rog să nu te mai apropii niciodată de mine, adăugă ea, urându-l deja profund. Când mă voi întoarce în Anglia, voi sta la Maureen şi la soţul ei. Maureen a fost foarte dezamăgită de comportamentul tău faţă de mine şi dacă mă vei căuta, probabil îţi va spune personal ce crede.

— Bănuiesc că speri să te împaci cu grecul tău, nu?

Lisette păşi către uşă, ferindu-se de Dick, şi sună după Crystalla.

— Intenţiile mele, cât şi viitorul meu, n-au de ce să te mai intereseze din acest moment. Ne-am spus tot ce aveam de spus, şi se opri pentru că intră servitoarea. Crystalla îi privi, realiză că atmosfera este apăsătoare, dar nu comentă în niciun fel. Condu-l pe acest domn până la ieşire, te rog Crystalla.

— Desigur, domnişoară Tracy. Tânăra, isteaţă de felul ei, îl privi cu reproş pe Dick şi-i spuse: Pe aici, vă rog, domnule… Aşteptă lângă uşă cu privirea tăioasă, fulgerându-l pe Dick. Acesta îi zâmbi frumos Lisettei, trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre uşă.

După un timp destul de lung şi ezitând, Lisette îşi făcu curaj în sfârşit să iasă pe verandă şi să-l înfrunte pe Stavros. Îl găsi în casa de vară din grădină, uitându-se într-o revistă pe care o luase de pe un raft din faţa lui, Iară să fie atent. Când *o văzu, ridică* privirea şi se încruntă. La rândul ei, îl privi drept în ochi şi simţi cum i se strânge inima când văzu că ascunde durere, deşi încerca să pară cât mai natural.

— Ce este, Lisette? întrebă el nerăbdător. Nu prea am dispoziţia necesară să stăm de vorbă acum. Dacă ai să-mi spui ceva, te rog să păstrezi pentru mai târziu, când vom lua cina.

Realizând că-i vorbeşte cu răceală şi că tonul lui este sever, Lisette înghiţi în sec înainte să vorbească:

— Dick a plecat, spuse ea şi păşi în căsuţa rustică, ignorând ce-i spusese Stavros. Nu se va mai întoarce, deoarece… i-am spus că *nu mă* voi mărita cu el. Nu vreau să te deranjez, dacă nu vrei să rămân, dar vreau… aş vrea să-mi cer scuze pentru acea minciună. Ştiu că n-am nicio scuză, realizez asta, însă atunci am simţit… am considerat că trebuie să ţin în secret logodna mea… Of, îmi dau seama acum cât de nejustificat este pentru tine ce am făcut, dar n-am nicio explicaţie, niciuna potrivită.

Mai ales acum când ştia de relaţia lui cu Lana, nu putea găsi o explicaţie potrivită. Probabil dacă n-ar fi ştiut de existenţa acestei relaţii, ar fi încercat să-l facă pe Stavros s-o înţeleagă, povestindu-i cât fusese de rănită când logodnicul ei o părăsise ca să plece cu vedeta. Dar nu mai era cazul să vorbească despre asta acum, când Dick îi adusese la cunoştinţă trecutul lui Stavros legat de starletă.

— Dar ai fost îndrăgostită… de logodnicul tău pe atunci, nu? întrebă el înţepat.

Şi totuşi, Lisette avea impresia că ascunde ceva; ceva care nu era tipic caracterului lui. Însă nu reuşi să-i răspunde imediat, ezitând din nou şi răspunsul ei fu foarte vag:

— Sincer, nu prea ştiu, Stavros. Bănuiesc că aşa credeam

pe atunci…

— În acest caz, de ce ai negat existenţa lui şi l-ai tratat cu desconsiderație?

Lisette înghiţi iar în sec, înainte să vorbească:

— Mătuşa ta m-a întrebat atunci când s-a pus problema să mă angajez, dacă am un iubit. Dar a presupus că n-am, căci altfel n-aveam ce căuta aici.

— Dar iată că eşti aici. Şi asta mă face să cred că ai venit pentru a trăi pe o insulă exotică şi ideea te-a entuziasmat, aşa este? Dacă îmi aduc aminte, ai spus la un moment dat că devenise nestatornică şi simţeai nevoia unei schimbări.

Blestemând acele cuvinte, Lisette îşi trecu limba peste buzele uscate şi spuse:

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii, Stavros, şi despre care, din păcate, nu-ţi pot da detalii. Însă, te rog să mă crezi că îmi pare foarte rău că te-am înşelat… şi că te-am rănit… mai ales acum când eşti necăjit din cauza pierderii mătuşii tale… Şi îşi lăsă vocea să se piardă, observând că ei se încruntă iar şi deja simţindu-se inferioară acestui bărbat impozant. Când îi vorbi, o făcu punând-o la respect şi de pe o poziţie dominatoare, obligând-o să-şi recunoască poziţia de angajată.

— Că m-ai rănit? Nu cred că înţeleg ce vrei să spui, Lisette. În ce fel m-ai fi putut răni pe mine?

Lisette îşi ascunse faţa, dar nu înainte ca ci să-i observe tristeţea din privire.

— Îmi pare rău, spuse ea întorcându-se iar către el şi cu o notă de răceală în glas. A fost… am fost înfumurată… a fost o greşeală să afirm asta. Abia se abţinea să nu plângă;

oare ce fusese în mintea ei să vină aici şi să-i vorbească lui Stavros? Probabil sperase într-un miracol… Şi totuşi, cum îşi putuse imagina că Stavros va fi raţional şi va sta de vorbă cu ea cu calm în acest moment? Că într-adevăr îi păsa de ea. Era sigură, dar nu ştia în ce măsură avea sentimente pentru ea, mai ales ţinând cont de faptul că n-aveau încă o relaţie adevărată. O sărutase de câteva ori şi o tratase cu afecţiune, de aceea considerase că poate fi ceva între ei. Dar iată unde se ajunsese… Şi ea nu se detaşase cum ar fi trebuit. Dar totuşi, Stavros afişa permanent o armură de mândrie de care nu se putea debarasa. Însă mai era şi credinţa lui, că logodna însemna o unire pe viaţă. Deoarece ea rupsese logodna, acum apărea în faţa lui ca o persoană nedemnă. Dea, nu mai exista nicio speranţă pentru ea!

Într-un final, lisette ridică privirea şi-l surprinse pe Stavros uitându-se curios la ea, dar imediat îşi schimbă expresia, redevenind dur ca odinioară.

— Dacă nu mai ai nimic să-mi spui. Te rog să mă laşi singur.

Lisette făcu câţiva paşi spre ieşire înainte să-i mai spună ceva:

— Îmi pare foarte rău că te-am minţit, insistă ea, chiar părându-i extrem de rău, dar Iară să spere că va fi iertată. La momentul respectiv, am decis că este mai bine să ascund că sunt logodită, pentru a evita întrebările pe care mi le-ar fi pus mătuşa ta. Când m-ai întrebat dacă am un iubit, am răspuns impulsiv, dar am ştiut imediat că greşesc.

— Atunci, de ce nu ai spus imediat că nu este aşa?

întrebă Stavros, nerăbdător şi foarte nervos.

— Nu ştiu, Stavros… Dar ştia, însă nu-i putea mărturisi că se simţea extrem de atrasă de el şi că asta o determinase să se comporte neadecvat.

— Te-am întrebat dacă te gândeşti ia ceva… începu el să vorbească, aproape uitând de prezenţa ei şi pe un ton foarte jos, încât abia putea fi auzit. Da, ai jucat un joc foarte bine pus la punct, încă de când ai sosit, deşi nu văd de ce… Şi se uită drept în ochii ei, străpungând-o aproape cu privirea lui rece, adăugând: sau poate văd de ce… da, poate văd de ce ai urmat acest pian de înşelăciune, *totuşi.*

Ştiind părerea lui despre englezoaice, Lisette îşi imagină imediat la ce se putea gândi. Acum, probabil o catalogase şi pe ea la fel ca pe restul angajatelor, adică făcea parte din acea categorie a fetelor care umblau după soţi bogaţi „.

Capitolul 10

Ţinând cont de cele întâmplate, Lisette se aştepta să primească înştiinţarea că slujba ei se încheie sau chiar salariul în avans pe o lună, pentru a pleca mai repede. Dar tocmai acum se îmbolnăvi secretara lui Stavros din Atena şi anunţă că va lipsi cinci săptămâni, deoarece se internează în spital şi urmează să se opereze. Atunci Stavros îi spuse Lisettei că în mod norma într-o săptămână ar trebui să primească înştiinţarea şi să-şi ia salariul pe încă o lună, dar Lisette protestă.

— Nu mai am de ce să zăbovesc, acum… Cu cât ar fi plecat mai repede, cu atât ar fi fost mai bine pentru ea, deoarece era nevoită să stea în aceeaşi casă cu acest bărbat

care o atrăgea atât, deşi iniţial îl considerase aproape respingător din cauza caracterului lui.

— Mă vei ajuta pe mine, spuse el şi-i explică ce se întâmplase cu secretara. Ocazional, voi avea mare nevoie de tine la Atena, dar în cea mai mare parte a timpului vei putea să faci treaba aici. Stavros îi vorbea cu superioritate şi ce-i spunea era mai mult un ordin. Auzindu-l, Lisette se gândi cum ar reacţiona dacă l-ar refuza, dar pentru că n-avea de gând să facă asta şi pentru că nu vroia să între în polemică, îşi alungă din minte acest gând.

Tânăra se cufundă în muncă, pentru a nu mai fi mereu conştientă de suferinţa din suflet, însă era foarte greu, mai ales că petrecea zilnic multe ore într-un birou, alături de Stavros. Lucra în încăperea luxoasă ce-i servea drept birou lui Stavros, lua prânzul şi cina cu el, stătea sub acelaşi acoperiş cu el… şi toate astea n-o lăsau să-l uite, şi pe măsură ce trecea timpul, se simţea tot mai atrasă de el, nereuşind sub nicio formă să şi-l scoată din minte.

El însă, era ca un gheţar: era imaginea perfectă a şefului care-i cerea angajatei lui să muncească exact ca un robot şi care o privea mai *mult* ca pe un obiect, decât un om. Dar desigur, această atitudine îi era adresată numai Lisettei. Cu secretara grecoaică, pe care o avea de câţiva ani, după cum menţionase doamna Mallory, se comporta mult mai frumos.

În tot acest timp cât lucra direct pentru Stavros, Lisette văzu şi o altă imagine a lui şi anume, aceea a unui om de afaceri foarte dur şi cu puţine scrupule, imagine pe care o afişa la serviciu şi în mediul de afaceri. Aici, era aproape un

tiran prin comportament şi făcea tot posibilul să supună orice adversar sau posibil adversar.

Trecuseră trei săptămâni, când Lisette primi o scrisoare de la Maureen, în care sora ei îi relata că fusese vizitată de mama lui Dick şi aceasta o întreba când revine în Anglia." Era foarte supărată că v-aţi despărţit" menţiona Maureen." Eu i-am spus că este numai vina lui Dick pentru asta şi că dacă te-ar fi iubit cu adevărat, n-ar fi plecat niciodată cu acea femeie. Cu toate astea, ea crede că există o şansă ca tu şi cu Dick să vă împăcaţi, dar nu înţelege, atât ea cât şi fiul ei, de ce nu te-ai întors încă." Maureen remarca de la sine că probabil îşi pusese mai multe întrebări despre rămânerea Lisettei acolo." Nu înţelegea ce putea să te mai ţină acolo, acum când bătrâna murise. Dar eu am fost răutăcioasă şi n-am lămurit-o! De ce să-i spun că lucrezi ca secretara domnului Condylis? Era foarte nedumerită, dar nu mi-a fost milă de ea din cauza lui Dick, pentru care nu găsesc nicio scuză… sau poate doar că şi-a pierdut orice raţiune. Ea este în schimb drăguţă, serios, şi ai fi avut o soacră foarte cumsecade, mult mai bună decât soţul…

O altă informaţie bombă ar fi că Dick a fost văzut la Carlton, luând cina cu Lana Southern, deci ce înseamnă asta? Au decis să se afişeze în public ca fiind un cuplu… sau ce fel de relaţie vor să scoată în evidenţă? Dar dacă au o relaţie, atunci ce naiba mai vrea de la tine, şi mai pretinde că suferă? Dacă m-ai întreba pe mine ce părere am, aş spune că mi se pare o mitocănie! Poate crede că şi tu te afişezi cu domnul Condylis."

În final, Maureen îi transmitea multă dragoste şi sărutări

şi încheia semnându-se.

Lisette se gândi mult timp la ce-i scrisese sora ei. Îi părea foarte rău pentru doamna Eliwood, deoarece o simpatizase de la bun început. Dar pentru Dick, oare ce simţea? Amintindu-şi cuvintele lui Maureen prin care pomenea că probabil încă mai vroia ceva de la ea, respectiv că încă mai suferea după ea, Lisette ridică o sprânceană. Evident, mama lui credea că într-adevăr suferea, iar ea încercase să-l ajute. Dar Lisette nu accepta ideea că el suferă cu adevărat… cel puţin nu era chiar atât de afectat. Însă îşi imagina că se simţea rănit în *orgoliul* de bărbat, din moment ce fusese respins de logodnica lui şi cu siguranţă toţi apropiaţii se vor întreba de ce. Desigur, presupunerile lor vor fi exagerate şi neadevărate, însă asta nu mai conta. El va apărea ca bărbatul care plecase cu sclipitoarea vedetă şi din această cauză relaţia se destrămase, deoarece logodnica nu putuse accepta asta. Probabil asta va fi versiunea din mintea tuturor şi Dick va fi compătimit pentru ce păţise, punându-se totul pe seama comportamentului absurd şi al geloziei viitoarei soţii. Oamenii vor simţi milă pentru el, dar vor înţelege curând că toată această mascaradă fusese expusă de Dick pentru a-şi ascunde adevărata vină.

În mod ciudat, Dsette nu simţi nicio satisfacţie gândindu-se la toată această situaţie. Împreună cu Dick, trăise totuşi un an şi jumătate fericită, deci nu-i dorea niciun rău. De fapt, chiar îşi dorea ca el să-şi găsească iar fericirea, deşi tocmai i-o furase pe a ei. Poate era iar fericit, se gândi ea. Poate cu Lana va ieşi ceva bun, până la urmă… Dar refuză

să se gândească la asta, deoarece Lana nu era o femeie de calitate, deci nu putea oferi dragoste reală unui bărbat, şi pe deasupra mai era şi cu şase ani mai mare ca el, ştiind asta după ce făcu diferenţa între vârsta ei şi a lui Stavros.

În acea seară, Stavros îi ceru Lisettei să lucreze până târziu, până se întunecă de tot afară şi abia atunci se declară satisfăcut. Când se ridicară de la birourile lor, amândoi sesizară că atmosfera este extrem de încordată; Lisette îşi dori atunci ca Stavros să aprindă o lumină pentru a percepe mai bine în jurul ei, deşi ultimele raze ale soarelui încă sclipeau peste insulă. În mod ciudat, ea nu părăsi imediat încăperea, simţind parcă o greutate mare în picioare. Stavros stătea la rândul lui nemişcat, deşi la fel de impasibil ca de fiecare dată în ultimul timp, când se afla în prezenţa ei. Admira peisajul şi respira mireasma îmbătătoare a măslinilor înfloriţi din grădină şi a levănţică de pe dealuri care pătrundea pe fereastra larg deschisă, în acelaşi timp bucurându-se de răcoarea serii. În timp ce soarele cobora grăbit în mare, pe partea cealaltă, în spatele munţilor, deja se iveau câteva stele. Magia momentului îi cuprinse pe amândoi ca într-o vrajă şi Stavros o surprinse pe Lisette când o trase de mână şi o prinse în braţe.

O impresionă cu un sărut pasional, încât nu opuse nicio rezistenţă, dar nu-i răspunse la fel, din moment ce nu credea că era exact ce simte Stavros. Dar acum parcă erau alţi oameni decât cei care puţin mai înainte munciseră ca doi roboţi. Exista totuşi o răceală între ei şi lipsa emoţiilor profunde dezamăgea… dar peisajul romantic şi momentul înserării insista să-i atragă şi să le deschidă calea către

dorinţă. Când Stavros se îndepărtă de ea, Lisette ridică privirea şi ochii ei sclipiră… cu o mie de stele, oare? Gândindu-se că Stavros poate citi în ei, îşi ascunse instinctiv privirea, deşi întunericul era în favoarea ei.

Dar starea ce apăru când fu eliberată din strânsoare, i se păru Lisettei ca un şoc. Se ruşină când observă că Stavros se simte frustrat de slăbiciunea lui şi că ar vrea să poată retrăi asemenea momente cu ea, dar conştiinţa nu-l lăsa… deşi ea exact asta spera.

— Iartă-mă, spuse el pe un ton rece, şi fără niciun alt cuvânt, ieşi din cameră. Când rămase singură, Lisette îşi duse palmele la ochi şi izbucni în plâns. Stătea ca împietrită în cameră, înconjurată de întuneric, şi conştientiza cât este de disperată. Oare Stavros la ce se gândea? O credea încă la fel ca celelalte? Dacă era aşa, atunci probabil era dezgustat, acum. Cum să dea ochii cu el la cină? Lisette se frământa cu toate acestea şi nu reuşea să se mobilizeze să meargă în salon să mănânce.

Dar n-avea de ce să-şi facă griji, pentru că Stavros comandase să i se aducă mâncarea în salonul lui personal, unde rămase tot timpul serii.

În următoarele trei zile, situaţia reveni la normal, şi lucrul continuă în atmosfera rece din biroul lui, iar Lisette începea deja să creadă că în curând va ceda. Timpul trecea atât de greu în orele cât stătea la birou, nervii întinşi la maximum, încât simţea că rezistenţa ei nu va mai dura mult, deşi mai avea doar mai puţin de o săptămână. El îi vorbea numai când era necesar şi aproape nu se uita la ea. Niciodată nu-i arăta că o apreciază, indiferent cât efort

depunea ca să-l mulţumească şi câţ de mult lucra.

Duminică, pentru că avea o zi liberă, decise să-şi facă nişte sandvişuri şi să plece să exploreze insula, pentru că n-o va mai vedea vreodată.

Se plimbă pe dealuri, câteodată urcând, alteori coborând spre mare. În zare vedea răsărind şi dispărând alte insuliţe şi îşi aduse aminte că citise odată despre existenţa a nu mai puţin de două mii de insule greceşti, multe nepopulate. Peisajul era mirific şi o fascina prin asocierea pământului cu marea, în cele mai diverse imagini, ca într-un tablou. Dealurile în sine ofereau aspecte minunate prin coloristica de excepţie a florilor şi prin mirosurile emanate de plante.

Pentru că obosise puţin, Lisette decise să se aşeze într-o pădurice şi să mănânce în această atmosferă de pace totală, care o pătrunsese până în adâncul sufletului.

Când se întoarse la vilă era deja întuneric, însă simţea că făcuse foarte bine să profite astfel de această zi, deoarece era mult mai împăcată cu ea însăşi.

Când trecea pe hol, îndreptându-se spre camera ei, se opri deodată, deoarece auzi ceva care o şocă şi o ţintui locului, pălind automat. Era vocea Lanei Sauthern! N-avea cum să se înşele; era sigur vocea cu care starleta vrăjea toţi bărbaţii din jurul ei.

Ce căuta aici? Lisette nu se putea concentra, deşi câteva informaţii din scrisoarea Maureenei îi reveniră în minte: Lana şi cu Dick la restaurant în hotelul Carlton, doamna Eliwood… Dar cel mai important detaliu era că Lana fusese cândva iubita lui Stavros!

— Niciunul nu este acasă? Ei bine, nu pot pleca, deoarece

am lăsat taxiul liber. Oricum, este foarte important s-o văd fie pe domnişoara Tracy, fie pe domnul Condylis. Au ieşit împreună?

— Nu, doamnă. Domnişoara Tracy a fost plecată toată ziua, iar domnul Condylis abia a ieşit acum o oră. Cred că îşi face plimbarea de seară, deci va reveni curând.

Până la urmă, Lisette reuşi să se mişte. Veni spre hol şi Crystalla o observă:

— Un vizitator… începu Crystalla să-i explice tinerei, dar aceasta o opri.

— Mulţumesc, Crystalla.

Lana o privi intens pe tânără şi aceasta reacţionă la fel. Într-un final, Lisette spuse:

— De ce ai venit aici, Lana? Şi pentru că vedeta nu răspunse imediat, Lisette insistă: Vrei… să-l vezi pe Stavros? Observă că Lana era o femeie foarte frumoasă într-adevăr şi se temu că-l poate impresiona din nou pe Stavros, iar asta o făcu să ofteze. Lana o privi curioasă înainte să-i răspundă:

— Stavros…? Ei bine, da, am venit să-mi văd vechiul prieten. Am fost surprinsă să aflu că munceşti aici. Starleta tăcu o pauză ca să se amuze şi spuse: Am auzit că ai făcut o pasiune pentru el, aşa este?

Lisette se înroşi de nervi când o auzi cu câtă lipsă de respect vorbeşte! Simţi că se îneacă şi se apropie de geam ca să tragă aer proaspăt în piept. Nu spuse nimic şi Lana continuă, explicându-i că Dick îi solicitase ajutorul, rugând-o să vină aici şi să-i explice adevărata situaţie Lisettei, pentru ca ei doi să se împace.

— Acesta este doar unul din motive, nu?

Lara râse cu poftă şi-i răspunse cu aroganţă:

— A! doilea motiv ar fi că am simţit dintr-o dată că vreau să-mi vizitez cel mai vechi… iubit. Şi am înţeles de la menajeră că trebuie să revină curând.

— Da, aşa este, deoarece într-o oră şi jumătate se va servi cina. Sora mea mi-a scris că tu cu Dick luaţi masa împreună, în public. Într-una din aceste ocazii ţi-a cerut să-l ajuţi?

— Exact. Bietul de el, este disperat, Lisette, spuse ea, dar nu se strădui să pară interesată. Trebuie să-l accepţi înapoi în viaţa ta, deoarece sunt sigură că încă te iubeşte. Lisette păli şi Lâna insistă: Am impresia că despărţirea voastră mi se datorează, de aceea am fost de acord să vin aici şi să-ţi vorbesc…

— Dar n-ai fi venit dacă n-ai fi vrut să-l vezi şi pe Stavros, nu? o întrerupse Lisette pe un ton răutăcios şi acuzator.

— Adevărat, aşa este, admise imediat Lana. Oricum, dacă am putut lovi doi iepuri dintr-o lovitură, cu atât mai bine. Dar după cum am spus deja, mă simt parţial vinovată de despărţirea voastră. N-ar fi trebuit să-i propun să plece cu mine, dar de unde să ştiu că tu vei fi geloasă? Este aşa de demodat să te agăţi de o astfel de responsabilitate…

Lisette simţi că i se face rău. Îi explică totuşi Lanei că nu fusese geloasă, ci doar profund rănită:

— N-am crezut că Dick mă poate lăsa şi pleca aşa, dintr-o dată, spuse Lisette emoţionată, deoarece îşi aminti de prânzul când aflase acest aranjament şi cât de mâhnită fusese. Eu nu l-aş fi părăsit niciodată, indiferent ce slujbă

mi s-ar fi oferit.

— Dar a făcut-o pentru tine, Lisette. Sau cel puţin aşa m-a făcut pe mine să cred.

— Pentru mine?

— Pentru voi doi, de fapt. Lucrând pentru mine, câştiga mult mai mulţi bani decât având altă slujbă şi a considerat că asta vă va ajuta să vă căsătoriţi mai repede. Dar se pare că n-ai fost înţelegătoare, aşa mi-a spus.

— Tot ce am înţeles, a fost că tu de fapt l-ai tentat… pentru numai tu ştii ce motiv. Desigur, n-am fost înţelegătoare când mi-a spus că pleacă în America împreună cu tine. Eu eram logodnica lui şi locul lui era lângă mine, nu lângă tine.

— Dar muncea! Vorbeşti de parcă a fugit cu mine în lume! El chiar a crezut că banii câştigaţi vă vor rezolva problemele.

— La momentul respectiv, aş fi preferat să-l am pe el, nu bani în plus.

Lisette o privi insistent pe Lana şi observă că adoptase o poziţie foarte relaxată, stând într-un scaun picior peste picior.

— Banii nu sunt nici pe departe un motiv să renunţi la a-l mai avea lângă tine pe cel iubit, de aceea m-am simţit dezamăgită de comportarea lui când i-ai oferit slujba. Viaţa nu este suficient de lungă încât să sacrifici şase luni din ea. Dacă ar fi fost într-adevăr necesar să accepte slujba, cum se poate întâmpla în anumite situaţii, m-aş fi resemnat. Dar Dick n-avea un motiv real să plece cu tine, deci a plecat de bunăvoie şi fără să ţină cont de sentimentele mele. L-am

implorat să nu plece, dar a fost de neînduplecat.

— L-ai implorat…? Lina ridică dintr-o sprânceană, simulând perfect că este surprinsă. Şi nu te-a ascultat?

Lisette oftă exasperată şi spuse:

— Hai să nu ne prefacem. Lana, bine? Ştim amândouă că nu banii au fost principalul motiv. Dick a recunoscut că te găseşte atrăgătoare, explică ea cu calm şi detaşare. În schimb, Lana roşi şi câteva secunde rămase tăcută.

— A recunoscut asta? fu tot ce spuse când în sfârşit îşi regăsi cuvintele.

— Atunci nu, dar ulterior, când a venit până aici să mă vadă, mi-a spus. L-am tachinat cu acest aspect şi n-a fost în stare să nege. I-am spus că oricum nu mai contează, pentru că nu-l mai iubesc.

— Vai, dar îl iubeşti, Lisette! O fată ca tine nu poate trece atât de uşor de la un sentiment de dragoste la unul de indiferenţă.

— Sunt de acord cu tine, şi la început mi-a fost jenă de sentimentele mele nestatornice, dar am fost nevoită să fiu sinceră cu mine însămi şi am acceptat că dragostea pe care o simţeam odinioară pentru el, a murit. Deoarece Lana nu comentă, Lisette continuă: L-am întrebat pe Dick dacă ceva n-a mers bine între voi, pentru că eu aşa cred…

Lana roşi violent şi trecu în defensivă.

— Am avut câteva divergenţe, datorită părerilor noastre diferite.

Dick este foarte tânăr şi are convingeri foarte bine definite, iar adesea este cam îngâmfat din acest motiv. Am fost nevoită de câteva ori chiar să-i aduc aminte că este

protectorul, nu stăpânul meu, cum lăsa câteodată să se creadă.

Lisette se uită în altă direcţie câteva secunde, pentru a-şi alunga din minte imaginea cu cei doi îndrăgostiţi. Şi spuse, fără să se poată controla:

— Tu şi cu Dick… chiar poţi afirma că n-a fost mai mult între voi decât o relaţie strict profesională?

Lana râse cu poftă:

— Mă întrebi dacă am fost amanţi?

Lisette păli:

— De fapt, asta te întreb.

— Dar tu eşti sigură de asta?

— Aşa cred, răspunse simplu Lisette, realizând că nu este foarte afectată de aceste amănunte.

— Trăim nişte vremuri în care nu prea mai contează acest aspect, explică Lana. Sunt convinsă că asta nu l-a afectat pe Dick în ceea ce priveşte relaţia voastră.

— Nu? Atunci, eu nu mai înţeleg dragostea. Mă întreb ce ar fi spus el dacă mi-aş fi găsit un amant!

Cântăreaţa râse din nou şi căută în poşetă pachetul de ţigări.

— Bărbaţii sunt diferiţi, din păcate, dar încep să se emancipeze şi să înţeleagă deja că femeile le sunt egale. Curând, infidelităţile femeilor vor fi tratate ca cele ale bărbaţilor. Îşi aprinse tacticos o ţigară cu o brichetă din aur şi privi cum fumul se împrăştie prin încăpere. Sunt sigură că micile noastre escapade nu te-au mâhnit, nu? în fond şi la urma urmei, ar trebui să fii mulţumită de experienţa pe care a căpătat-o. Oricum, cine vrea un bărbat

fără trecut amoros? Mie nu mi-ar plăcea să trăiesc cu un asemenea bărbat! Da, ar trebui să înveţe cu altcineva, pentru că pentru mine este important ca un bărbat să fie iniţiat în această artă…

Automat, Lisette se gândi la Stavros, dar îşi alungă imaginea din minte

— De asemenea, i-am spus lui Dick că eu consider că ceva a mers rău, dacă vine din nou la mine, să mă vadă. N-a recunoscut, dar din modul cum s-a comportat, mi-am dat seama că aşa era. Spui că mă iubeşte şi că mă vrea înapoi, dar mi-e clar că dacă te-ar fi avut pe tine în schimb, Lana, n-ar fi revenit. Eu sunt în stare să recunosc asta, tu eşti? Poţi fi sinceră?

Lana se agită puţin, încercând să-şi menţină calmul, şi răspunse:

— Eşti foarte directă.

— Acesta este adevărul. Aşa că, după cum vezi, ţi-ai pierdut timpul venind până aici şi încercând să susţii cauza lui Dick.

— Această pasiune de tânără infatuată pe care ai dezvoltat-o pentru Stavros te împiedică să vezi ce e mai bine pentru tine. Când Dick a văzut că nu vii încă acasă în Anglia, deşi bătrâna a murit de ceva vreme, s-a speriat, crezând că Stavros răspunde pozitiv sentimentelor tale, dar eu am încercat să-l conving că nu este aşa. Tu nu eşti genul lui de femeie. Am întrebat-o pe servitoare cu ce te ocupi acum şi mi-a spus că faci muncă de secretariat, deci asta explică ce mai faci aici.

— De ce eşti aşa de sigură că nu sunt genul lui?

— Pentru că el caută genul meu de femeie, de aceea. Întotdeauna s-a uitat după femei extrem de frumoase… cum sunt eu. Lana făcu o pauză, să vadă ce impact avea asupra Lisettei, şi continuă: Probabil crezi că sunt lipsită de modestie, dar vreau să subliniez o stare de fapt. Înaintea mea, Stavros a mai umblat cu două femei pe care le-am văzut şi care erau şi ele foarte frumoase.

— Era foarte tânăr pe atunci. Odată, mi-a povestit că mătuşa lui l-a învăţat să-şi redefinească valorile şi cred că se referea la… ei bine… la… îşi muşcă buza. Deşi nu-i plăcea absolut deloc de Lana, n-o putea jigni. Poate se referea totuşi la celelalte două femei…

— Se referea la mine, asta ai vrut să spui, izbucni Lana. Vroiai să spui că se referea la o femeie şi aceea eram eu! I se înceţoşară ochii albaştri de furie. Acum, nu mai era frumoasa Lana. Ba avea o figură aproape grotescă! La un moment dat, Stavros a fost îndrăgostit nebuneşte de mine, să ştii. Dar chiar şi atunci, când era foarte tânăr, era mult prea posesiv şi avea pretenţia să renunţ la carieră şi să mă mărit cu el. Spunea că o soţie trebuie să se mulţumească să aibă un cămin, un soţ iubitor şi copii… prostii de genul ăsta. I-am spus că menirea mea este să mă bucur de lucruri mai Inimoase şi iată că succesul meu a demonstrat că aveam dreptate.

— Dar acum… acum vrei să reînnoieşti relaţia cu el. Te-ai… mărita cu el?

— Să mă mărit? Lana râse copios. Pentru numele lui Dumnezeu, nu! Am terminat cu măritişul! Soţii sunt aşa de încăpăţânaţi, încât ţi-e greu chiar şi să te descotoroseşti de

ei… în zilele noastre, ar trebui să fie simplu să închei o căsnicie, dar e şi mai simplu să nu legi una! Poţi să ai un iubit, un timp, şi dacă nu mai ai chef, să revii imediat la libertate.

Lisette scutură din cap, dezgustată.

— Stavros nu va face greşeala să se încurce iarăşi cu tine, afirmă Lisette, dar când o privi şi constată că-şi redobândise chipul fermecător, nu mai era aşa sigură. Era greu ca un bărbat să reziste, acestei femei.

— Am impresia că lui Stavros încă îi pasă de mine, spuse Lana, părând pierdută în amintiri… probabil se întorsese în timp atunci când Stavros era profund înamorat de ea.

Imaginându-şi şi Lisette această etapă din viaţa lui Stavros, râse cu amărăciune. Probabil Stavros o adorase… cu siguranţă aşa fusese… totuşi, Lisette nu vroia să şi-l imagineze sub nicio formă, într-o postură umilitoare. Era un bărbat arogant, cel puţin de când îl ştia ea, deci nu putea fi vreodată controlat de o femeie.

— Aşa că vezi tu, Lisette, nu prea ai nicio şansă. Oricum n-ai fi avut, chiar dacă logodnicul tău nu mi-ar fi spus ce se întâmplă aici. Iar acum, cel mai bine pentru tine ar fi să te întorci la Dick…

— Mulţumesc pentru sfat, o întrerupse Lisette, nervoasă şi hotărâtă să pună capăt acestei discuţii. Dar nu-mi aduc aminte să-ţi fi cerut părerea! Sunt perfect capabilă să iau singură decizii… şi să menţin ce mi-am propus. Iar acum, te rog să mă scuzi, dar mă voi retrage în camera mea, deoarece am mai multe lucruri de făcut, încheie Lisette şi păşi spre scară. Stavros va sosi curând… dar nu apucă să

termine şi el intră deja pe uşă şi atunci i se adresă: ai un vizitator, îl anunţă şi plecă imediat lăsându-l cu tânăra care afişa o figură fermecătoare.

Fiind convinsă că Lana va rămâne la cină, Lisette ceru să i se aducă mâncarea în cameră şi să i se servească pe balcon. Crystalla făcu exact cum i se ceruse, dar rămase nedumerită. Servitoarea crezuse şi sperase ca între cei doi să se dezvolte o relaţie mai mult decât de prietenie şi acum era dezamăgită că nu vede asta. Întâi, Stavros se ferise să mai vină la cină, acum Lisette făcea la fel.

— Masa aceasta este foarte mică. Sunteţi sigură că vă descurcaţi să mâncaţi pe ea?

— Da, mulţumesc, Crystalla, şi spunând acestea, lisette stinse un bec prea luminos şi se aşeză la masă.

Plantele căţărătoare care creşteau pe marginile balconului o ascundeau perfect de oricine s-ar plimba prin grădină, deci putea sta liniştită să se bucure de răcoarea serii şi de aerul curat. Acum n-avea cine să fie pe alei, dar mai târziu, Stavros şi cu Lana ar putea ieşi la o plimbare romantică prin mirosurile îmbătătoare oferite de florile exotice. Era o seară cu lună plină şi razele acesteia îmbrăcau frumos crestele muntoase şi sclipeau impresionant în apa mării, deci era perfectă pentru plimbare. În depărtare se auzeau păsărelele care îşi începuseră cântecul de noapte.

Deodată, Lisette auzi o mişcare în camera ei şi tresări:

— Stavros! exclamă ea, dar cu glas abia şoptit.

El veni pe balcon lângă Lisette şi privi cum se îndepărta maşina care plecase din curtea vilei. Nu se schimbase după

plimbare şi purta încă o pereche de pantaloni lejeri de în şi o cămaşă albă, descheiată la gât. Dar deşi avea o ţinută sport, era extrem de sexy, poate chiar mai atrăgător decât în altă postură, accentuându-se astfel distincţia pe care o avea în orice moment.

— Dar Lana… nu iei cina cu ea? murmură lisette. Tânăra se emoţionă şi o cuprinse un tremur, ştiind că în mod normai n-avea ce căuta în camera ei.

— Lana? întrebă el retoric şi îndreptă degetul spre maşina ale cărei faruri abia se mai zăreau. O conduce Panayiotis în port. Acum nu mai are cu ce pleca, însă poate sta acolo peste noapte. Vorbea pe un ton blând şi cu mare simplitate, ceea ce o făcu pe Lisette să înţeleagă că starleta n-avea ce să caute acolo, după care aruncă o privire la masa tinerei şi spuse, puţin amuzat: Dar ce-i cu toate astea, pot să te întreb?

Lisette ignoră întrebarea, fiind încă uimită de prezenţa lui şi până la urmă spuse:

— Ai trimis-o pe Lana înapoi?

— Dar abia ţi-am spus că este deja în drum spre port.

— Dar… dar… însă nu mai putu continua şi se ridică instinctiv în picioare, aproape dărâmând măsuţa cu agitaţia ei. Nu te-ai bucurat s-o vezi? întrebă ea derutată, sperând să nu se fi ridicat, deoarece acum era prea aproape de Stavros. Realizând în sfârşit că el nu mai vroia să aibă de-a face cu Lana, Lisette scăpă un suspin. Se uită la el şi văzu o expresie ciudată… mai observase afecţiune în ochii lui, chiar tandreţe… dar niciodată ce vedea acum. Ce s-a întâmplat? întrebă ea, speriată.

Câteva secunde, Stavros nu vorbi, doar îi luă mâinile în ale lui, le privi şi-i plăcu să le vadă bronzate, şi până la urmă îşi ridică privirea pentru a-i admira chipul.

— Cred că cel mai uşor ar fi să-ţi spun că am fost pe verandă timpul cât ai discutat cu Lana.

— Tu…! Dar nu mai spuse nimic, doar îl privi consternată. Ai auzit tot?

— Am auzit tot!

Lisette tăcu, străduindu-se să înţeleagă ce însemna asta.

— Nu-ţi mai pasă de Lana? întrebă ea şi regretă, deoarece nu asta intenţionase de fapt…

Stavros scutură din cap şi o tachina:

— Ai o mie de stele… da, iată-le în ochii tăi minunaţi. Oare de ce n-am observat mai devreme?

— În mod intenţionat mi-am ascuns sentimentele faţă de tine, pentru că am crezut că din moment ce am fost logodită şi te-am minţit, nu mă vei mai crede.

— Am înţeles totul când am auzit discuţia cu Lana. N-am nicio scuză că am tras cu urechea, dar chiar n-am intenţionat. De fapt, abia sosisem când am auzit vocea Lanei şi imediat a ta. Am stat să ascult, pentru că nu ştiam faptele şi greşisem în comportamentul faţă de tine. Dar draga mea, de ce nici măcar n-ai încercat să-mi explici?

— Ar fi trebuit să-ţi explic, probabil chiar aş fi făcut-o, însă când am aflat că tu şi cu Lana aţi fost iubiţi, am renunţat. Cum aş fi putut să-ţi mai explic?

— Înţeleg de ce ai fost în dificultate, recunoscu Stavros după o pauză, dar ai pus prea mult accent pe faptul că am fost odată îndrăgostit de Lana. Eram foarte tânăr pe

atunci… dar se pare că ştii asta deja.

— Dick mi-a spus că aveai numai douăzeci de ani atunci. Ştia de la Lana.

— Recunosc, mi-a luat ceva timp să depăşesc momentul, dar mătuşa Evelyn a intervenit şi m-a făcut să văd lucrurile altfel. M-a învăţat să privesc şi în sufletul unei femei, nu numai la suprafaţă, şi am înţeles că Lana era foarte superficială, la fel ca logodnicul tău. Odată ce am realizat cât este de ignorantă, toate sentimentele mele s-au evaporat. Şi la noi a fost cum i-ai spus ei despre relaţii: atunci când doi oameni nu stau împreună totul se termină, deoarece viaţa este prea scurtă să stai departe de cel iubit. Lana a pus pe primul loc averea şi faima; logodnicul tău a fost şi el interesat de bani, dar şi de ea. Nu, draga mea, nu te condamn că ai renunţat la el… nu o mai fac acum când ştiu care a fost împrejurarea… Stavros o luă în braţe în acest moment şi Lisette rămase surprinsă. Trebuia să fi renunţat la el. Aşa a vrut soarta, deoarece îmi erai menită mie. Aceste cuvinte simple, spuse cu tandreţe într-un moment critic, o făcură pe Lisette să se piardă cu totul în ochii lui şi să simtă emoţia la care sperase fără încetare, că urma să fie în totalitate a lui, pentru totdeauna. Mai stătură un timp de vorbă, punând la punct câteva aspecte de care mai simţea nevoia fiecare. Atunci află Stavros de ce Lisette adoptase acea atitudine rece la început, ceea ce chiar îl atrăsese, aşa cum de fapt bănuise.

— Asta m-a Scut să te remarc, recunoscu Stavros zâmbind larg, privind-o. Cu tandreţe în ochi… în acei ochi care sclipeau cu o mie de stele. Liniştea îi învălui şi Stavros

o strânse mai tare în braţe, arătându-i de câtă afecţiune se putea bucura alături de el şi imediat îi atinse buzele cu ale lui şi o sărută cu pasiune.

Fermecaţi de moment, nu observară când intră Crystalla să aducă desertul Lisettei, dar când îi observă pe cei doi îndrăgostiţi, se retrase discret.

Domnişoara Tracy era îndrăgostită acum şi nu-i mai trebuia nimic.

Sfârşit

Trimitem coiete cu cărți pentru persoane juridice și fizice în orice zonă a țării, fără taxe poștale.
Scrieți-ne pe adresa:
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE SRL
Str. Panait Istrati nr. 62, Sector 1, București;
sau telefonați la numărul 021/2236307.

"În ochii unei domnișoare îndrăgostite se zăresc sclipirile a o mie de stele", spune un vechi proverb. Lisettei îi piere această sclipire din privire când logodnicul ei pleacă într-o călătorie de afaceri, cu o cântăreață fascinantă. Profitând de ocazie, pleacă și ea în Grecia, ca însoțitoare a doamnei Mallory. Aici îl întâlnește pe nepotul ei grec, foarte atrăgător, și-i reapare sclipirea în ochi. Doar că ea este aproape măritată, iar el un bărbat care păstrează tradițiile, deci lucrurile încep să se complice când o scânteie se aprinde între ei doi.

THE BEST

ISBN: 978-973-580-458-9

PREȚ: 8 LEI